การส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยด้วยเกมกีฬา

Mr.Yang Shuwei

วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

พ.ศ. 2568

การส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยด้วยเกมกีฬา

Mr.Yang Shuwei

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2568

สงวนลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ใบอนุมัติวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ Mr.Shuwei Yang แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.ทิพวรรณ คันธา)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งลาวัลย์ ละอำคา)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ทัศนีย์ นาคุณทรง)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พีระพร รัตนาเกียรติ์)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

.....
(อาจารย์อนุสรณ์ ถูสินแก่น)
คณบดีคณะครุศาสตร์

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.กฤษกนก ดวงชาทม)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่.....เดือน.....ปี.....

ชื่อเรื่อง : การส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยด้วยเกมกีฬา
ผู้วิจัย : Mr.Yang Shuwei
ปริญญา : ครุศาสตรมหาบัณฑิต (การศึกษาปฐมวัย)
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อาจารย์ที่ปรึกษา : อาจารย์ ดร.พีระพร รัตนาเกียรติ์
ปีการศึกษา : 2568

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการเล่นเกมกีฬา กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เด็กปฐมวัยอายุ 5-6 ปี จำนวน 15 คน โรงเรียนอนุบาล Huilong Yayuan เขต Longgang เซินเจิ้นมณฑลกวางตุ้ง โดยมีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sample) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์เกมกีฬา จำนวน 8 แผน ได้แก่ 1) พาน้ำกลับบ้าน 2) นกหารัง 3) ปิดตาตามหาสมบัติ 4) วิ่งกระสอบเก็บลูกบอล 5) มดไต่ขอน 6) เก้าอี้ดนตรี 7) พาไข่เดิน 8) วิ่งสามขาทรงพลัง แบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคม จำนวน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการแบ่งปัน ด้านการช่วยเหลือ และด้านความร่วมมือ โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Pre - Experimental Design สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละความก้าวหน้า

ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยหลังการเล่นเกมกีฬา มีค่า $\overline{X}$ = 15.46 ค่า $S.D$ = 2.09 สูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมเกมกีฬา ซึ่งมีค่า $\overline{X}$ = 11.13 ค่า $S.D$ = 1.71 โดยมีร้อยละของความก้าวหน้าเท่ากับ 56.58

คำสำคัญ : เกมกีฬา, พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย, เด็กปฐมวัย

MAHA SARAKHAM UNIVERSITY

_____อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

Title	:	Promoting social behavior in early childhood through sports games
Author	:	Mr.Yang Shuwei
Degree	:	Master of Education (Early Childhood Education)
		MahaSarakham Rajabhat University
Advisor	:	Dr.Peeraporn Rattanakiat
Year	:	2025

ABSTRACT

This research aimed to compare the social behavior of preschool children before and after playing sports games. The target group used in this research was 15 preschool children aged 5-6 years old at Huilong Yayuan Kindergarten, Longgang District, Shenzhen, Guangdong Province. The purposive sample was selected. The research instruments consisted of 8 sports game experience plans: 1) Bring water home, 2) Bird's nest, 3) Blindfolded treasure hunt, 4) Sack race to collect balls, 5) Ants climbing logs, 6) Musical chairs, 7) Walking eggs, 8) Powerful three-legged race. The social behavior assessment form consisted of 3 dimensions: Sharing, Helping, and Cooperation. The experimental design was Pre-Experimental Design. The statistics used for data analysis were mean, standard deviation, and percentage of progress.

The research results found that the average value of social behavior of preschool children after playing sports games was $\overline{X}$ = 15.46, $S.D$ = 2.09, higher than before organizing sports games, which were $\overline{X}$ = 11.13, $S.D$ = 1.71, with a percentage of progress of 56.58.

Keywords : Sports Games, Social behavior of preschool children, Preschool Children

_____Major Advisor

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เพราะความกรุณาในการให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำและให้ความรู้เป็นอย่างดียิ่งจากอาจารย์ ดร.พีระพร รัตนาเกียรติ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก รองศาสตราจารย์ ดร.ทัศนีย์ นาคุณทรง ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งลาวัลย์ ละอำคา และอาจารย์ ดร.โชติกา ธรรมวิเศษ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำปรึกษาแนะนำและเสนอข้อคิดเห็นเพิ่มเติมทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงยิ่งไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชาดา หวังสิทธิเดช, อาจารย์บงกชรัตน์ ภูวันนา, อาจารย์ ดร.รัตติกาล สารกอง, อาจารย์ชินวัฒน์ ศรีพล และคุณครูสิริลักษณ์ เหมาะศรี ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ และให้ข้อเสนอแนะในการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และคณาจารย์สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อันก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครู และบุคลากรโรงเรียนอนุบาล Huilong Yayuan เขต Longgang เซินเจิ้นมณฑลกวางตุ้งที่ให้ความอนุเคราะห์ใช้สถานที่ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล และขอบใจเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 3 ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอบพระคุณบิดา มารดา และครอบครัวอันเป็นที่รักยิ่งที่เป็นกำลังใจสำคัญและให้การสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่น สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย รุ่นที่ 4 ทุกคน ที่ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือและคอยเป็นกำลังใจให้กันเสมอมา คุณค่าและประโยชน์ที่พึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบเพื่อบูชาพระคุณบิดามารดา บูรพาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนทำให้การวิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้

Mr.Yang Shuwei

สารบัญ

หัวเรื่อง **หน้า**

บทคัดย่อ ..... ก
ABSTRACT ..... ข
กิตติกรรมประกาศ ..... ค
สารบัญ ..... ง
สารบัญตาราง ..... ฉ
สารบัญภาพ ..... ช
บทที่ 1 บทนำ 1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา 1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย 4
1.3 ขอบเขตการวิจัย 4
1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ 5
1.5 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย 6
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม 7
2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย 7
2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกมกีฬา
สำหรับเด็กปฐมวัย Sport Games 22
2.3 กรอบแนวคิดการวิจัย 32
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย 33
3.1 กลุ่มเป้าหมาย 33
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 33
3.3 การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 33
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล 40
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล 41
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 41
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 44
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 44
4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล 45

หัวเรื่อง **หน้า**

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 45

บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 50

5.1 สรุป 50

5.2 อภิปรายผล 50

5.3 ข้อเสนอแนะ 54

บรรณานุกรม 55

ภาคผนวก 60

ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือในการจัดกิจกรรมเกมกีฬาเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย 61

ภาคผนวก ข -คู่มือแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย
-แบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย
-ค่าสถิติแสดงค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ของแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย 63

ภาคผนวก ค -แผนการจัดกิจกรรมเกมกีฬาเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย
-ค่าสถิติแสดงค่าดัชนีความสอดคล้องแผนการจัดกิจกรรมเกมกีฬา 70

ภาคผนวก ง ตัวอย่างภาพการจัดกิจกรรมเกมกีฬา 85

ประวัติผู้วิจัย 90

สารบัญตาราง

ตารางที่ หน้า

2.1 มาตรฐานที่ 6 มีทักษะชีวิตและปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง..... 8

2.2 มาตรฐานที่ 7 รักธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และความเป็นไทย 8

2.3 มาตรฐานที่ 8 อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขและปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดี ของสังคมในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข..... 8

3.1 การจัดกิจกรรมเกมกีฬา 34

3.2 รายละเอียดเกณฑ์การให้คะแนนพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย 37

3.3 แบบแผนการวิจัย..... 41

4.1 การเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย 45

สารบัญภาพ

ภาพที่ หน้า

2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย 32
4.1 แผนภูมิเชิงเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย โดยแยกเป็นรายด้านก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเกมกีฬา 46

1.1 ที่มาและความ

ทักษะทางสังคม
ทางสังคมนี้เป็นปัจจัยที
ทางสังคมที่เหมาะสม เ
ก่อสุวรรณ, 2553, น. 2
เริ่มตั้งแต่วัยเด็กที่ต้องไ
ที่ต้องการการปรับตัวก
ประสบความสำเร็จในช
บุคคลในครอบครัวเป็น
ทางสังคมครั้งแรกในค
เด็กเริ่มเรียนรู้การติดต
เดียวกัน เด็กได้เรียนรู้ก
เพื่อนเจตคติและพฤติกร
วัยต่อมา ดังนั้น จึงอาจ
เป็นความสัมพันธ์กับ
(กระทรวงศึกษาธิการ, 25

การที่เด็กต้องก
ประสบการณ์รอบตัว ต้
ทางสังคมของเด็กปฐมวั
เล่นกับเพื่อน ต้องการเ
ยอมรับของผู้ใหญ่ ซึ่งก
กิจกรรมและจัดสภาพแ
รวมทั้งพฤติกรรมด้านสัง
สันตานนท์ (2559, น. 14
อิสระที่จะเรียนรู้ประสบ

และคำชมจากผู้ใหญ่ ดังนั้น เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการทางสังคมของเด็กปฐมวัย จึงควรจัดให้เด็กได้มีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม พูดคุยปรึกษากันอย่างเป็นอิสระ มีการแสดงผลงาน ความสามารถให้เพื่อนและครูได้เห็นและได้รับการยอมรับทำให้เด็กมีความภาคภูมิใจในตนเอง เกิดความรู้สึกดีและเรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

การส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคมเป็นสิ่งสำคัญมาก หากเด็กได้รับการพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมที่เหมาะสมทำให้เด็กสามารถปรับตัวและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข พฤติกรรมทางสังคมของเด็กส่วนใหญ่พัฒนามาจากการเรียนรู้ในขณะที่เล่นกับเพื่อน สอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการทางสังคมของ Erikson ได้เน้นส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมในเด็กปฐมวัย เพราะเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ หากเด็กมีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่นมากเท่าไร ยิ่งทำให้เด็กมีประสบการณ์เรียนรู้และทักษะทางสังคมมากยิ่งขึ้น และเมื่อเด็กได้รับการจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมกับวัยจะช่วยส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ซึ่งประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคม เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมต่างๆ รอบตัวจากการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ผ่านการเรียนรู้ทางสังคม เช่น การเล่น การทำงานกับผู้อื่น การอยู่ร่วมกับผู้อื่น ฯลฯ การปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน การแก้ปัญหาข้อขัดแย้งต่างๆ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560, น. 37) และการส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมต้องเปิดโอกาสเด็กได้เล่น หรือทำงานร่วมกันแบบค่อยเป็นค่อยไปอย่างสม่ำเสมอ ทั้งในกลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่ โดยมีผู้ใหญ่คอยกระตุ้น สนับสนุนให้กำลังใจแสดงความชื่นชมให้เด็กร่วมมือกัน วางแผนการทำงานร่วมกัน เด็กจะยิ่งมีโอกาสเรียนรู้ความคิดเห็นของผู้อื่น รู้จักแก้ปัญหาซึ่งเป็นการส่งเสริมพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัยได้อีกทางหนึ่ง (สุมาลี บัวหลวง, 2557, น. 73)

สำหรับการส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้จากการเล่นกับเพื่อนนั้น สามารถส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมของเด็กได้ ซึ่งการเล่นเกมเป็นวิธีการส่งเสริมกระบวนการทำงานและการอยู่ร่วมกัน สอดคล้องกับวิชัย ประมูลจักโก (2561, น. 36) กล่าวว่า เกมมีประโยชน์ด้านต่าง ๆ ดังนี้ ด้านร่างกาย ส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหว สุขภาพแข็งแรง มีความคล่องแคล่วว่องไวและมีบุคลิกภาพดี ด้านอารมณ์ เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ควบคุมอารมณ์ตนเองได้ ผ่อนคลายความเครียด ด้านสังคม ช่วยให้ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น เข้าใจคนอื่น ส่งเสริมความสามัคคีมีน้ำใจช่วยเหลือสังคม ด้านจิตใจ ทำให้สุขภาพจิตใจดี ไม่เครียด มีเหตุผล มีคุณธรรมจริยธรรมที่ดี ด้านสติปัญญา มีไหวพริบปฏิภาณ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี สามารถคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ได้ดี สำหรับเกมกีฬาสำหรับเด็กปฐมวัยเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญยิ่งต่อการฝึกทักษะและช่วยให้เด็กเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่ง

ที่เรียน การเล่นเกมเป็นวิธีการหนึ่งที่ส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้และช่วยพัฒนาทักษะต่างๆรวมทั้งเป็นการส่งเสริมกระบวนการทำงานและอยู่ร่วมกัน ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตาม เกมทางพลศึกษามีหลายชนิด ซึ่งรวมทั้งการฝึกบริหารร่างกายประจำวัน แต่นำมาฝึกทักษะอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะเช่น ฝึกรับฟัง ฝึกทำตามทิศทาง ฝึกการมีส่วนร่วมสำหรับเด็กเล็กๆ จะเห็นได้ว่าการเล่นเกมสำหรับเด็กเล็กๆ กฎ กติกา ต่างๆ กำหนดไว้ง่ายไม่ยุ่งยากซับซ้อน ฉะนั้นการเลือกเกมที่จะนำมาสอนผู้สอนจะต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการเล่น อายุ ร่างกาย ความสนใจ และความสามารถของเด็ก อาคารสถานที่จะต้องมีความเหมาะสม จำนวนผู้เล่นอุปกรณ์การเล่น รวมถึงกฎกติกาการเล่นก็ต้องเหมาะสม การสอนเกมจึงต้องมีลำดับขั้นตอนโดยเริ่มตั้งแต่การอธิบายวิธีการเล่น การสาธิตให้เด็กดูจนเกิดความเข้าใจ หากไม่เข้าใจก็ต้องซักถามให้เข้าใจก่อนการเล่น (เอกศักดิ์ เฮงสุโข, 2555, น. 121)

ดังนั้นเกมกีฬาสำหรับเด็กปฐมวัย เป็นกิจกรรรมการเล่นที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจน แต่ไม่ซับซ้อน โดยเป็นเกมที่ประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนานผ่อนคลาย เกิดการเรียนรู้พัฒนาทักษะต่างๆ รวมทั้งเป็นการส่งเสริมกระบวนการทำงานและอยู่ร่วมกันก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน โดยมีกระบวนการเล่นที่หลากหลาย และการเลือกเล่นเกมจะต้องเหมาะสมกับวัยของเด็ก ความสนใจ และความสามารถของเด็ก อาคารสถานที่จะต้องมีความเหมาะสม จำนวนผู้เล่นอุปกรณ์การเล่น รวมถึงกฎกติกาการเล่น ก็ต้องเหมาะสม การจัดกิจกรรมในระดับปฐมวัยควรมุ่งปลูกฝังพฤติกรรมทางสังคมในด้านการแบ่งปัน การช่วยเหลือ และการให้ความร่วมมือในการปฏิบัติหรือเล่นกับเพื่อน เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และรู้จักการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การเล่นจะเป็นสื่อกลางให้เด็กได้เรียนรู้พฤติกรรมทางสังคม เพราะการเล่นเกมสามารถจูงใจให้เด็กทำสิ่งต่าง ๆ ได้มีการแสดงความสามารถให้เพื่อนและครูได้เห็นได้รับการยอมรับทำให้เด็กมีความภาคภูมิใจในตนเอง ปรับพฤติกรรมให้เป็นที่ยอมรับของสังคม เคารพกฎกติกา ยอมรับความคิดเห็นของเพื่อน นำไปสู่การแสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสม ส่งผลให้เด็กสามารถทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560, น. 79)

ดังที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญของการส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมที่ส่งผลโดยตรงต่อ การดำเนินชีวิตของเด็กปฐมวัยซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคต จึงสนใจที่จะส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยด้วยเกมกีฬาของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนอนุบาล Huilong Yayuan เขต Longgang เซินเจิ้นมณฑลกวางตุ้ง และเพื่อส่งเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนอกห้องเรียนให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากการเล่นเกมกีฬาสามารถจัดหาวัสดุอุปกรณ์ที่มีอยู่ในมาใช้ประกอบการเล่นได้ง่าย ผลจากการศึกษาครั้งนี้จะเป็นแนวทางและเป็นประโยชน์ต่อผู้เกี่ยวข้องในการส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเกมกีฬา

1.3 ขอบเขตการวิจัย

1.3.1 ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล/ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มเป้าหมาย คือ เด็กปฐมวัยอายุ 5-6 ปี จำนวน 15 คน โรงเรียนอนุบาล Huilong Yayuan เขต Longgang เซินเจิ้นมณฑลกวางตุ้ง โดยมีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sample)

1.3.2 ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ เกมกีฬา

ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

1.3.3 ขอบเขตด้านเนื้อหาสาระ เกมกีฬา จำนวน 8 เกม ดังนี้

1.3.3.1 พาน้ำกลับบ้าน

1.3.3.2 นกหารัง

1.3.3.3 ปิดตาหาสมบัติ

1.3.3.4 วิ่งกระสอบเก็บลูกบอล

1.3.3.5 มดไต่ขอน

1.3.3.6 เก้าอี้ดนตรี

1.3.3.7 พาไข่เดิน

1.3.3.8 วิ่งสามขาทรงพลัง

1.3.4 ขอบเขตด้านเวลา

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในเดือน ตุลาคม พ.ศ. 2566 ถึง เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2566

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการกระทำและการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในการช่วยเหลือ การแบ่งปัน ความร่วมมือในการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ทำให้สามารถปรับตัวและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข พฤติกรรมทางสังคมของเด็กส่วนใหญ่พัฒนามาจากการเรียนรู้ในขณะที่เล่นกับเพื่อน ดังนั้นการเล่นเกมกีฬาจึงเป็นวิธีการที่จะช่วยส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคมให้เด็กได้เรียนรู้ ผู้วิจัยได้จำแนกพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. การแบ่งปัน คือ การพูดชักชวนให้เพื่อนร่วมใช้วัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมร่วมกัน ผลัดเปลี่ยนอุปกรณ์กันในการทำกิจกรรม ให้เพื่อนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

2. การช่วยเหลือ คือ การให้คำแนะนำวิธีการทำกิจกรรมแก่เพื่อน พูดให้กำลัง หรือสนับสนุนเพื่อนในการทำกิจกรรม ช่วยเพื่อนหรือครูในการเก็บอุปกรณ์เมื่อสิ้นสุดกิจกรรม

3. ความร่วมมือ คือ การปฏิบัติตามข้อตกลง ยอมรับฟังและทำกิจกรรมร่วมกัน ทำกิจกรรมร่วมกันจนสำเร็จ

ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ สามารถประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย ได้จากแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

เกมกีฬาสำหรับเด็กปฐมวัย หมายถึง การจัดกิจกรรมการเล่นที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจนแต่ไม่ซับซ้อน เป็นการประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย โดยครูสอดแทรกให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในการช่วยเหลือ การแบ่งปัน ความร่วมมือในการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนาน ผ่อนคลาย เกิดการเรียนรู้ รวมทั้งส่งเสริมกระบวนการทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข มีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม ดังนี้

1. ขั้นนำ การนำเข้าสู่บทเรียนโดยการกระตุ้นเร้าความสนใจ ให้ได้เด็กอบอุ่นร่างกายเคลื่อนไหวพื้นฐานในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้เด็กเกิดความรู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลิน อยากเรียนรู้ สนใจในการทำกิจกรรมขั้นต่อไป

2. ขั้นดำเนินกิจกรรม เป็นขั้นที่ครูแนะนำกิจกรรม กฎกติกา สาธิตวิธีการเล่น และวางแผนการจัดกิจกรรมจากสื่อและอุปกรณ์ต่างๆ รวมถึงสร้างข้อตกลงในการเล่นเกมกีฬา เปิดโอกาสให้เด็กลงมือปฏิบัติกิจกรรม โดยครูคอยชี้แนะ ช่วยเหลือ อำนวยความสะดวก ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในการช่วยเหลือ การแบ่งปัน ความร่วมมือในการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น

3. ขั้นสรุป เป็นขั้นที่เด็กได้ผ่อนคลายและทบทวนกิจกรรม

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเกมกีฬาทำให้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีขึ้น

1.5.2 เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอน ผู้บริหาร และสถานศึกษาในการนำเกมกีฬาที่ส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาด้านอื่นๆ ของเด็กปฐมวัยต่อไป

1.5.3 เป็นแนวทางสำหรับผู้ปกครองและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็กปฐมวัยในการนำกิจกรรมไปปรับใช้เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยต่อไปในภายภาคหน้า

บทที่ 2
ทบทวนวรรณกรรม

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเรื่อง การส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยด้วยเกมกีฬา นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกมกีฬาสำหรับเด็กปฐมวัย Sport Games
3. กรอบแนวคิดการวิจัย

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

2.1.1 หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 เป็นหลักสูตรที่เน้นการพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิด-6 ปี ให้ความสำคัญยิ่งในการพัฒนาเด็กทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาอย่างเป็นองค์รวมและสมดุลครบทุกด้าน สำหรับประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคม เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมต่างๆ รอบตัวจากการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ผ่านการเรียนรู้ทางสังคม เช่น การเล่น การทำงานกับผู้อื่น ฯลฯ การปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน การแก้ปัญหาข้อขัดแย้งต่างๆ และการพัฒนาสังคมนิสัยของเด็กปฐมวัย เป็นการพัฒนาให้เด็กมีลักษณะนิสัยที่ดี แสดงออกอย่างเหมาะสมและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ช่วยเหลือตนเองในการทำกิจวัตรประจำวัน มีนิสัยรักการทำงาน รักษาความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น รวมทั้งระมัดระวังอันตรายจากคนแปลกหน้า ให้เด็กได้ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันอย่างสม่ำเสมอ รับประทานอาหาร พักผ่อนนอนหลับขับถ่ายทำความสะอาดร่างกาย เล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น ปฏิบัติตามกฎกติกา ข้อตกลงของส่วนรวม เก็บของเข้าที่เมื่อเล่นหรือทำงานเสร็จ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560, น. 43)

สำหรับมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์และสภาพที่พึงประสงค์ ผู้วิจัยขอนำเสนอรายละเอียดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านสังคม ของเด็กปฐมวัย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560, น. 30)

ตารางที่ 2.1 มาตรฐานที่ 6 มีทักษะชีวิตและปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

ตัวบ่งชี้	สภาพที่พึงประสงค์
	อายุ 5-6 ปี
6.1 ช่วยเหลือตนเองในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน	6.1.1 แต่งตัวด้วยตนเองได้อย่างคล่องแคล่ว
	6.1.2 รับประทานอาหารด้วยตนเองอย่างถูกวิธี
	6.1.3 ใช้และทำความสะอาดหลังใช้ห้องน้ำห้องส้วมด้วยตนเอง
6.2 มีวินัยในตนอง	6.2.1 เก็บของเล่นของใช้เข้าที่อย่าง เรียบร้อยด้วยตนเอง
	6.2.2 เข้าแถวตามลำดับก่อนหลังได้ด้วย ตนเอง
6.3 ประหยัดและพอเพียง	6.3.1 ใช้สิ่งของเครื่องใช้อย่างประหยัดและ พอเพียงด้วยตนเอง

ตารางที่ 2.2 มาตรฐานที่ 7 รักธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และความเป็นไทย

ตัวบ่งชี้	สภาพที่พึงประสงค์
	อายุ 5-6 ปี
7.1 ดูแลรักษาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	7.1.1 มีส่วนร่วมในการดูแลรักษาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมด้วยตนเอง
	7.1.2 ทิ้งขยะได้ถูกที่
7.2 มีมารยาทตามวัฒนธรรมไทยและรักความเป็นไทย	7.2.1 ปฏิบัติตนตามมารยาทไทยได้ ตามกาลเทศะ
	7.2.2 กล่าวคำขอบคุณและขอโทษด้วยตนเอง
	7.2.3 ยืนตรงและร่วมร้องเพลงชาติไทยและเพลงสรรเสริญพระมารมี

ตารางที่ 2.3 มาตรฐานที่ 8 อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขและปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

ตัวบ่งชี้	สภาพที่พึงประสงค์
	อายุ 5-6 ปี
8.1 ยอมรับความเหมือนและความแตกต่างระหว่างบุคคล	8.1.1 เล่นและทำกิจกรรมร่วมกับเด็กที่แตกต่างไปจากตน
8.2 มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น	8.2.1 เล่นหรือทำงานร่วมกับเพื่อนอย่างมีเป้าหมาย
	8.2.2 ยิ้มหรือทักทายหรือพูดคุยกับผู้ใหญ่และบุคคลที่คุ้นเคยได้เหมาะสมกับสถานการณ์

(ต่อ)

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

ตัวบ่งชี้	สภาพที่พึงประสงค์
	อายุ 5-6 ปี
8.3 ปฏิบัติตนเบื้องต้นในการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม	8.3.1 มีส่วนร่วมสร้างข้อตกลงและปฏิบัติตามข้อตกลงด้วยตนเอง
	8.3.2 ปฏิบัติตนเป็นผู้นำและผู้ตามได้เหมาะสมกับสถานการณ์
	8.3.3 ประนีประนอมแก้ไขปัญหาโดยปราศจากการใช้ความรุนแรงด้วยตนเอง

ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคม เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมต่างๆ รอบตัวจากการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ผ่านการเรียนรู้ทางสังคม เช่น การเล่น การทำงานกับผู้อื่น ฯลฯ การปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน การแก้ปัญหาข้อขัดแย้งต่างๆ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560, น. 37)

1. การปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน
    1.1 การช่วยเหลือตนเองในกิจวัตรประจำวัน
    1.2 การปฏิบัติตนตามแนวทางหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. การดูแลรักษาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
    2.1 การมีส่วนร่วมรับผิดชอบดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน
    2.2 การทำงานศิลปะที่ใช้วัสดุหรือสิ่งของที่ใช้แล้วมาใช้ซ้ำหรือแปรรูปแล้วนำกลับมาใช้ใหม่
    2.3 การเพาะปลูกและดูแลต้นไม้
    2.4 การเลี้ยงสัตว์
    2.5 การสนทนาข่าวและเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวัน
3. การปฏิบัติตามวัฒนธรรมท้องถิ่นที่อาศัยและความเป็นไทย
    3.1 การเล่นบทบาทสมมุติการปฏิบัติตนในความเป็นคนไทย
    3.2 การปฏิบัติตนตามวัฒนธรรมท้องถิ่นที่อาศัยและประเพณีไทย
    3.3 การประกอบอาหารไทย
    3.4 การศึกษานอกสถานที่
    3.5 การละเล่นพื้นบ้านของไทย
4. การมีปฏิสัมพันธ์ มีวินัย มีสวนร่วม และบทบาทสมาชิกของสังคม
    4.1 การร่วมกำหนดข้อตกลงของห้องเรียน
    4.2 การปฏิบัติตนเป็นสมาชิที่ดีของห้องเรียน

4.3 การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ

4.4 การดูแลห้องเรียนร่วมกัน

4.5 การร่วมกิจกรรมวันสำคัญ

5. การเล่นแบบร่วมมือร่วมใจ

5.1 การร่วมสนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

5.2 การเล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น

5.3 การทำศิลปะแบบร่วมมือ

6. การแก้ปัญหาความขัดแย้ง

6.1 การมีส่วนร่วมในการเลือกวิธีการแก้ปัญหา

6.2 การมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาความขัดแย้ง

7. การยอมรับในความเหมือนและความแตกต่างระหว่างบุคคล

7.1 การเล่นหรือทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มเพื่อน

2.1.2 ความหมายของพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยา ได้เสนอแนวคิดที่สำคัญไว้หลายทัศนะ ดังนี้

จริยา สันตานนท์ (2553, น. 10) กล่าวว่า พัฒนาการทางสังคมเป็นการแสดงออกของพฤติกรรมต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์ต่อบุคคล สถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว ซึ่งเริ่มจากการเรียนรู้และมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสภาพแวดล้อมที่ใกล้ตัว สู่การปรับพฤติกรรมให้เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นในสังคม สามารถปรับตัวร่วมเล่นร่วมทำงานและดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขเหมาะสมตามวัยและช่วงอายุของแต่ละบุคคล

ลักคะณา เสโนฤทธิ์ (2551, น. 8) กล่าวว่า พัฒนาการทางสังคมเป็นการแสดงความสามารถของมนุษย์ให้สอดคล้องกับแบบแผนในการที่จะปรับตัวให้เข้ากับสังคม เพื่อให้สังคมยอมรับ

อวยพร ออละมาลี (2559, น. 101) กล่าวว่า พัฒนาการทางสังคมเป็นความสามารถในการแสดงพฤติกรรมต่อบุคคลอื่นและสิ่งแวดล้อมให้สอดคล้องกับแบบแผนที่สังคมยอมรับได้ ความสามารถในการสื่อความกับบุคคลอื่นโดยผู้ที่มีทักษะทางสังคมสูงจะสื่อความได้ดีและชัดเจน ส่วนผู้ที่มีทักษะทางสังคมต่ำจะสื่อความไม่ดีและไม่ชัดเจน พฤติกรรมที่แสดงออกนั้นจะต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ เช่น การแสดงความรู้สึกสนใจผู้อื่น อาจประกอบด้วยการยิ้ม การผงกศีรษะ การจ้องมอง และการใช้คำพูด เป็นต้น

ชนิตา อิศรเสนา (2561, น. 25) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมด้านสังคม หมายถึง ความสามารถในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น มีทักษะการปรับตัวในสังคม คือ สามารถทำหน้าที่ตามบทบาทของตน ร่วมมือกับผู้อื่นมีความรับผิดชอบ ความเป็นตัวของตัวเอง และรู้กาลเทศะสำหรับเด็กหมายความรวมถึง ความสามารถในการช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวัย นอกจากนั้นพฤติกรรมด้านสังคมยัง

เกี่ยวข้องกับพัฒนาการด้านจิตวิญญาณ คุณธรรม และเกี่ยวข้องกับพัฒนาการด้านสติปัญญาทำให้รู้จักแยกแยะความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดีและความสามารถในการเลือกดำรงชีวิตในทางสร้างสรรค์เป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมอีกด้วย

สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์ (2550, น. 91-92) ได้ให้ความหมายของพัฒนาการทางสังคมไว้ว่า พัฒนาการทางสังคม หมายถึง พัฒนาการเรียนรู้ทางสังคมจากความรู้สึกผูกพันใกล้ชิดภายในครอบครัวที่พึ่งพาตนเอง และการปรับตัวเข้ากับผู้อื่น

จากการศึกษาความหมายของพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย สรุปได้ว่า พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการกระทำและการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในการช่วยเหลือ การแบ่งปัน ความร่วมมือในการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ทำให้สามารถปรับตัวและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข พฤติกรรมทางสังคมของเด็กส่วนใหญ่พัฒนามาจากการเรียนรู้ในขณะที่เล่นกับเพื่อน ดังนั้นการเล่นเกมกีฬาจึงเป็นวิธีการที่จะช่วยส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคมให้เด็กได้เรียนรู้ ผู้วิจัยได้จำแนกพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. การแบ่งปัน คือ การพูดชักชวนให้เพื่อนร่วมใช้วัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมร่วมกัน ผลัดเปลี่ยนอุปกรณ์กันในการทำกิจกรรม ให้เพื่อนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

2. การช่วยเหลือ คือ การให้คำแนะนำวิธีการทำกิจกรรมแก่เพื่อน พูดให้กำลัง หรือสนับสนุนเพื่อนในการทำกิจกรรม ช่วยเพื่อนหรือครูในการเก็บอุปกรณ์เมื่อสิ้นสุดกิจกรรม

3. ความร่วมมือ คือ การปฏิบัติตามข้อตกลง ยอมรับฟังและทำกิจกรรมร่วมกัน ทำกิจกรรมร่วมกันจนสำเร็จ

2.1.3 ทฤษฎีพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยา ได้เสนอแนวคิดที่สำคัญไว้หลายทัศนะ ดังนี้

จริยา สันตานนท์ (2553, น. 19) กล่าวว่า พัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยเกิดจากการเรียนรู้ประสบการณ์รอบๆ ตัว การปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมซึ่งมีอิทธิพลต่อการแสดงออกทางพฤติกรรม ซึ่งสังคมของเด็กวัย 3-6 ปี เริ่มสร้างเอกลักษณ์ของตนเองสามารถแสดงความรู้สึก และพฤติกรรมที่เหมาะสมในสภาพแวดล้อมต่าง ๆ สามารถพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมให้เกิดการเรียนรู้ในการเข้าสังคม มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น รู้จักสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อน และปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขและจากทฤษฎีพัฒนาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างบุคคลของซัลลิแวน ได้กำหนดขั้นพัฒนาการจากพื้นฐานของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และประสบการณ์ส่วนตัวระหว่างบุคคล และการเรียนรู้ที่เกิดจากตัวบุคคลกับสิ่งแวดล้อมเป็นระยะๆ ตามช่วงวัยของอายุ ดังนั้น การพัฒนาสัมพันธภาพทางสังคมควรคำนึงถึงวัยและอายุของเด็กแต่ละบุคคล เพื่อส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลและสิ่งแวดล้อมรอบตัว สามารถปรับตัวได้ดี เหมาะสมตามวัยในแต่ละช่วงอายุ

ลักคะณา เสโนฤทธิ์ (2551, น. 12) กล่าวว่า พัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยเกิดขึ้นโดยการเรียนรู้จากประสบการณ์และสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบๆตัว ถ้าจัดสภาพแวดล้อมที่ดีไม่ว่า จะเป็นวัตถุ สิ่งของ หรือคน ก็จะช่วยส่งเสริมให้เด็กสามารถมีบุคลิกภาพที่ดี และสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2546, อ้างถึงใน อวยพร ออละมาลี, 2559) ได้กล่าวถึงทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะทางสังคม ได้แก่

1. ทฤษฎีพัฒนาการทางสังคมของ Erikson ได้เน้นส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมในเด็กปฐมวัย เพราะเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ หากเด็กมีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่นมากเท่าไร ยิ่งทำให้เด็กมีประสบการณ์เรียนรู้และทักษะทางสังคมมากยิ่งขึ้น โดย Erikson ได้กำหนดขั้นพัฒนาการทางสังคมไว้ 8 ขั้น สำหรับเด็กปฐมวัยคือขั้นที่ 1-3 ดังนี้

ขั้นที่ 1 ความไว้วางใจและความไม่ไว้วางใจ (Sense of trust VS Sense of mistrust ในสภาพแวดล้อมและบุคคลรอบข้างจัดเป็นขั้นแรกช่วงอายุตั้งแต่แรกเกิดถึง 1 ปี ซึ่งถือได้ว่าเป็นรากฐานที่สำคัญของการพัฒนาในวัยต่อไป เด็กวัยทารกจำเป็นต้องมีผู้เลี้ยงดูเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด เพราะเด็กปฐมวัยยังช่วยเหลือตนเองได้ค่อนข้างน้อย ผู้ปกครองต้องสนองต่อความต้องการของเด็กอย่างสม่ำเสมอพร้อมทั้งสร้างความเชื่อมั่นให้เด็กมีความรู้สึกผูกพันจึงจะส่งผลให้เกิดความรู้สึกไว้วางใจ และเด็กที่ขาดความรู้สึกไว้วางใจในตัวผู้อื่นโดยจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว แยกตัวออกจากผู้อื่นไม่เข้าร่วมกิจกรรมและไม่ให้ความร่วมมือของกลุ่ม

ขั้นที่ 2 ความเป็นตัวของตัวเองและความสงสัยไม่แน่ใจตัวเอง (Autonomy VS Shame and Doubt อยู่ในช่วงอายุ 2-3 ปี เป็นวัยที่สามารถเดินได้พูดได้มีความเจริญเติบโตทางร่างกาย มีความอยากรู้อยากเห็น เด็กจะเริ่มต้องการความอิสระเป็นตัวของตัวเอง ผู้เลี้ยงดูควรใช้คำพูดอธิบายให้เด็กเข้าใจว่าสิ่งไหนควรทำไม่ควรทำควรหลีกเลี่ยงการดุ ตะหวาด บังคับขู่เข็ญ ทำโทษด้วยวิธีที่รุนแรงโดยไม่มีเหตุผล

ขั้นที่ 3 การเป็นผู้คิดริเริ่มและการรู้สึกผิด (Initiative VS Guilt)เด็กอายุประมาณ 3-6 ปี เป็นวัยที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ตามจินตนาการอยากทำอะไรด้วยตนเอง การเล่นสำคัญมากสำหรับวัยนี้ เพราะเด็กจะเกิดทักษะและทดลองทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเองด้วยความเป็นอิสระที่จะทำอะไรเองโดยไม่ต้องพึ่งพาผู้ใหญ่ เป็นวัยที่เด็กจะเลียนแบบผู้ใหญ่ทั้งการพูดและการกระทำ สามารถทำอะไรได้ด้วยตนเองและสามารถเรียนรู้ได้จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ในบางครั้งอาจมีขัดแย้งกับผู้อื่นทำให้มีความรู้สึกผิดได้เด็กเริ่มมีความวิตกกังวลด้วยการแสดงออกทางความรู้สึกและการกระทำ

ขั้นที่ 4 ความขยันหมั่นเพียรกับความรู้สึกต่ำต้อย (Industry Versus Inferiority) จะอยู่ในช่วงอายุ 6-12 ปี ซึ่งเป็นช่วงวัยเด็กตอนปลาย เด็กในวัยนี้มีความเจริญเติบโตมาก เริ่มแสดงความคิดเห็นและแก้ปัญหาต่างๆ ได้ เด็กจะเริ่มพัฒนาความรู้สึกเด่น โดยการพยายามเรียนรู้ที่จะทำงานได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด เริ่มขยันขันแข็งหาความรู้ใส่ตนเอง สิ่งที่เป็นอันตรายสำหรับการพัฒนาในวัยนี้ คือ

รู้สึกมีปมด้อยถ้าเขาทำงานไม่สำเร็จ หรือช่วยตนเองไม่ได้ แต่ถ้าเด็กได้รับการกระตุ้นให้ทำสิ่งต่างๆ จนสำเร็จให้กำลังใจ คำชมเชย ก็จะเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กเกิดความพยายามและขยันหมั่นเพียร

ขั้นที่ 5 ความเป็นเอกลักษณะกับความสับสนในบทบาท (Identity Versus Confusion) อยู่ในช่วงอายุ 13-19 ปี วัยรุ่นที่ได้รับความอบอุ่นและความไว้วางใจก็จะเข้าใจถึงความสามารถตลอดจนความขัดแย้งต่างๆ ที่ตนมีอยู่ได้อย่างถูกต้อง โดยเริ่มจากพ่อแม่เห็นคุณค่าสร้างความรู้สึกว่าเขาเป็นบุคคลหนึ่งที่สามารถแสดงความคิดเห็นที่มีประโยชน์ รับผิดชอบบางอย่างในครอบครัวได้ เขาก็จะไม่สับสนในบทบาทและสามารถรับรู้ตนตามความเป็นจริงได้ สามารถพัฒนาความรู้สึกที่เป็นเอกลักษณ์ของเขาได้การที่วัยรุ่นเข้าใจเอกลักษณ์จะช่วยให้เขาเข้าใจถึงปัญหาต่างๆ และสามารถตัดสินใจในเรื่องการเลือกอาชีพ การเลือกคู่ครอง

ขั้นที่ 6 ความรู้สึกผูกพันเป็นมิตรกับความรู้สึกโดดเดี่ยว (Intimacy Versus Isolation) เป็นช่วงเริ่มต้นของวัยผู้ใหญ่ อายุ 20-24 ปี หลังจากที่ผ่านขั้นที่ 5 มาแล้วบุคคลสามารถรับรู้ได้ว่าเอกลักษณ์ของเขาคืออะไร ตนเองต้องการอะไร จุดมุ่งหมายในชีวิตคืออะไร ทำให้เกิดความรู้สึกต้องการมีเพื่อนที่จะรับรู้ แลกเปลี่ยนในสิ่งต่างๆความรู้สึกผูกพันจึงพัฒนาขึ้นและทำให้เกิดความรัก แต่ถ้าบุคคลไม่สามารถสร้างความรู้สึกผูกพันและมีแต่ความต้องการที่จะชิงดีชิงเด่น ก็จะทำให้เขารู้สึกโดดเดี่ยว อ้างว้าง ไม่มีเพื่อนหรือบุคคลที่ผูกพันกับเขาได้เลย วัยนี้เริ่มมีชีวิตของการเป็นสมาชิกของสังคม รับผิดชอบหน้าที่ต่างๆ การพัฒนาที่สมบูรณ์ คือ การมีความเจริญทางกาย ได้รับการยอมรับจากสังคมมีอาชีพการงานที่เหมาะสมกับตน รู้จักสมาคมกับเพศตรงข้ามเพื่อเลือกคู่ครอง สามารถปรับตัวให้เข้ากับคู่ครองได้ดี มีความเข้าใจกันและกัน เข้ากับเพื่อนร่วมงานได้ดี วัยนี้จึงเป็นการปรับตัวของผู้ใหญ่ในเรื่องงานและความรัก

ขั้นที่ 7 การทำประโยชน์ให้สังคมกับการคิดถึงแต่ตนเอง (Generativity Vesus Self Absorption) วัยกลางคนอยู่ในช่วงอายุ 25-40 ปี วัยนี้เป็นวัยที่สร้างประโยชนให้กับสังคม เมื่อบุคคลพัฒนาถึงขั้นนี้แล้ว เอกลักษณ์ของบุคคลจะเป็นที่ประจักษ์ในสังคม มีการสั่งสอนอบรมลูกหลานให้เป็นคนดีต่อไป แต่ถ้าบุคคลไม่พัฒนาถึงขั้นนี้ ไม่สามารถผ่านอุปสรรคต่างๆ ก็จะเกิดความรู้สึกท้อถอยเบื่อหน่ายในชีวิต คิดถึงแต่ตนเองตลอดเวลา เพราะไม่มีความมั่นใจในความสามารถของตนเอง

ขั้นที่ 8 ความรู้สึกมั่นคงสมบูรณ์กับความรู้สึกสิ้นหวัง (Integrity Versus Despair) ช่วงนี้เป็นวัยชรา อยู่ในช่วงอายุ 65 ปีขึ้นไป เป็นพัฒนาการขั้นสุดท้ายของชีวิต ถ้าบุคคลสามารถผ่านขั้นตอนของพัฒนาการมาด้วยดี บุคคลจะมีประสบการณ์ในชีวิต พึงพอใจชีวิตของตน รู้จักหาความสุข ความสงบ พอใจกับการมีชีวิตในวัยชรา ยอมรับสภาพความเป็นอยู่ตามสภาพความเป็นจริง เกิดความมั่นคงใจจิตใจ แต่ถ้าพัฒนาตอนต้นไม่เหมาะสม เมื่อมาถึงขั้นนี้แล้วจะรู้สึกผิดหวัง รู้สึกเสียดายเวลาที่ผ่านมา ไม่ยอมรับสภาพความเป็นอยู่ และหาความสุขสงบให้กับตนเองไม่ได้เลย

2. ทฤษฎีพัฒนาการทางสังคมของ Havighurat theory of development เป็นทฤษฎีที่ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดของ Ericson เกี่ยวกับลักษณะของพัฒนาการแต่ละช่วงวัยของบุคคล ซึ่งสามารถแบ่งพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยออกเป็น 3 ประการ ดังนี้

2.1 เด็กมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความเป็นจริงทางสังคมและทางกายภาพ คือ การที่เด็กมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบๆ ตัว เช่นพ่อ แม่ ครู เพื่อน บ้านและโรงเรียน

2.2 เด็กสามารถเรียนรู้การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตนเอง และผู้อื่น เช่น พ่อ แม่ พี่น้อง ครู เพื่อนและบุคคลอื่นๆ รอบตัวรวมทั้งมีพฤติกรรมขอบเลียนแบบผู้ใหญ่

2.3 เด็กสามารถที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ถูกกับสิ่งที่ผิดและเริ่มมีพัฒนาการทางจริยธรรมสามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งใดควรหรือไม่ควร

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมพัฒนาโดยนักจิตวิทยาชาวแคนาดา ชื่อ อัลเบอร์ตแบนดูร่า Albert Bandura (1977) แนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมเกี่ยวกับการเรียนรู้แบนดูรามีทัศนะว่าการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นไม่จำเป็นต้องแสดงพฤติกรรมออกมาทันทีแต่การเรียนรู้เป็นการได้มาซึ่งความรู้ใหม่ (Acquired new knowledge) ซึ่งยังไม่จำเป็นที่จะต้องแสดงออกมา ดังนั้น การเรียนรู้ในแนวทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมคือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในโดย ไม่จำเป็นต้องแสดงออกมาให้เห็น แต่ถ้าแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมภายนอกก็เป็นการยืนยันว่าเกิดการเรียนรู้การที่แบนดูร่าเชื่อเช่นนี้เพราะเขาเน้นการเรียนรู้ที่เกิดจากการสังเกตตัวแบบหรือการเรียนรู้โดยการสังเกต (Observational learning) เมื่อบุคคลสังเกตตัวแบบแสดงพฤติกรรมต่างๆ ก็จะจดจำพฤติกรรมต่างๆ ของตัวแบบเอาไว แต่มิได้แสดงพฤติกรรมตามตัวแบบในทันทันใด ต่อมาเมื่อมีโอกาสจึงได้แสดงพฤติกรรมนั้นออกมา ตัวอย่างเช่น เด็กสังเกตเห็นพฤติกรรมก้าวร้าวของพ่อแม่ที่มีต่อกัน เด็กก็จะจดจำเอาไว้ ซึ่งขั้นตอนนี้แบนดูร่าถือว่าได้เกิดการเรียนรู้ (ต่อมาเมื่อมีโอกาสเหมาะเด็กก็จะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมาทันที)แบนดูร่าเชื่อว่าบุคคลมีความสามารถในการใช้สัญลักษณ์คือเปลี่ยนประสบการณ์ชั่วคราวที่พบเห็นให้เป็นรูปแบบภายในซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวชี้แนะการกระทำในเวลาต่อมาดังนั้น พฤติกรรมของบุคคลจึงเกี่ยวข้องกับปัจจัยภายในของบุคคลซึ่งหมายถึง สติปัญญา ตัวแปรชีวภาพ และสิ่งอื่นๆ ในตัวคนรวมกับสภาพแวดล้อม (ไหมไทย ไชยพันธ, 2557, น. 26)

จากแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย สรุปได้ว่า พัฒนาการทางสังคมของมนุษย์ในแต่ละช่วงวัยมีลักษณะที่แสดงออกแตกต่างกัน ซึ่งสภาพแวดล้อมนั้นมีอิทธิพลเป็นอย่างมากที่จะส่งผลต่อพัฒนาการทางด้านสังคมในแต่ละวัย โดยช่วงอายุตั้งแต่แรกเกิดถึง 1 ปี ซึ่งถือได้ว่าเป็นรากฐานที่สำคัญของการพัฒนาในวัยต่อไป

2.1.4 ลักษณะพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยา ได้เสนอแนวคิดที่สำคัญไว้หลายทัศนะ ดังนี้

จริยา สันตานนท์ (2553, น. 13) กล่าวว่า ลักษณะพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยมี 2 ลักษณะ คือ พฤติกรรมการชอบสังคม และพฤติกรรมที่ต่อต้านสังคม ซึ่งเมื่อเด็กมีการเล่นและปฏิสัมพันธ์กับ คนอื่นมากขึ้นเด็กได้เรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมให้เป็นที่ยอมรับของสังคมที่เด็กอยู่ร่วมด้วย สามารถปฏิบัติตนตามข้อตกลงในกลุ่มได้ เรียนรู้ที่จะปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นและเรียนรู้บทบาทหน้าที่ของตนเองเพื่อให้อยู่ร่วมกับคนอื่นได้อย่างมีความสุข

ลักคะณา เสโนฤทธิ์ (2551, น. 14) กล่าวว่า ลักษณะทางสังคมของเด็กปฐมวัยเป็นวัยที่ต้องการเพื่อนต้องการพึ่งตนเองและปรับตัวเข้ากับผู้อื่นมีความสนใจเรียนรู้สิ่งรอบตัวมากขึ้นและเรียนรู้ที่จะสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นโดยการแสดงพฤติกรรมช่วยเหลือ แบ่งปัน และการยอมรับผู้อื่น

อวยพร ออละมาลี (2559, น. 35) ได้แบ่งลักษณะพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยที่แสดงออกถึงการมีทักษะทางสังคมออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

ด้านที่ 1 การช่วยเหลือ ได้แก่ การเข้าไปช่วยเหลือเพื่อนโดยเพื่อนไม่ได้ขอร้อง เช่น ช่วยเก็บของเล่นเข้าที่เมื่อเลิกเล่นหรือเลิกใช้ ช่วยแนะนำเพื่อนเวลาเพื่อนมีปัญหา ร่วมแสดงความยินดีต่อเพื่อนเมื่อได้รับชัยชนะ และช่วยเหลือเพื่อนโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน

ด้านที่ 2 การแบ่งปัน ได้แก่ การมอบสิ่งของที่ตนถือครองอยู่ให้แก่ผู้อื่นด้วย เช่น แบ่งปันขนม อาหาร ของเล่น สี อุปกรณ์ วัตถุหรือของใช้ต่างๆ ให้ผู้อื่น เป็นต้น

ด้านที่ 3 ความร่วมมือ ได้แก่ การทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นได้อย่างเหมาะสมสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง กฎระเบียบ และสามารถทำกิจกรรมที่ครูมอบหมายจนสำเร็จด้วยความเต็มใจ มีส่วนร่วมในการวางแผนและแสดงความคิดเห็น สามารถแก้ปัญหาและมีความรับผิดชอบร่วมกัน กล้าแสดงออก มีความเชื่อมั่นในตนเอง ปฏิบัติตนเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี

จากการศึกษาลักษณะพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย สรุปได้ว่า ลักษณะพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยเป็นลักษณะทางสังคมของเด็กที่ต้องการเพื่อน ต้องการเป็นที่ยอมรับและปรับตัวเข้ากับผู้อื่นโดยการแสดงพฤติกรรมการช่วยเหลือ การแบ่งปัน และการให้ความร่วมมือในการปฏิบัติหรือเล่นกับเพื่อน

2.1.5 ความต้องการทางสังคมของเด็กปฐมวัย

มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยา ได้เสนอแนวคิดที่สำคัญไว้หลายทัศนะ ดังนี้

กรรณิการ์ สุริยะมาตร (2560, น. 24) กล่าวว่า เด็กมีความต้องการเล่นกับเพื่อน ต้องการแสดงออก โดยการเล่นละครที่แต่งขึ้นเองหรือเลียนแบบและต้องการเป็นที่ยอมรับของผู้ใหญ่ ซึ่งการเปิดโอกาสให้เด็กได้เล่นละครโดยมีครูเป็นผู้กระตุ้นชักนำ โดยการจัดกิจกรรมและ

จัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสม จะเป็นการเอื้อต่อการพัฒนาทุกด้านอย่างเป็นระบบ รวมทั้งพฤติกรรมด้านสังคม อันจะนำมาสู่การแสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสม

จริยา สันตานนท์ (2553, น. 14) กล่าวว่า การที่เด็กต้องการมีส่วนร่วมในสังคม โดยการมีกลุ่มเพื่อน ต้องการอิสระที่จะเรียนรู้ประสบการณ์รอบตัว ต้องการกำลังใจ ความปลอดภัย การยอมรับ การช่วยเหลือ และคำชมจากผู้ใหญ่ ดังนั้น เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการทางสังคมของเด็กปฐมวัย จึงควรจัดให้เด็กได้มีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม พูดคุยปรึกษากันอย่างเป็นอิสระ มีการแสดงผลงานความสามารถให้เพื่อนและครูได้เห็นและได้รับการยอมรับทำให้เด็กมีความภาคภูมิใจในตนเอง เกิดความรู้สึกดีและเรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

ลักคะณา เสโนฤทธิ์ (2551, น. 16) กล่าวว่า ความต้องการทางสังคมของเด็กปฐมวัยคือความต้องการที่เล่นกับเพื่อนและเป็นส่วนหนึ่งของสังคมของกลุ่มต้องการอิสระที่จะเรียนรู้ต่อประสบการณ์รอบๆ ตัวต้องการได้รับกำลังใจ และคำชมจากผู้ใหญ่จากผลงานที่ตนทำต้องการความช่วยเหลือการตอบคำถามที่สงสัย ดังนั้นเพื่อสนองความต้องการทางสังคมของเด็กปฐมวัยควรจัดกิจกรรมให้เด็กได้ทำกิจกรรมร่วมกัน และท้าทายต่อความสามารถของเด็ก เพื่อกระตุ้นความสนใจให้ประสบผลสำเร็จในการทำกิจกรรมนั้นๆ

จากการศึกษาความต้องการทางสังคมของเด็กปฐมวัย สรุปได้ว่า ความต้องการทางสังคมของเด็กปฐมวัยเป็นวัยที่เด็กต้องการเล่นกับเพื่อนและเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ต้องการอิสระที่จะเรียนรู้ประสบการณ์รอบตัว ต้องการได้รับกำลังใจ และคำชมจากผู้ใหญ่ ดังนั้นเพื่อสนองความต้องการทางสังคมของเด็กปฐมวัยควรจัดกิจกรรมให้เด็กได้ทำกิจกรรมร่วมกัน มีการแสดงความสามารถให้เพื่อนและครูได้เห็นได้รับการยอมรับทำให้เด็กมีความภาคภูมิใจในตนเอง ปรับพฤติกรรมให้เป็นที่ยอมรับของสังคม เคารพกฎกติกา ยอมรับความคิดเห็นของเพื่อน นำไปสู่การแสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสม ส่งผลให้เด็กสามารถทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

2.1.6 การส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยา ได้เสนอแนวคิดที่สำคัญไว้หลายทัศนะ ดังนี้

จริยา สันตานนท์ (2553, น. 20) กล่าวว่า การส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมนั้นครูและบุคคลรอบข้างมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาสัมพันธภาพทางสังคมให้เกิดกับเด็กโดยควรเปิดโอกาสให้เด็กได้ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อการปรับตัวในการเรียนรู้การเล่นและการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น ซึ่งแนวทางที่ครูควรส่งเสริมให้เด็กมีสัมพันธภาพที่ดีนั้นมีหลายวิธีเช่น การทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี การพูดกระตุ้นความคิด การจัดกิจกรรมที่สร้างความสนใจ การช่วยเหลือชี้แนะ การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์ที่หลากหลายน่าสนใจและจัดสภาพบรรยากาศในห้องเรียนที่เด็กรู้สึกอบอุ่น ปลอดภัย หรือการเสริมแรงด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การให้รางวัล การกล่าว

ชมเชยดังกล่าวจะทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมชอบสังคมและลดการแสดงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อสังคม

ลักคะณา เสโนฤทธิ์ (2551, น. 17) กล่าวว่า การพัฒนาพฤติกรรมด้านสังคมของบุคคลนั้น ถ้าพ่อแม่ ครู หรือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดให้การส่งเสริม โดยการเสริมแรงอย่างเหมาะสม เช่น การชมเชย การให้รางวัลและปฏิบัติอย่างต่อเนื่องจะช่วยลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของสังคม

สุมาลี บัวหลวง (2557, น. 73) กล่าวว่า การส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมต้องเปิดโอกาสเด็กได้เล่น หรือทำงานร่วมกันแบบค่อยเป็นค่อยไปอย่างสม่ำเสมอ ทั้งในกลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่ โดยมีผู้ใหญ่คอยกระตุ้น สนับสนุน ให้กำลังใจแสดงความชื่นชมให้เด็กร่วมมือกัน วางแผนการทำงานร่วมกัน เด็กจะยิ่งมีโอกาสเรียนรู้ความคิดเห็นของผู้อื่น รู้จักแก้ปัญหาซึ่งเป็นการส่งเสริมพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัยได้อีกทางหนึ่ง

กรรณิการ์ สุริยะมาตร (2560, น. 25) กล่าวว่า การส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคมที่เหมาะสมมีหลายวิธีการ วิธีการปฏิสัมพันธ์ของครูกับเด็ก เช่น การเสริมแรง การชมเชย วิธีจัดกิจกรรมให้เด็กมีความรับผิดชอบ ร่วมมือ แบ่งปัน ช่วยเหลือ โดยส่งเสริมอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม วิธีการเหล่านี้จะส่งเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมการแสดงออกในด้านการรับรู้ความต้องการของผู้อื่น การแก้ปัญหา การร่วมกิจกรรมกับผู้อื่น ซึ่งจะเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของสังคมที่ควรส่งเสริมให้เกิดกับเด็กปฐมวัย

จากการศึกษาการส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย สรุปได้ว่า การส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคมเป็นสิ่งสำคัญมาก หากเด็กได้รับการพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมที่เหมาะสมทำให้เด็กสามารถปรับตัวและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข พฤติกรรมทางสังคมของเด็กส่วนใหญ่พัฒนามาจากการเรียนรู้ในขณะที่เล่นกับเพื่อน ดังนั้นการเล่นเกมกีฬาจึงเป็นวิธีการที่จะช่วยส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคมให้เด็กได้เรียนรู้การแบ่งปัน การสนับสนุน และการร่วมมือดีขึ้น

2.1.6.1 งานวิจัยในประเทศ

กรรณิการ์ สุริยะมาตร (2560, น. 23) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมเสรีตามแนวคิดของไฮสโคป ในการพัฒนาพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยโดยผ่าน การจัดกิจกรรมเสรีตามแนวคิดของไฮสโคป ศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมเสรีตามแนวคิดของไฮสโคป และเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย ระหว่างก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเสโดยใช้แนวคิดของไฮสโคป กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งได้แก่ เด็กปฐมวัยที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล 1 ภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2558 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลดอนกลาง บ้านดอนกลาง ตำบลดอนกลาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมเสรีตามแนวคิดไฮสโคป จำนวน 25 แผน แผนละ 50 นาที และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย สถิติที่ใช้ได้แก่ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

และ t-test (Dependent Samples) ผลการวิจัย พบว่า เด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมเสรีตามแนวคิดของไฮสโคปนักเรียน มีระดับพฤติกรรมทางสังคม โดยรวม อยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 2.31, S.D. = 0.54) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงจากค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ พฤติกรรมการร่วมมือ ($\overline{X}$ = 2.90, S. D. = 0.59) รองลงมา พฤติกรรมการช่วยเหลือ ($\overline{X}$ = 2.33, S.D. = 0.549) และพฤติกรรมความไม่เห็นแก่ตัว ($\overline{X}$ = 2.32, S.D. = 0.54) ตามลำดับ 2) ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I) ของการจัดกิจกรรมเสรีตามแนวคิดของไฮสโคป ในการพัฒนาพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย พบว่า มีค่าเท่ากับ 0.7730 ซึ่งแสดงว่าการจัดกิจกรรมเสรีตามแนวคิดของไฮสโคปทำให้เด็กปฐมวัยมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้ คิดเป็นร้อยละ 77.30 3) เด็กปฐมวัยที่ได้รับการพัฒนาด้วยกิจกรรมเสรีตามแนวคิดของไฮสโคปมีพฤติกรรมทางสังคมเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการพัฒนาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จริยา สันตานนท์ (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาสัมพันธภาพทางสังคมของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมการวาดภาพต่อเติมจากภาพปะติดเป็นกลุ่ม มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาระดับและการเปลี่ยนแปลงการพัฒนาสัมพันธภาพทางสังคมของเด็กปฐมวัยโดยเฉลี่ยรวมและแยกเป็นรายด้าน ได้แก่ การพูดสื่อความหมาย การแสดงท่าทางเป็นมิตร และการมีส่วนร่วมกับเพื่อนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการวาดภาพต่อเติมจากภาพปะติดเป็นกลุ่ม ก่อน ระหว่าง และหลังการจัดกิจกรรมในแต่ละช่วงสัปดาห์กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนวัดบางปะกอก สังกัดกรุงเทพมหานคร ได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (ด้วยการจับสลาก) มา 1 ห้องเรียน จากจำนวน 6 ห้องเรียน และใช้แบบประเมินสัมพันธภาพทางสังคมเพื่อคัดเลือกเด็กที่มีคะแนนสัมพันธภาพทางสังคมน้อยสุด จำนวน 15 คน ทำการทดลองโดยการจัดกิจกรรมการวาดภาพต่อเติมจากภาพปะติดเป็นกลุ่ม เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 20 นาที รวม 24 ครั้งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการจัดกิจกรรมการวาดภาพต่อเติมจากภาพปะติดเป็นกลุ่มและแบบประเมินสัมพันธภาพทางสังคมของเด็กปฐมวัย โดยใช้ผู้ประเมินจำนวน 3 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน (RAI) เท่ากับ 0.90 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและ t-test for Dependent Samples ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัย ก่อน ระหว่าง และหลังการจัดกิจกรรมการวาดภาพต่อเติมจากภาพปะติดเป็นกลุ่มในแต่ละช่วงสัปดาห์ มีสัมพันธภาพทางสังคมโดยเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกช่วงสัปดาห์และเมื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงระหว่างช่วงสัปดาห์ พบว่าระดับสัมพันธภาพทางสังคมโดยเฉลี่ยและการเปลี่ยนแปลงสัมพันธภาพทางสังคมเพิ่มขึ้น เมื่อวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยสัมพันธภาพทางสังคมของเด็กปฐมวัยแยกเป็นรายด้าน ได้แก่ การพูดสื่อความหมายการแสดงท่าทางเป็นมิตร และการมีส่วนร่วมกับเพื่อน พบว่าระดับคะแนนสัมพันธภาพทางสังคมทั้ง 3 ด้าน มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เพิ่มขึ้นทุกช่วงสัปดาห์

ชลิดา สินธุกุม (2565) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมการละเล่นไทยเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการละเล่นไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 4-5 ปี โรงเรียนพัฒนาเด็กศรีจันทร์สังกัดเทศบาลเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 26 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) ผู้ศึกษาได้ค้นคว้าทำการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ระยะเวลา 8 สัปดาห์ เครื่องมือ ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการละเล่นไทยเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัยจำนวน 8 แผน และแบบสังเกตทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดกิจกรรมการละเล่นไทยเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัยมีทักษะทางสังคมหลังการจัดกิจกรรมการละเล่นไทยเพิ่มขึ้น

ดวงฤดี บุญราศี (2563) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมกลางแจ้งเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่1 โรงเรียนอนุบาลเทศบาลเมืองป่าตอง จังหวัดภูเก็ต มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมกลางแจ้งที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมกลางแจ้ง 3) เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมกลางแจ้งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ เด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนอนุบาลเทศบาลเมืองป่าตอง รวมจำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 2) ชุดกิจกรรมกลางแจ้งเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคม 3) แบบประเมินทักษะทางสังคม ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่า t-test ผลการศึกษา 1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมกลางแจ้ง มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.02/83.21 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด 2) นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมกลางแจ้ง มีทักษะทางสังคมหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 3) ดัชนีประสิทธิผล (E.I) ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมกลางแจ้ง เท่ากับ 0.6407 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 64.07

ลักคะณา เสโนฤทธิ์ (2551) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมเกมการศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงระดับคะแนนพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นเด็กนักเรียนชาย-หญิง ที่มีอายุ 5-6 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนซอยแอนเนกซ์ ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย หนึ่งห้องเรียนจากสามห้องเรียน และ

สุ่มนักเรียนจากห้องที่เลือกได้มาจำนวน 15 คน ใชเป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมการศึกษาใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วันๆ ละ 30 นาที รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการ ค้นคว้า คือ แผนการจัดกิจกรรมเกมการศึกษา และแบบสังเกตพฤติกรรมทางสังคมโดยใช้ผู้สังเกต 2 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต RAI เท่ากับ 0.9 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (One-way Repeated-Measure ANOVA) และ t-test แบบ Dependent Sample ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยก่อนการจัดกิจกรรม และระหว่างการจัดกิจกรรมเกมการศึกษา ในแต่ละช่วงสัปดาห์ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมทางสังคม โดยเฉลี่ยรวมแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .01$ และเมื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงระหว่างช่วงสัปดาห์ พบว่าคะแนนพฤติกรรมทางสังคมโดยเฉลี่ยรวม มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางเพิ่มขึ้นในช่วงสัปดาห์ที่ 1, 4, 8 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .01$ เมื่อวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย แยกเป็นรายด้าน ได้แก่ การช่วยเหลือ การแบ่งปันการยอมรับผู้อื่น โดยค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมทางสังคม ด้านการช่วยเหลือมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่เพิ่มขึ้นตั้งแต่ช่วงสัปดาห์ที่ 1, 4, 8 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .01$ ส่วนด้านการแบ่งปันและการยอมรับ มีการเปลี่ยนแปลงในทางที่เพิ่มขึ้นตั้งแต่ช่วงสัปดาห์ที่ 1, 4, และ 8 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ $P < .01$ ยกเว้นบางช่วงสัปดาห์ มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย สรุปผลการจัดกิจกรรมเกมการศึกษาส่งเสริมให้พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยโดยรวมและรายด้านสูงขึ้นอย่างชัดเจน

2.1.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Jiayao Li (2016) ได้ศึกษาการส่งเสริมทักษะทางสังคมด้วยการเล่นบทบาทสมมติที่สังเกตได้ในสภาพแวดล้อมกลางแจ้งของเด็กก่อนวัยเรียน วัตถุประสงค์ของการศึกษาครั้งนี้ เพื่อศึกษาการเล่นบทบาทสมมติประเภทต่างๆ ที่ส่งผลต่อทักษะทางสังคมของเด็ก กลุ่มเป้าหมายคือ เด็กอนุบาล จำนวน 28 คน จากศูนย์ดูแลเด็กคุณภาพสูงในพื้นที่ชานเมืองทางตะวันออกเฉียงใต้ จัดกิจกรรมในช่วงเวลากิจกรรมกลางแจ้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสังเกตและแบบบันทึกกิจกกรรมกลางแจ้งใช้เวลา 45 นาที-1 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ พบว่า พฤติกรรมการเล่นบทบาทสมมติส่งผลต่อทักษะทางสังคมของเด็กในด้านความร่วมมือ การควบคุมตนเอง และการแสดงออกอย่างเหมาะสมโดยรวมในระดับสูง

Serli Marlina (2017) ได้ศึกษาผลของการเล่นเกมแบบดั้งเดิมต่อการพัฒนาความสามารถทางสังคมของเด็กชั้นอนุบาลของโรงเรียนไบตูร์ริดฮา ปาดัง ปาริอามาน การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเล่นเกมแบบดั้งเดิมมีผลต่อการพัฒนาความสามารถทางสังคมของเด็กในโรงเรียนอนุบาลไบตูร์ริดฮา ปาดัง ปาริอามาน ประเภทการวิจัย คือ การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการทดลอง ตัวอย่างการศึกษานี้พิจารณาจากการสุ่มตัวอย่างแบบคลัสเตอร์ การวิจัยเครื่องมือโดยใช้ตะแกรงเครื่องมือ การวิเคราะห์เครื่องมือโดยดำเนินการทดสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของ

การทดสอบ เทคนิคการเก็บข้อมูลโดยการสังเกตและทดสอบ เทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบภาวะปกติ การทดสอบความเป็นเนื้อเดียวกัน และการทดสอบสมมติฐาน ผลการวิจัยพบว่าการพัฒนาความสามารถทางสังคมของเด็กในชั้นเรียนทดลองโดยใช้การเล่นเกมแบบดั้งเดิมมีผลมากกว่าชั้นเรียนควบคุมโดยใช้เกมสมัยใหม่

Serli Marlina Nekane Miranda (2016) ได้ศึกษาการเล่นทางสังคมของเด็กก่อนวัยเรียนและการมีส่วนร่วมในสภาพแวดล้อมกลางแจ้ง จุดประสงค์ของการศึกษาเพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างการเล่นทางสังคมและการมีส่วนร่วมในสภาพแวดล้อมกลางแจ้งก่อนวัยเรียน กลุ่มตัวอย่าง เด็กจำนวน 173 คนตั้งแต่อายุ 3 ถึง 6 ปี และเข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาล 19 แห่งในประเทศสเปน มีครูเข้าร่วมทั้งหมด 51 คน (หญิง 50 คน ชาย 1 คน) พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมทางสังคม การมีส่วนร่วมและการเล่นเป็นกลุ่มเป็นประเภทของการเล่นที่คาดการณ์การมีส่วนร่วมได้ดีที่สุด ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ การมีส่วนร่วมระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง แม้ว่าเพศจะพบว่ามีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของการเล่นเป็นกลุ่ม โดยความจำเป็นในการใช้นวัตกรรมในสภาพแวดล้อมกลางแจ้งมีผลในเชิงบวกต่อการพัฒนาเด็ก ดังนั้นสภาพแวดล้อมกลางแจ้งควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางสังคมตลอดจนความเท่าเทียมทางเพศและการไม่แบ่งแยกเพศ และควรได้รับการออกแบบการเล่นเพื่อให้ทั้งการเข้าถึงสภาพแวดล้อมโดยธรรมชาติและโอกาสในการเล่นที่หลากหลาย

Yan Tong Zhu (2021) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะทางสังคมในโรงเรียนอนุบาล: แนวทางการสร้างแบบจำลองการเติบโตของชั้นเรียนแฝง การศึกษานี้ใช้ชุดข้อมูลการสำรวจทั่วประเทศในญี่ปุ่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจเส้นทางการเติบโตของทักษะทางสังคมที่หลากหลายในหมู่เด็กอนุบาล โดยใช้แนวทางการสร้างแบบจำลองการเติบโตของชั้นเรียนแฝง นอกจากนี้ยังตรวจสอบว่าสภาพแวดล้อมการเลี้ยงในบ้านตั้งแต่อายุยังน้อยทำนายวิถีการพัฒนาทักษะทางสังคมเด็กในการศึกษานี้ได้รับการประเมินทักษะทางสังคมที่ 3 ช่วง มิติสภาพแวดล้อมในการเลี้ยงดูในบ้าน 4 มิติ (การกระตุ้นของมนุษย์ การกระตุ้นทางสังคม การหลีกเลี่ยงการลงโทษ และการสนับสนุนทางสังคมสำหรับการเลี้ยงดูบุตร) และภูมิหลังทางประชากรศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า ด้านทักษะทางสังคม วิถีการเติบโตที่ชัดเจนของทักษะทางสังคมมีอยู่ในช่วงชั้นอนุบาล เรียงตามลำดับคือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับน้อย การหลีกเลี่ยงการลงโทษและเพศของเด็กสามารถทำนายวิถีการเติบโตของทักษะทางสังคมได้อย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้น ผลการวิจัยจึงชี้ให้เห็นว่าควรให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมในการเลี้ยงในบ้านและเด็กผู้ชายมากขึ้น

Pinar Aksoy (2020) ได้ศึกษาผลของการฝึกทักษะทางสังคมโดยใช้การเล่าเรื่องและการเล่นที่ส่งผลต่อทักษะทางสังคมของเด็กอนุบาล มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบทักษะทางสังคมของเด็กอนุบาลที่เข้าร่วมการฝึกทักษะทางสังคมด้วยการเล่าเรื่องและการฝึกทักษะทางสังคมด้วยการเล่น

โดยไม่มีการรูปแบบ กลุ่มตัวอย่างมี กลุ่มที่แตกต่างกัน 3 กลุ่มและเด็กทั้งหมด 120 คน รวมถึงกลุ่มทดลองที่1, กลุ่มทดลองที่2 และกลุ่มควบคุม การศึกษาอาศัยการออกแบบการทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ การทดสอบก่อนและหลังการทดสอบ กลุ่มทดลองที่1 เข้าร่วมการฝึกอบรมทักษะทางสังคมโดยใช้การเล่าเรื่องที่เรียกว่า Ready to learn กลุ่มทดลองที่ 2 เข้าร่วมการฝึกทักษะทางสังคมโดยใช้การเล่นที่เรียกว่า Fun friends การฝึกทักษะทางสังคมโดยใช้การเล่าเรื่องและการฝึกทักษะทางสังคมด้วยการเล่น ดำเนินการเป็นเวลากว่า 12 สัปดาห์ในช่วงระยะเวลา 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบประเมินทักษะทางสังคม พบว่าเด็กที่เข้าร่วมการฝึกทักษะทางสังคมโดยใช้การเล่าเรื่อง มีทักษะทางสังคมอยู่ในระดับที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในด้านการสื่อสาร ด้านการปรับตัว ด้านพฤติกรรมทางสังคม และทักษะทางสังคมโดยรวม เมื่อเทียบกับเด็กที่ไม่มีรูปแบบหรือกิจกรรมใดๆ เด็กที่เข้าร่วมการฝึกทักษะทางสังคมด้วยการเล่นพบว่า มีทักษะทางสังคมอยู่ในระดับที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในด้านของการสื่อสาร ด้านการปรับตัว ด้านการควบคุมตนเอง ด้านพฤติกรรมทางสังคม และด้านความกล้าแสดงออก และด้านสังคมโดยรวม

จากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมทักษะทางสังคม สรุปได้ว่า การพัฒนาและการส่งเสริมทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัยนั้นสามารถส่งเสริมผ่านกิจกรรมการละเล่น การเล่นเกม โดยการเล่นหรือกิจกรรมนั้นต้องมีลักษณะการเล่นที่เป็นกลุ่มในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเล่น เช่น การเล่นเกมหรือกีฬากลางแจ้งต้องใช้พื้นที่โล่งแจ้งในการเล่นร่วมกันกับเพื่อน

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกมกีฬาสำหรับเด็กปฐมวัย Sport Games

2.2.1 ความหมายของเกม

มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยา ได้เสนอแนวคิดที่สำคัญไว้หลายทัศนะ ดังนี้

สุมาลี บัวหลวง (2557, น. 41) กล่าวว่า เกม หมายถึง การเล่นที่เด็กพึงพอใจและเกิดความสนุกสนาน เป็นกิจกรรมที่เด็กรู้สึกการท้าทายความสามารถในด้านต่างๆ สามารถเล่นคนเดียวหรือหลายคนก็ได้ ส่วนมากเป็นการเล่นมีกติกาไม่ซับซ้อนซึ่งเหมาะสมกับวัยและวุฒิภาวะ มีส่วนช่วยในการพัฒนาความพร้อมให้กับผู้เล่นครบทุกด้านโดยองค์รวมอย่างต่อเนื่อง และส่งผลให้เกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ได้ โดยผู้เลือกต้องรู้จักเลือกใช้เกมให้เหมาะสมที่จะทำให้เกิดคุณลักษณะนั้นๆ

มณิฐา นิตยสุข (2563, น. 27) กล่าวว่า เกมเป็นการเล่นที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจน แต่ไม่ซับซ้อน โดยสามารถสร้างวิธีการเล่นขึ้นเองได้ ได้พัฒนาตนเองในด้านต่างๆ ทำให้ผู้เล่นเกิดความสนุกสนาน เกิดการเรียนรู้ ทักษะ และสามารถนำเกมไปทำเป็นใช้ได้ในทุกโอกาส ทุกสถานที่ และใช้ได้กับบุคคล

ทุกเพศทุกวัย โดยเกมจะเป็นพื้นฐานนำไปสู่ทักษะทางกีฬา ทำให้เด็กได้เรียนรู้ถึงการให้อภัย การใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น การแบ่งปันสิ่งของ

ลดาวัลย์ แย้มครวญ (2559, น. 11) กล่าวว่า เกม หมายถึง กิจกรรมหรือการเล่นที่ทำ ให้เด็กเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ผ่อนคลาย พัฒนาทักษะด้านร่างกายและการเรียนรู้ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และความสัมพันธ์ดีต่อกัน ซึ่งต้องกำหนดกฎเกณฑ์หรือกติกาการเล่น กระบวนการเล่น การเล่นอาจเล่นคนเดียวหรือมากกว่า โดยแบ่งเป็นกลุ่ม อาจมีอุปกรณ์ในการประกอบการเล่นด้วยหรือไม่ก็ได้

วิชัย ประมูลจักโก (2561, น. 31) กล่าวว่า กิจกรรมการเล่นแขนงหนึ่งที่มีกฎกติกาไม่สลับซับซ้อน ช่วยส่งเสริมให้ร่างกายพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวดีขึ้น เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เพื่อบรรลุเป้าหมาย ระเบียบข้อบังคับภายในเวลาที่กำหนดและแฝงด้วยคุณค่าต่างๆ ได้แก่ พื้นฐานการดำรงชีวิตของมนุษย์ พื้นฐานการกีฬา สะท้อนประโยชน์ทั้งต่อบุคคลและสังคมส่วนรวมตลอดจนเป็นการสืบทอดประเพณีและวัฒนธรรมทางการละเล่นอีกด้วย

จากการศึกษาความหมายของเกม สรุปได้ว่า เกม หมายถึง กิจกรรมหรือการเล่นที่มีกฎ กติกาอย่างชัดเจน แต่ไม่ซับซ้อน เป็นกิจกรรมที่ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนาน เกิดการเรียนรู้ พัฒนาทักษะต่างๆ และก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน โดยมีกระบวนการเล่นที่หลากหลาย ซึ่งเกมจะเป็นพื้นฐานนำไปสู่ทักษะทางกีฬาต่อไปได้อีกด้วย

2.2.2 ประเภทของเกม

มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยา ได้เสนอแนวคิดที่สำคัญไว้หลายทัศนะ ดังนี้

สุมาลี บัวหลวง (2557, น. 44) กล่าวว่า เกมสามารถแบ่งได้เป็นหลายประเภทขึ้นอยู่กับลักษณะในการจัดกิจกรรม เช่น ตามลักษณะการเล่น วิธีเล่น จุดมุ่งหมายของการเล่น จำนวนผู้เล่น ลักษณะการนำเกมไปใช้เล่น มีการใช้ทักษะง่ายๆ อาศัยความคล่องแคล่วว่องไว มีกติกาที่ไม่ยุ่งยาก ผู้เล่นได้รับความสนุกสนาน ผ่อนคลายความเครียด เป็นการเสริมสร้างความร่วมมือและมิตรภาพทางสังคมให้กับผู้เล่นอีกด้วย

ลดาวัลย์ แย้มครวญ 2559 ได้แบ่งประเภทของเกมไว้ ดังนี้

เกมที่จำแนกตามวัสดุที่ใช้ แบ่งได้ดังนี้

1. เกมที่มีวัสดุประกอบ เป็นเกมที่ต้องมีวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเล่น เช่น ไพ่ ลูกเต๋า เบี้ยฉลาก เกมประเภทนี้ ได้แก่ เกมไพ่ เกมบิงโก เกมอักษรไขว้ เกมงูตกบันได เกมเศรษฐี เกมกระดานต่างๆ

2. เกมที่ไม่มีวัสดุอุปกรณ์ประกอบ ได้แก่ เกมบทบาทสมมุติ เกมสถานการณ์ จำลอง เกมใบ้คำ เกมทายปัญหา เป็นต้น

เกมที่จำแนกตามจำนวนผู้เล่น แบ่งได้ดังนี้

1. เกมบุคคล (Individual Game) ลักษณะการเล่นเป็นส่วนบุคคลซึ่งแต่ละคนเป็นอิสระต่อกัน เช่น เกมต่อภาพ เกมอักษรไขว้ เกมตารางปริศนา เป็นต้น

2. เกมที่เล่นเป็นกลุ่มหรือทีม (Group or Team Game) เป็นเกมที่ต้องการทำงานเป็นกลุ่ม มีการช่วยเหลือกันภายในทีม เช่น เกมห่วงใช่อาหาร เป็นต้น

3. เกมผลัด (Relay Game) เกมที่เล่นเป็นกลุ่มหรือทีม แต่มีลักษณะการเล่นโดยเรียงหรือสลับเป็นลำลับ เช่น เกมบิงโก เกมกระดานต่าง ๆ เป็นต้น

เกมที่จำแนกตามลักษณะการเล่น แบ่งได้ดังนี้

1. เกมแบ่งขัน (Competition Game) เป็นลักษณะเกมการเล่นที่ต้องการแข่งขัน เพื่อแพ้-ชนะ ซึ่งเป็นเกมส่วนใหญ่ที่เรานำมาเล่นกันอยู่เสมอ

2. เกมที่ไม่มีวัสดุประกอบ ได้แก่ เกมใบ้คำ เกมสถานการณ์จำลอง เกมทายปัญหา เกมบทบาทสมมุติ เป็นต้น

3. เกมสำหรับสร้างกลุ่มสัมพันธ์ (Game for Group Relation) เป็นเกมที่นำมาใช้ในการสร้างความสัมพันธ์กลุ่ม และรวมถึงเกมที่นำมาใช้เพื่อการวิเคราะห์ และเรียนรู้ถึงกระบวนการกลุ่ม

ไฉไลรัตน์ รูปชัยภูมิ (2549, น. 25) กล่าวถึงประเภทการเล่นเกมไว้ดังนี้ ประเภทเกมเล่นกลางแจ้ง การเล่นเกมในร่ม การเล่นที่มีกติกา การเล่นปริศนาคำทาย การเล่นที่มีอุปกรณ์และไม่มีอุปกรณ์ การถือผลแพ้และชนะตลอดจนการเล่นที่มาบทร้องประกอบและไม่มีบทร้องประกอบซึ่งผู้เล่นสามารถเลือกการเล่นให้เหมาะสมกับวัยและสถานการณ์ เพื่อให้เกิดความสนุกสนานและเรียนรู้ประสบการณ์ในขณะเล่น

จากการศึกษาประเภทของเกม สรุปได้ว่า ประเภทของเกมสามารถแบ่งออกได้หลายลักษณะ ซึ่งอาจแบ่ง ตามลักษณะของกิจกรรมหรือลักษณะการเล่น จำแนกตามวัสดุที่ใช้ จำแนกตามลักษณะการเล่นเพื่อความสนุกสนาน ผ่อนคลายความเครียด เป็นการพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยเป็นอย่างดี

2.2.3 ความสำคัญและประโยชน์ของเกม

มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยา ได้เสนอแนวคิดที่สำคัญไว้หลายทัศนะ ดังนี้

กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2563, น. 38) ได้แบ่งประโยชน์ของเกมเป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน พัฒนาทางอารมณ์ ช่วยให้ผ่อนคลายจากความวิตกกังวลและความเครียด

2. ได้พัฒนาสมรรถภาพทางกายทำให้มีสุขภาพดี ร่างกาย สมบูรณ์แข็งแรง

3. ได้ฝึกปฏิภาณไหวพริบและการแก้ปัญหา

4. สร้างความสามัคคีในหมู่คณะ ทำให้รู้จักการทำงานเป็นทีม

5. สร้างการมีมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่น รู้จักเพื่อนเพิ่มขึ้น รวมทั้งได้ฝึกความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
6. มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย
7. มีความอดทน มุ่งมั่น และมีสมาธิมากขึ้น
8. ทำให้มีบุคลิกภาพที่ดี

จักรเพชร วรสินธ์ (2557, น. 28) กล่าวถึง กิจกรรมนันทนาการเกมกีฬา (Games and Sports) เกมและกีฬานั้นเป็นกิจกรรมที่ต้องการความสัมพันธ์กันระหว่างทักษะการเคลื่อนไหว สติปัญญา ความทนทาน และพละกำลังของร่างกาย ในการประกอบกิจกรรม ซึ่งบางกิจกรรมจะมีการใช้อุปกรณ์ต่างๆ เช่น ลูกบอล ใช้ไม้ตีและแรกเกต ถุงมือ ฯลฯ โดยมากมักจะจัดกิจกรรมประเภทนี้ในสถานที่ๆ เป็นบริเวณกว้าง เช่น สนามหญ้า โรงยิมเนเซียม ลานกว้าง เป็นต้น ในการเล่นหรือการแข่งขัน ก็จะมีกฎ กติกาในการเล่น ตายตัวเฉพาะแต่ละชนิดเกมกีฬา เพื่อให้เกิดการแข่งขันที่เสมอภาค สนุก และท้าทาย ดังนั้น กิจกรรมนันทนาการประเภทเกม กีฬา จึงเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน ตื่นเต้น และท้าทาย ความสามารถของผู้เข้าร่วมกิจกรรม ทั้งยังมีหลากหลายกิจกรรม สามารถเลือกเข้าร่วมได้เหมาะสม ทั้งวัยเด็ก วัยผู้ใหญ่ วัยสูงอายุ หญิง ชาย รวมทั้งคนพิการ ดังนั้นกิจกรรมประเภทนี้จึงได้รับความนิยมสูงและมากขึ้นเรื่อยๆ ในปัจจุบันทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ

วิชัย ประมูลจักโก (2561, น. 36) กล่าวว่า เกมมีประโยชน์ด้านต่าง ๆ ดังนี้ ด้านร่างกาย ส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหว สุขภาพแข็งแรง มีความคล่องแคล่วว่องไวและมีบุคลิกภาพดี ด้านอารมณ์ เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ควบคุมอารมณ์ตนเองได้ ผ่อนคลายความเครียด ด้านสังคม ช่วยให้ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น เข้าใจคนอื่น ส่งเสริมความสามัคคีมีน้ำใจช่วยเหลือสังคม ด้านจิตใจ ทำให้สุขภาพจิตใจดี ไม่เครียด มีเหตุผล มีคุณธรรมจริยธรรมที่ดี ด้านสติปัญญา มีไหวพริบ ปฏิภาณ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี สามารถคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ได้ดี

จากการศึกษาความสำคัญและประโยชน์ของเกม สรุปได้ว่า ความสำคัญและประโยชน์ของเกมสามารถส่งเสริมพัฒนาการได้ทุกๆ ด้านตามลักษณะของเกมหรือการเล่น โดยเกมสามารถสร้างความสามัคคี ส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย สร้างมนุษยสัมพันธ์ได้ดี ฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น เข้าใจคนอื่น ส่งเสริมความสามัคคีมีน้ำใจช่วยเหลือสังคม ด้านจิตใจ ทำให้สุขภาพจิตใจดี ไม่เครียด มีเหตุผล มีคุณธรรมจริยธรรมที่ดี ด้านสติปัญญา มีไหวพริบ ปฏิภาณ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี สามารถคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ได้ดี

2.2.4 เกมกีฬาสำหรับเด็กปฐมวัย

มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยา ได้เสนอแนวคิดที่สำคัญไว้หลายทัศนะ ดังนี้

เกมกีฬา หมายถึง กิจกรรมที่มีกฎกติกามากกว่าเกมเบ็ดเตล็ด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกทักษะพื้นฐานการเรียนรู้กฎ กติกาของกรีฑา และกีฬาประเภทต่างๆ ได้แก่ การเล่นที่มุ่งสร้างทักษะให้กับ

ผู้เล่น เพื่อสามารถนำไปใช้ในกีฬาที่ต้องการทักษะประเภทนั้นๆ เกมประเภทนี้ยังมุ่งส่งเสริมให้ผู้เล่นมีความสนใจในการเล่นกีฬาอีกด้วย ได้แก่ เกมลิงชิงบอล เกมขวางไกล เป็นต้น เกมนำไปสู่ทักษะกีฬา เป็นเกมที่ประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย โดยสามารถกำหนดวิธีการเล่นให้เหมาะสมกับชนิดของกีฬาที่ต้องการฝึกฝน เช่น กีฬาบาสเกตบอล อาจใช้เกมลิงชิงบอล เกมสลับส่งบอลกระดอนพื้น เกมวิ่งแตะกรวย เกมส่งบอลข้ามหัวไปด้านหลัง เป็นต้น (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2563, น. 23)

เอกศักดิ์ เฮงสุโข (2559, น. 121) กล่าวถึง เกมกีฬาสำหรับเด็กปฐมวัยว่าเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญยิ่งต่อการฝึกทักษะและช่วยให้เด็กเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน การเล่นเกมเป็นวิธีการหนึ่งที่ส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้และช่วยพัฒนาทักษะต่างๆ รวมทั้งเป็นการส่งเสริมกระบวนการทำงานและอยู่ร่วมกัน ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตาม เกมทางพลศึกษามีหลายชนิด ซึ่งรวมทั้งการฝึกบริหารร่างกายประจำวัน แต่นำมาฝึกทักษะอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะเช่น ฝึกรับฟัง ฝึกทำตามทิศทาง ฝึกการมีส่วนร่วมสำหรับเด็กเล็กๆ จะเห็นได้ว่าการเล่นเกมสำหรับเด็กเล็กๆ กฎ กติกาต่างๆ กำหนดไว้ง่ายไม่ยุ่งยากซับซ้อน ฉะนั้นการเลือกเกมที่จะนำมาสอน ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการเล่น อายุร่างกาย ความสนใจ และความสามารถของเด็ก อาคารสถานที่จะต้องมีความเหมาะสม จำนวนผู้เล่นอุปกรณ์การเล่น รวมถึงกฎกติกาการเล่น ก็ต้องเหมาะสม การสอนเกมจึงต้องมีลำดับขั้นตอนโดยเริ่มตั้งแต่การอธิบายวิธีการเล่น การสาธิตให้เด็กดูจนเกิดความเข้าใจ หากไม่เข้าใจก็ต้องซักถามให้เข้าใจก่อนการเล่น

จากการศึกษาเกมกีฬาสำหรับเด็กปฐมวัย สรุปได้ว่า เป็นกิจกรรรมการเล่นที่มีกฎ กติกาอย่างชัดเจน แต่ไม่ซับซ้อน โดยเป็นเกมที่ประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนาน ผ่อนคลาย เกิดการเรียนรู้พัฒนาทักษะต่างๆ รวมทั้งเป็นการส่งเสริมกระบวนการทำงานและอยู่ร่วมกัน ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน โดยมีกระบวนการเล่นที่หลากหลาย และการเลือกเล่นเกมจะต้องเหมาะสมกับวัยของเด็ก ความสนใจ และความสามารถของเด็ก อาคารสถานที่จะต้องมีความเหมาะสม จำนวนผู้เล่นอุปกรณ์การเล่น รวมถึงกฎกติกาการเล่น ก็ต้องเหมาะสม การสอนเกมจึงต้องมีลำดับขั้นตอนโดยเริ่มตั้งแต่การอธิบายวิธีการเล่น การสาธิตให้เด็กดูจนเกิดความเข้าใจ ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบการเล่นเกมกีฬาสำหรับเด็กปฐมวัย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ : เด็กอบอุ่นร่างกายด้วยกิจกรรมระดับเบาถึงปานกลาง เป็นการเคลื่อนไหวที่จะทำให้ร่างกายของเด็ก ๆ เกิดการเคลื่อนไหวแต่ไม่หนักมากเกินไป เนื่องจากการอบอุ่นร่างกายจะทำให้มีเลือดไปเลี้ยงกล้ามเนื้อมากขึ้น ทำให้การเคลื่อนไหวของร่างกายดีขึ้นและควบคุมอุณหภูมิของร่างกายให้เหมาะสม

2. ขั้นดำเนินกิจกรรม : เด็กฟังกฎกติกา วิธีการเล่น และดูการสาธิตวิธีการเล่นเกมกีฬาจากครู จากนั้นให้ตัวแทนเด็กออกมาสาธิตวิธีการเล่นเกมกีฬา เพื่อเป็นการทบทวนความเข้าใจของเด็ก

ก่อนการเล่นจริง และเปิดให้ผู้เรียนซักถามประเด็นที่สงสัย จากนั้นครูทบ
ความพร้อมและความเข้าใจก่อนการเล่นเกมกีฬา เด็กเริ่มเล่นเกมกีฬานั้นๆ

3. ขั้นสรุป : สรุปถึงประโยชน์ของการเล่นเกมกีฬาชนิดนั้นๆ ข
ความสะอาดร่างกาย

2.2.4.1 งานวิจัยในประเทศ

วัชรีย์ ร่วมคิด (2564) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเกม
พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย มีวัตถุประสงค์ คือเพื่อศึกษาพฤติกรรม
ที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมการเล่นกลางแจ้ง และเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรม
ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเกมการเล่นกลางแจ้ง กลุ่มตัวอย่างการวิจัย คื
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนอนุบาลเลย จำนวน 20 คน
แผนการจัดกิจกรรมเกมการละเล่นกลางแจ้ง คู่มือการจัดกิจกรรมเก
แบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย มีค่าดัชนีความสอดคล
จุดประสงค์ระหว่าง 0.80 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.73 สถิติที่
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติ t-test Dependent ผลการวิจัยพบว่า
เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมการเล่นกลางแจ้งมีพฤติกรรมทางสังค
($\overline{X}$ = 18.48) ซึ่งพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รั
รองลงมาคือ การเล่นและทำกิจกรรมร่วมกันจนแล้วเสร็จ ($\overline{X}$ = 4.61) ส่วน
ที่สุดคือ ปฏิบัติตามกฎกติกาและข้อตกลงร่วมกัน ($\overline{X}$ = 4.41) และพิจา
การปฏิบัติตามกฎกติกา และข้อตกลงร่วมกัน ($\overline{X}$ = 4.76) การเล่นและท
($\overline{X}$ = 4.61)การปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ($\overline{X}$ = 4.82) อยู่ในระ
พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเกม
พฤติกรรมทางสังคมทั้ง 3 ด้านเพิ่มขึ้นหลังการใช้กิจกรรมเกมการเล่นกลางแ
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุภาพร เพิ่มวงษ์มาก (2562) ได้ศึกษาการส่งเสริมความมีวินัย
โดยกิจกรรมเกมกลางแจ้ง สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนอนุบาลก
เพื่อเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของเด็ก โดยใช้กิจกรรมกลางแจ้งก่อ
กลุ่มประชากรที่ศึกษาได้แก่ เด็กนักเรียนชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี ชั้นอนุบา
โรงเรียนอนุบาลเมืองกาแพงเพชร ผู้วิจัยเป็นผู้ดาเนินการทดลองด้วยตนเ
โดยใช้แผนการจัดกิจกรรมกลางแจ้งกับนักเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีกา
8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 กิจกรรม เป็นเวลา 1 ชั่วโมง ในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ระ
จนครบ 15 แผนเครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมกิจกรรมกลางแจ้ง

วินัยในตนเอง โดยนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน3 คน ตรวจสอบแก้ไข สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล การหาค่าร้อยละความก้าวหน้า คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยง เบนมาตรฐาน ผลการวิจัยชั้นเรียนพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการสอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมกิจกรรมกลางแจ้งมีพัฒนาการด้านความมีวินัยในตนเอง การเข้าแถวตามลำดับก่อนหลัง ก่อนได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้กิจกรรมกลางแจ้งเป็น 0.32 และการวางรองเท้าให้เป็นระเบียบเป็น 0.64 และหลังได้รับการจัดกิจกรรม โดยใช้กิจกรรมกลางแจ้ง ด้านการเข้าแถวตามลำดับก่อนหลัง ก่อนสอนเป็น 1.16 และการวางรองเท้าให้เป็นระเบียบเป็น 1.28 ผลการวิจัยพบว่า พัฒนาการทางด้านการคิดที่ได้รับการสอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมกิจกรรมกลางแจ้งหลังสอนสูงกว่าก่อนสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กล่าวว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการสอนโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมกลางแจ้งมีความมีวินัยในตนเองหลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอน

สุมาลี บัวหลวง (2557) ได้ศึกษาผลของการใช้เกมการเล่นกลางแจ้งที่มีต่อพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมการเล่นกลางแจ้ง และเปรียบเทียบพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเกมการเล่นกลางแจ้งกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัย อายุ 5-6 ปี จำนวน 20 คน ศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนวัดสันติธรรมราษฎร์บำรุง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครนายก ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เพื่อจัดกิจกรรมเกมการเล่นกลางแจ้งเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 30 นาที รวม 24 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) คู่มือการจัดกิจกรรมเกมการเล่นกลางแจ้ง 2) แผนการจัดกิจกรรมเกมการเล่นกลางแจ้ง และ 3) แบบสังเกตพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัยโดยใช้ผู้สังเกต 2 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต (RAI) เท่ากับ 0.76 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างลักษณะพฤติกรรมกับจุดประสงค์ (IOC) เท่ากับ 0.90-1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test แบบ Dependent Sample ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังได้รับการจัดกิจกรรมเกมการเล่นกลางแจ้ง เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมร่วมมือสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุวภา บุญอุไร (2562) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลางแจ้งที่มีต่อพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยโรงเรียนบ้านหนองเสือช้าง การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมกลางแจ้ง กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กปฐมวัยที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 20 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนบ้านหนองเสือช้าง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรีเขต 1 การสุ่มตัวอย่างใช้การสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ กิจกรรมกลางแจ้งและแบบสังเกตพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบทีผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งมีพฤติกรรมทางสังคม ด้านการให้ความร่วมมือมากที่สุด รองลงมาด้านการยอมรับและด้านการช่วยเหลือผู้อื่น ตามลำดับ และผลการเปรียบเทียบของพฤติกรรมทางสังคมในภาพรวมและรายด้านสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมกลางแจ้ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุเทพ บุญศิริ (2565) ได้ศึกษาการพัฒนาพฤติกรรมความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเกมกลางแจ้งแบบร่วมมือโรงเรียนบ้านห้วยทราย จังหวัดชัยภูมิ มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย ก่อนและระหว่างการจัดกิจกรรมการเล่นเกมกลางแจ้งแบบร่วมมือ และศึกษาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย ระหว่างที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเกมกลางแจ้งแบบร่วมมือ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ เด็กปฐมวัยชาย-หญิงอายุระหว่าง 5-6 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนเครือข่ายบึงชวน รวม 8 โรงเรียน จำนวน 154 คน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นเด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี กำลังศึกษาชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกบา 2556 โรงเรียนบ้านห้วยทราย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 3 จำนวน 15 คน ได้มาโดย การเลือกตัวอย่างแบบเจาะจงการทดลองใช้เวลาทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 40 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการจัดกิจกรรมการเล่นเกมกลางแจ้งแบบร่วมมือ และแบบสังเกตพฤติกรรมความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นที่ 85 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัยระหว่างการจัดกิจกรรมการเล่นเกมกลางแจ้งแบบร่วมมือ สูงกว่าก่อนการทดลองพฤติกรรมความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัยระหว่างที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเกมกลางแจ้งแบบร่วมมือมีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงสูงขึ้น

2.2.4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Gunseli Yildirim (2017) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมการเรียนรู้กลางแจ้งที่ส่งผลต่อพัฒนาการของเด็กก่อนวัยเรียน วัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อศึกษาผลของกิจกรรมกลางแจ้งที่ส่งผลต่อพัฒนาการทางสติปัญญาการเคลื่อนไหวภาษา และสังคมอารมณ์ของเด็กก่อนวัยเรียน กลุ่มเป้าหมายคือ เด็กก่อนวัยเรียน จำนวน 35 คน ที่อาศัยอยู่ในเขตด้อยโอกาสในอิซมีร์ประเทศตุรกีและไม่ได้รับการศึกษา โดยใช้ระยะเวลาจัดกิจกรรม 10 สัปดาห์ เป็นกิจกรรมกลางแจ้ง การวิจัยนี้ออกแบบตามรูปแบบก่อนการทดสอบและหลังการทดสอบกลุ่มเดียว ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมกลางแจ้งช่วยเพิ่มพูนทักษะทางปัญญา ภาษา สังคม-อารมณ์ ของเด็กก่อนวัยเรียน โดยกิจกรรมการเรียนรู้ควรได้รับการสนับสนุนจากทั้งในกิจกรรมในชั้นเรียนและกิจกรรมกลางแจ้งที่เอื้อต่อการจัดโครงสร้าง

ความรู้ กิจกรรมกลางแจ้งช่วยให้เด็กมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันและเรียนรู้ด้วยการลงมื
ต้องอาศัยการทำงานและกิจกรรมมากมาย กิจกรรมเหล่านี้ซึ่งให้ประสบการณ์เบื้อ
เปลี่ยนความรู้ทางทฤษฎีไปสู่การปฏิบัติบันทึกไว้ในความทรงจำระยะยาวและสร้
ปัญหาที่พวกเขาพบในชีวิตประจำวันตามสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้ เด็ก ๆ โดยเฉพาะเ
สามารถบันทึกสิ่งต่าง ๆ ลงในความทรงจำระยะยาวในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ ซึ่ง
สัมผัสทั้งหมด

Sofiya Alhassan (2008) ได้ศึกษาผลของการเพิ่มเวลาเล่นกลางแจ้งต่อก
ในเด็กก่อนวัยเรียนชาวลาติน มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่าการเพิ่มเวลาเ
เด็กก่อนวัยเรียนจะเพิ่มระดับการออกกำลังกายในแต่ละวัน วิธีการออกกำลังกายได
โดยเครื่องวัดเป็นเวลา 4 วันติดต่อกัน กลุ่มควบคุม คือ เด็กลาติน จำนวน 32 คน อา
ที่เข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาล สำหรับครอบครัวที่มีรายได้น้อย หลังจาก2วันของการ
ทางกายพื้นฐานผู้เข้าร่วมได้รับการสุ่มให้เข้าร่วมกลุ่มแทรกแซง (RECESS; n = 17)
(CON; n = 15) กลุ่ม RECESS ได้รับเวลาเล่นกลางแจ้งแบบอิสระ ใช้เวลา 30 น
2 ช่วงต่อวัน เป็นเวลา 2 วัน กลุ่ม CON ทำตามตารางเรียนปกติ ระหว่างความแตกต่
แปรการออกกำลังกายได้รับการทดสอบด้วยการทดสอบผลรวมอันดับของ Wilcox
ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่มในการเปลี่ยนแปลงจากค่าพื้นฐา
รายวัน สรุปได้ว่า การเพิ่มเวลาเล่นกลางแจ้งของเด็กก่อนวัยเรียนอย่างมากไม่ได้เพิ่
กำลังกายในแต่ละวันของเด็กก่อนวัยเรียน

Toshiya Hirose (2011) ได้ศึกษาผลของการเล่นในร่มและกลางแจ้งของเด็กใ
ก่อนวัยเรียนของญี่ปุ่น วัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ ศึกษาพฤติกรรมการมีส่วนร่วมใ
และกลางแจ้งของเด็กก่อนวัยเรียน กลุ่มเป้าหมายคือ เด็กอายุ 3 ขวบ 18 คน และเด็กอาย
โรงเรียนอนุบาลในเมืองประเทศญี่ปุ่น เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบสำรวจ โดยมีการ
ต่างๆ ของการเล่นของเด็กตามหมวดหมู่การเล่นทางปัญญา หมวดหมู่การเล่นทางสัง
พบว่า เด็กที่มีลักษณะการเล่นแบบอิสระ เล่นทั้งในร่มและเล่นทั้งกลางแจ้งมีการเล่นที่
คำนึงถึงกฎกติกาการเล่น: การเล่นของพวกเขาแตกต่างกันอย่างมากตามการเล่น อย่า
แต่ละกลุ่มอายุมีความแตกต่างเชิงคุณภาพตามวัตถุประสงค์ สำหรับเด็กอายุ 3 ขวบ
เปลี่ยนไประหว่างการเล่น ในขณะที่สำหรับเด็กอายุ 5 ขวบ เกิดการมีส่วนร่วมในสังค
ตามสภาพแวดล้อม (ในร่มหรือกลางแจ้ง)

Mariana Moreira (2022) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพของ
ทางกายภาพกลางแจ้งของโรงเรียนอนุบาลกับการทำงานด้านสังคมของเด็กก่อนวัยเรีย
ในการเริ่มต้นและมีส่วนร่วมในความสัมพันธ์เป็นจุดสังเกตที่สำคัญและเป็นตัวทำนาย

ความเป็นอยู่ที่ดี
ในบ้าน สภาพแ
วัตถุประสงค์กา
กลางแจ้งของโร
ในกอนโดมาร์ปร
กายภาพกลางแจ้
กลุ่มตัวอย่าง คือ
ความใกล้ชิดทาง
สถิติของ Mann-
ในพื้นที่กลางแจ้ง
ทางสังคมกับเพื่อ
ทางสังคมกับเพศ
กลางแจ้งของโรงเ
ที่ท้าทายและหลา

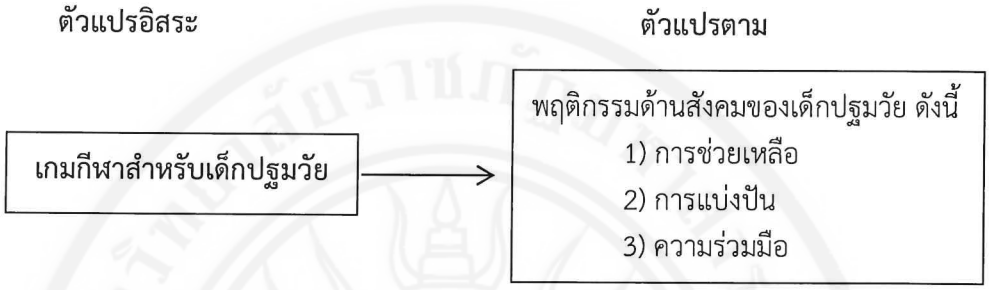
N. S

คุชราตตอนเหนือ
โดยใช้กลยุทธ์ตัว
มาตรฐาน และกา
คะแนนก่อนการท
เฉลี่ยคือ 9.45 ค่
ประสิทธิภาพของ
ความรู้ก่อนการทด
DF คือ 59 และค่า
ผลกระทบต่อค่าไ
ความสำเร็จในการ

จากการศึ
กลางแจ้งนั้นเป็นกิ
ทัศนคติที่ดีต่อสิ่งแ
ต้องอาศัยการทำง
กิจกรรมที่เล่นกลา

ทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนาน ผ่อนคลาย เกิดการเรียนรู้พัฒนาทักษะต่างๆ ทั้งยังเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนเมื่อมีการเล่นร่วมกัน

2.3 กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยด้วยเกมกีฬา โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กปฐมวัยอายุ 5 - 6 ปี จำนวน 15 คน โรงเรียนอนุบาล Huilong Yayuan เขต Longgang เซินเจิ้นมณฑลกวางตุ้ง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือ 2 ชนิดได้แก่

3.2.1 แผนการจัดกิจกรรมเกมกีฬา

3.2.2 แบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคม จำนวน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการแบ่งปัน ด้านการช่วยเหลือและด้านความร่วมมือ

3.3 การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.3.1 การสร้างและหาคุณภาพของเกมกีฬาเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

3.3.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมด้วยเกมกีฬา

3.3.1.2 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย และคู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 สำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี

3.3.1.3 กำหนดเนื้อหาสำหรับจัดกิจกรรมเกมกีฬาในแต่ละสัปดาห์ ซึ่งใช้ระยะเวลาในการทดลอง 8 ครั้ง มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 3.1 การจัดกิจกรรมเกมกีฬา

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย
1	พาน้ำกลับบ้าน	- ด้านการแบ่งปัน - ด้านการช่วยเหลือ - ด้านความร่วมมือ
2	นกหารัง	- ด้านการแบ่งปัน - ด้านการช่วยเหลือ - ด้านความร่วมมือ
3	ปิดตาตามหาสมบัติ	- ด้านการแบ่งปัน - ด้านการช่วยเหลือ - ด้านความร่วมมือ
4	วิ่งกระสอบเก็บลูกบอล	- ด้านการแบ่งปัน - ด้านการช่วยเหลือ - ด้านความร่วมมือ
5	มดไต่ขอน	- ด้านการแบ่งปัน - ด้านการช่วยเหลือ - ด้านความร่วมมือ
6	เก้าอี้ดนตรี	- ด้านการแบ่งปัน - ด้านการช่วยเหลือ - ด้านความร่วมมือ
7	พาไข่เดิน	- ด้านการแบ่งปัน - ด้านการช่วยเหลือ - ด้านความร่วมมือ

(ต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย
8	วิ่งสามขาทรงพลัง	- ด้านการแบ่งปัน - ด้านการช่วยเหลือ - ด้านความร่วมมือ

3.3.1.4 จัดทำแผนการจัดกิจกรรมเกมกีฬา ซึ่งการวิจัยครั้งนี้

3.3.1.5 นำแผนการจัดกิจกรรมที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ ที่ปรึกษาตรวจสอบและพิจารณาให้ข้อเสนอแนะ แล้วปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ ได้แก่ 1) จุดประสงค์การเรียนรู้รวมข้อ 1-3 เป็นข้อเดียวกัน 2) เพิ่มแบบประเมินพฤติกรรมอื่นๆ ตามแต่ละแผน 3) ควรระบุจำนวนนักเรียนแต่ละกลุ่มในแต่ละแผน เนื่องจากจำนวนอาจส่งผลถึงพฤติกรรมการแสดงออกของเด็ก

3.3.1.6 นำแผนการจัดกิจกรรมที่ได้รับการปรับปรุงและแก้ไขเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน พิจารณาความถูกต้องและครอบคลุมของเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ ความเหมาะสมของกิจกรรมและสื่อการเรียนการสอน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ประกอบด้วย

1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชาดา หวังสิทธิเดช กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

2) อาจารย์บงกชรัตน์ ภูวันนา ศษ.ม. (ปฐมวัยศึกษา) อาจารย์ประจำสาขาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

3) อาจารย์ ดร.รัตติกาล สารกอง ปร.ด. (วิจัย วัดผลและสถิติการศึกษา) อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและประเมินผลการศึกษา

4) อาจารย์ชินวัฒน์ ศรีพล ศศ.บ. (ภาษาจีน) อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาจีน

5) คุณครูสิริลักษณ์ เหมาะศรี ค.ม. (หลักสูตรและการสอน) ครูผู้สอนชั้นอนุบาล โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน

3.3.1.7 ปรับปรุงแผนการจัดกิจกรรมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ คือ 1) จุดประสงค์การเรียนรู้รวมข้อ 1-3 เป็นข้อเดียวกัน 2) เพิ่มแบบประเมินพฤติกรรมอื่นๆ ตามแต่ละแผน 3) ควรระบุจำนวนนักเรียนแต่ละกลุ่มในแต่ละแผน เนื่องจากจำนวนอาจส่งผลถึงพฤติกรรมการแสดงออกของเด็ก แล้วเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณค่าของการจัดกิจกรรมโดยใช้เกณฑ์การประเมินและแปล

ความหมาย ค่าเฉลี่ยของ บุญชม ศรีสะอาด (2556, น. 120-121) เป็นแบบมาตรฐานส่วนประเมินค่า (Rating Scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ความเหมาะสมมากที่สุด	ระดับ 5
ความเหมาะสมมาก	ระดับ 4
ความเหมาะสมปานกลาง	ระดับ 3
ความเหมาะสมน้อย	ระดับ 2
ความเหมาะสมน้อยที่สุด	ระดับ 1

เกณฑ์การพิจารณาคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยจากคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00	แปลความว่า	ความเหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50	แปลความว่า	ความเหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50	แปลความว่า	ความเหมาะสมปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50	แปลความว่า	ความเหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50	แปลความว่า	ความเหมาะสมน้อยสุด

นำผลการประเมินแผนการจัดกิจกรรมด้วยเกมกีฬาที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน มาวิเคราะห์ข้อมูล และนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอของผู้เชี่ยวชาญ ต้องคะแนนตั้งแต่ระดับ 3.51 ขึ้นไป ผลการพิจารณาคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมด้วยเกมกีฬาของผู้เชี่ยวชาญ ได้คะแนนเฉลี่ยที่ระดับ 4.80 ความหมายเหมาะสมมากที่สุด (ภาคผนวก ค)

3.3.1.8 จัดทำแผนการจัดกิจกรรมด้วยเกมกีฬา เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย

3.3.2 การสร้างและหาคุณภาพของแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

3.3.2.1 ศึกษาหลักการ สมรรถนะ และงานวิจัยที่เกี่ยวกับแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

3.3.2.2 สร้างแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยและคู่มือแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ตารางที่ 3.2 รายละเอียดเกณฑ์การให้คะแนนพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย	อุปกรณ์ในการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน
1) ด้านการแบ่งปัน		
1.1 พูดชักชวนให้เพื่อนร่วมใช้วัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมร่วมกัน	แบบบันทึกผล	0 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม 1 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในบางครั้ง 2 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมอย่างสม่ำเสมอ
1.2 ผลัดเปลี่ยนอุปกรณ์กันในการทำกิจกรรม	แบบบันทึกผล	0 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม 1 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในบางครั้ง 2 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมอย่างสม่ำเสมอ
1.3 ให้เพื่อนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	แบบบันทึกผล	0 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม 1 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในบางครั้ง 2 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมอย่างสม่ำเสมอ
2. ด้านการช่วยเหลือ		
2.1 ให้คำแนะนำวิธีการทำกิจกรรมแก่เพื่อน	แบบบันทึกผล	0 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม 1 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในบางครั้ง 2 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมอย่างสม่ำเสมอ

(ต่อ)

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย	อุ ในกา
2.2 พูดให้กำลัง หรือสนับสนุนเพื่อนในการทำกิจกรรม	แบบบันท
2.3 ช่วยเพื่อนหรือครูในการเก็บอุปกรณ์เมื่อสิ้นสุดกิจกรรม	แบบบันที
3. ด้านความร่วมมือ	
3.1 การปฏิบัติตามข้อตกลง	แบบบันที
3.2 ยอมรับฟังและทำกิจกรรมร่วมกัน	แบบบันที

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย	อุปกรณ์ในการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน
3.3 ทำกิจกรรมร่วมกันจนสำเร็จ	แบบบันทึกผล	0 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม 1 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในบางครั้ง 2 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมอย่างสม่ำเสมอ

แปลความหมายเกณฑ์การตัดสินระดับคุณภาพ

คะแนน 15.01 – 18.00 พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยอยู่ในระดับดีมาก

คะแนน 12.01 – 15.00 พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยอยู่ในระดับดี

คะแนน 6.01 – 9.00 พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนน 3.01 – 6.00 พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยอยู่ในระดับน้อย

คะแนน 0.00 – 3.00 พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยอยู่ในระดับน้อยมาก

3.3.2.3 นำแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม

3.3.2.4 นำผลการประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ที่มีความเชี่ยวชาญในการสร้างแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาและสอดคล้องกับจุดประสงค์ ตัวเลือก ความถูกต้องด้านภาษาและเนื้อหา โดยพิจารณาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ (IOC : Index of Item Objective Congruence) ของไพศาล วรคำ (2559, น. 269) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านจะให้คะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้

+ 1 เมื่อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

0 เมื่อคำถามที่ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

- 1 เมื่อคำถามที่ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

3.3.2.5 หาค่าดัชนีความสอดคล้องและปรับปรุงแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC = 0.92 (ภาคผนวก ข) และผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำ คือ 1) ปรับการประเมินทักษะด้านความร่วมมือข้อที่ 1

เพิ่มเป็นการปฏิบัติตามข้อตกลงร่วมกัน 2) พฤติกรรมในแต่ละด้านและรายกาประเมินต้องสอดคล้องกับนิยามศัพท์และทฤษฎี

3.3.2.6 จัดพิมพ์ฉบับจริงเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ต่อไป

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Research) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแล้วเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมายด้วยตนเองโดยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.4.1 เตรียมความพร้อมเด็กปฐมวัย โดยทำการปฐมนิเทศกลุ่มเป้าหมาย ชี้แจงขั้นตอนในการจัดกิจกรรมด้วยเกมกีฬาให้ฟังอย่างละเอียด เพื่อให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจในจัดกิจกรรม รู้บทบาทหน้าที่และความสำคัญของกิจกรรม

3.4.2 สังเกตและประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยของกลุ่มเป้าหมายขณะทำกิจกรรม โดยยังไม่ปรับใช้กิจกรรมด้วยเกมกีฬาในสัปดาห์ก่อนการทดลอง โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผู้สังเกตเป็นผู้วิจัย

3.4.3 ทำการประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย (Pre - test) ด้วยแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยจำนวน 9 ข้อ โดยผู้วิจัยทำการประเมินด้วยตนเอง

3.4.4 ดำเนินการจัดกิจกรรมด้วยเกมกีฬาตามแผนการจัดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับกลุ่มเป้าหมาย ระยะเวลาในการทดลอง 8 ครั้ง

3.4.5 สังเกตและประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยของกลุ่มเป้าหมาย (Post - test) โดยสังเกตระหว่างการทำกิจกรรมและหลังการทำกิจกรรมเกมกีฬา

3.4.6 นำคะแนนจากแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยไปวิเคราะห์ โดยวิธีการทางสถิติ และสรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Research) เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Pre-Experimental Design (สุรวาท ทองบุ, 2555, น. 43) มีลักษณะการวิจัย ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.3 แบบแผนการวิจัย

กลุ่ม	การทดสอบก่อน (Pretest)	ทดลอง	การทดสอบหลัง (Posttest)
E	O_1	X	O_2

ความหมายของสัญลักษณ์

E หมายถึง กลุ่มทดลอง

X หมายถึง การจัดกิจกรรมด้วยเกมกีฬา

O_1 หมายถึง การประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย ก่อนการทดลอง

O_2 หมายถึง การประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย หลังการทดลอง

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ดังนี้

3.5.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สถิติที่ใช้ใน การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือด้วยความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity)

3.5.2 สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ย (Mean), การหาเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation), การหาร้อยละความก้าวหน้าของคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทางร่างกายของเด็กปฐมวัยระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการทดลองไปวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติดังนี้

3.6.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.6.1.1 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือด้วยความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยคำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ ; และอังคณา สายยศ, 2538, น. 79)

$$IOC = \frac{\sum R}{N} \qquad (3\text{-}1)$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.6.2 สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.6.2.1 หาค่าเฉลี่ย (Mean) โดยคำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2538, น. 73)

$$\overline{X} = \frac{\sum X}{N} \quad (3\text{-}2)$$

เมื่อ $\overline{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

3.6.2.2 หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) โดยคำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2538, น. 79)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - \left(\sum X\right)^2}{N(N-1)}} \quad (3\text{-}3)$$

เมื่อ $S.D$ แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนนักเรียนแต่ละคนยกกำลังสอง

3.6.2.3 การหาร้อยละความก้าวหน้าของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมเกมกีฬา โดยใช้สูตร ดังนี้ (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2547, น. 78)

$$\text{ร้อยละความก้าวหน้า} = \frac{\overline{X}_2 - \overline{X}_1}{\text{คะแนนเต็ม}} \times 100 \qquad (3\text{-}4)$$

เมื่อ $\overline{X}_1$ แทน ค่าเฉลี่ยก่อนเรียน

$\overline{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยหลังเรียน

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล การส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยด้วยเกมกีฬา อายุ 5-6 ปี โรงเรียนอนุบาล Huilong Yayuan เขต Longgang เซินเจิ้นมณฑลกวางตุ้ง ปีการศึกษา 2023 ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. การวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลองและการแปรผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N แทน จำนวน
K แทน คะแนนรายข้อ
$\overline{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย
$S.D$ แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
p แทน ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเกมกีฬา โดยผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 เปรียบเทียบพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเกมกีฬา

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายผลการจัดกิจกรรมเกมกีฬาที่มีต่อพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 เปรียบเทียบพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเกมกีฬา

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ ผู้วิจัยได้นำคะแนนของแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย โดยรวมและรายด้านทั้งก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเกมกีฬามาหาค่าคะแนนเฉลี่ย ดังปรากฏในตารางที่ 4.1

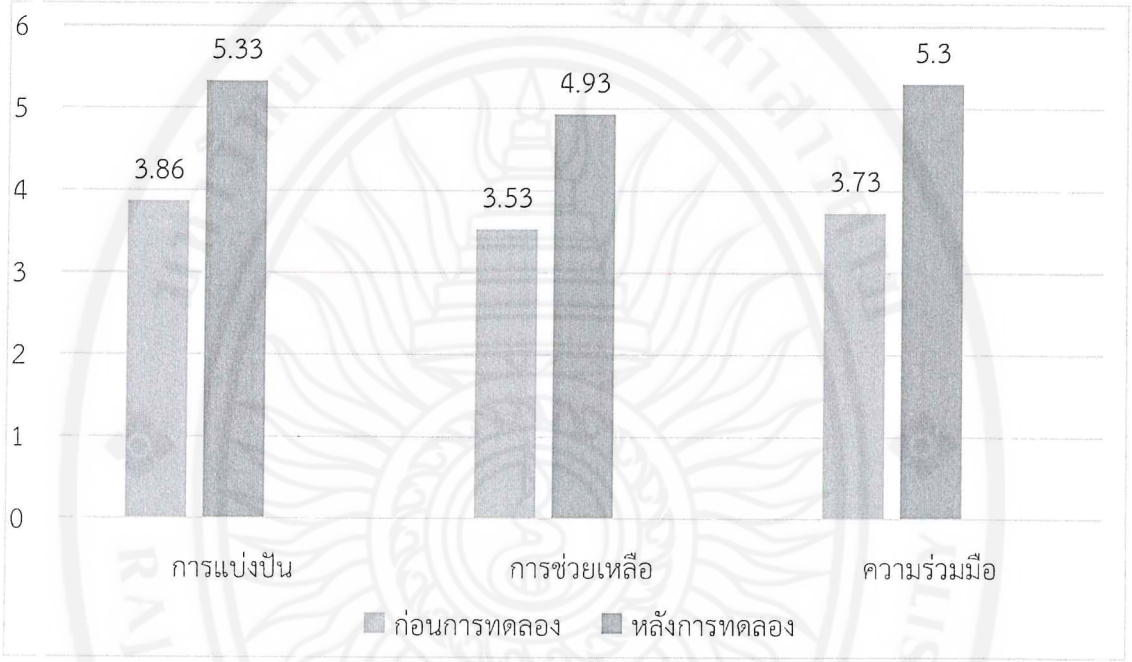
ตารางที่ 4.1 การเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยในภาพรวมและรายด้านก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเกมกีฬา

พฤติกรรมด้านสังคม	N	K	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง		ร้อยละของความก้าวหน้า
			$\overline{X}$	*S.D.*	$\overline{X}$	*S.D.*	
1. การแบ่งปัน	15	6	3.86	0.74	5.33	0.72	59.00
2. การช่วยเหลือ	15	6	3.53	0.51	4.93	0.59	53.90
3. ความร่วมมือ	15	6	3.73	0.45	5.30	0.77	56.86
รวม	15	18	11.13	1.71	15.46	2.09	56.58

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 4.2 เมื่อพิจารณาภาพรวมและรายด้านพบว่า ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมเกมกีฬา มีค่า $\overline{X}$ = 15.46 ค่า *S.D.* = 2.09 โดยมีร้อยละของความก้าวหน้าเท่ากับ 56.58 สูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมเกมกีฬา ซึ่งมีค่า $\overline{X}$ = 11.13 ค่า *S.D.* = 1.71 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยรวมทั้ง 3 ด้าน สูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมเกมกีฬา ดังนี้ ด้านการแบ่งปันก่อนการจัดกิจกรรมมีค่า $\overline{X}$ = 3.53 ค่า *S.D.* = 0.74 หลังการจัดกิจกรรมมีค่า $\overline{X}$ = 5.33 ค่า *S.D.* = 0.72 ร้อยละของความก้าวหน้าเท่ากับ 59.00 ด้านการช่วยเหลือก่อนการจัดกิจกรรมมีค่า $\overline{X}$ = 3.53

ค่า $S.D.$ = 0.51 หลังการจัดกิจกรรมมีค่า $\overline{X}$ = 4.93 ค่า $S.D.$ = 0.59 ร้อยละของความก้าวหน้าเท่ากับ 53.90 ด้านความร่วมมือก่อนการจัดกิจกรรมมีค่า $\overline{X}$ = 3.73 ค่า $S.D.$ = 0.45 หลังการจัดกิจกรรมมีค่า $\overline{X}$ = 5.30 ค่า $S.D.$ = 0.77 ร้อยละของความก้าวหน้าเท่ากับ 56.86

เพื่อให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยของแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยทั้งก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเกมกีฬามานำเสนอเป็นแผนภูมิเชิงเปรียบเทียบ ปรากฏดังแสดงตามภาพที่ 4.1

ภาพที่ 4.1 แผนภูมิเชิงเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย โดยแยกเป็นรายด้านก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเกมกีฬา

จากภาพแสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมกีฬาเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมด้านสังคมสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมเกมกีฬาทุกด้าน และด้านที่มีการพัฒนามากที่สุดคือ การแบ่งปัน รองลงมาคือความร่วมมือ และการช่วยเหลือ ตามลำดับ โดยในภาพรวมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยหลังจากการจัดกิจกรรมเกมกีฬาสูงขึ้นในทุกๆ ด้าน โดยมีร้อยละของความก้าวหน้าเท่ากับ 56.58

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายผลการจัดกิจกรรมเกมกีฬาที่มีต่อพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

จากการที่ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมเกมกีฬา จะเห็นได้ว่า พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง แม้ในช่วงระยะเริ่มการทดลองเด็กยังไม่แสดงพฤติกรรมด้านสังคมที่ชัดเจน โดยผู้วิจัยต้องจัดกิจกรรมเกมกีฬา ที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจน แต่ไม่ซับซ้อน เป็นการประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย โดยครูสอดแทรกให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในการช่วยเหลือ การแบ่งปัน ความร่วมมือในการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนาน ผ่อนคลาย เกิดการเรียนรู้ รวมทั้งส่งเสริมกระบวนการทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข ในช่วงระยะหลังการทดลองเด็กสามารถแสดงออกถึงพฤติกรรมด้านสังคมได้ดีขึ้นอย่างชัดเจน โดยที่ผู้วิจัยไม่ต้องกระตุ้น ชี้แนะใดๆ ให้กับเด็กเลย ซึ่งพฤติกรรมด้านสังคมที่เด็กได้แสดงออกระหว่างการทดลองในด้านต่าง ๆ มีดังนี้

1. การแบ่งปัน ก่อนทำการทดลองเด็กบางคนจะชอบยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ไม่ชอบแบ่งปันของเล่น สิ่งของเครื่องใช้ให้กับผู้อื่นเล่นหรือใช้ด้วย จะเก็บไว้เล่นหรือใช้คนเดียว ชอบเอาของเล่นมากอดไว้หวงไว้เล่นคนเดียว ไม่ให้เพื่อนเล่นด้วย ไม่รู้จักการแบ่งของเล่นให้เพื่อนเมื่อเพื่อนขอหรือส่งให้เองโดยที่ยังไม่ถูกร้องขอ ในขณะที่เล่นของเล่นไม่มีการสลับกันเล่นกับเพื่อนโดย หลังจากที่ครูจัดกิจกรรมเกมกีฬา พบว่า การจัดกิจกรรมเกมกีฬาที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจนแต่ไม่ซับซ้อน เป็นการประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย โดยครูสอดแทรกให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในการแบ่งปัน การพูดชักชวนให้เพื่อนร่วมใช้วัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมร่วมกัน การผลัดเปลี่ยนอุปกรณ์กันในการทำกิจกรรม ตลอดจนให้เพื่อนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ให้เด็กได้เรียนรู้ถึงการแบ่งปันผ่านการจัดกิจกรรม เด็กสามารถแสดงพฤติกรรมทางสังคมด้านการแบ่งปันอย่างเห็นได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกต่อไปนี้

“ในระหว่างที่ครูกำลังให้เด็กเล่นเกม กิจกรรมที่ 1 : พาน้ำกลับบ้าน เป็นการฝึกให้เด็กได้มีการวางแผนการทำงานร่วมกัน เรียนรู้การแบ่งปัน การพูดชักชวนให้เพื่อนร่วมใช้วัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมร่วมกัน ผลัดเปลี่ยนอุปกรณ์กันในการทำกิจกรรม ให้เพื่อนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม โดยเด็กคนแรกที่อยู่หัวแถวของแต่ละกลุ่มจะวิ่งมาตักน้ำในอ่างที่ครูเตรียมไว้ แล้ววิ่งไปเทใส่ขวดที่อยู่โต๊ะ จากนั้นวิ่งกลับมาต่อแถวข้างหลัง แล้วคนต่อไปก็ทำเช่นนี้วนจนหมดเวลาที่กำหนด และในระหว่างที่ครูกำลังให้เด็กเล่นเกม กิจกรรมที่ 5 : มดไต่ขอน ที่ให้เด็กได้เคลื่อนที่ไปพร้อมๆ กันหลายๆ คน เรียนรู้การแบ่งปันจากการเล่นเกม โดยแต่ละกลุ่มจะต้องช่วยกันพยายามเดินไปข้างหน้าเรื่อยๆ เด็กทุกคนที่อยู่ในผ้าห้ามออกจากผ้ายาง มีจังหวะในการเดินเพื่อให้ทุกคนได้อยู่ในผ้า ช่วยกันเดินพยุงไปจนถึงจุดที่

ครูกำหนดหากในระหว่างที่กำลังเดินเกิดการล้ม เสียจังหวะ เพื่อนๆ ในกลุ่มจะต้องหาวิธีการช่วยเพื่อนเพื่อให้เดินไปพร้อมๆ กันต่อไปให้ได้"

2. การช่วยเหลือ ก่อนทำการทดลองเด็กบางคนจะค่อยช่วยเหลือ สนับสนุน หรือพูดให้กำลังใจเพื่อนในการทำกิจกรรมต่างๆ เมื่อทำกิจกรรมหรือเล่นของเล่นเสร็จก็จะลุกและเดินหนีทันที ไม่ช่วยเพื่อนหรือครูในการเก็บอุปกรณ์เมื่อสิ้นสุดกิจกรรม หลังจากที่ครูจัดกิจกรรมเกมกีฬา พบว่า การจัดกิจกรรมเกมกีฬาที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจนแต่ไม่ซับซ้อน เป็นการประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย โดยครูสอดแทรกให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในการช่วยเหลือ การให้คำแนะนำวิธีการทำกิจกรรมแก่เพื่อน พูดให้กำลัง หรือสนับสนุนเพื่อนในการทำกิจกรรม ช่วยเพื่อนหรือครูในการเก็บอุปกรณ์เมื่อสิ้นสุดกิจกรรม ให้เด็กได้เรียนรู้ถึงการช่วยเหลือผ่านการจัดกิจกรรม ซึ่งเด็กสามารถแสดงพฤติกรรมทางสังคมด้านการช่วยเหลืออย่างเห็นได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกต่อไปนี้

"ในระหว่างที่ครูกำลังให้เด็กเล่นเกม กิจกรรมที่ 2 : นกหารัง เด็กได้ใช้ทักษะต่างๆ ผ่านกระบวนการในการวางแผนจากบทบาทที่ตนเองได้รับ เป็นการฝึกการช่วยเหลือ ให้แต่ละกลุ่มร่วมกันวางแผนกันว่าจะให้ใครเป็นนก และอีก 2 คนเป็นรัง จับมือประสานกันทำเป็นรังยืนอยู่รอบๆ นก ให้คนที่เป็นนกวิ่งไปหารังใหม่ โดยคนที่เป็นรังจะไม่เคลื่อนที่ (นกจะต้องได้อยู่ในรังทุกตัว) เด็กๆ ช่วยกันวางแผนว่าใครรับบทเป็นอะไร ในรังไม่จำเป็นต้องมีนก 1 ตัวเท่านั้น สามารถมีนกหลายตัวใน 1 รังได้ แล้วเด็กๆ จะทำอย่างไรให้เพื่อนนกมีรังอยู่ หากรังไหนที่ไม่มีนกอยู่ รังที่มีนกหลายตัวสามารถแบ่งนกไปให้เพื่อนรังได้ และเด็กๆสามารถหารังช่วยเพื่อนนกได้ ในระหว่างที่ครูกำลังให้เด็กเล่นเกมกิจกรรมที่ 4 : วิ่งกระสอบเก็บลูกบอล เป็นกิจกรรมที่ให้เด็กสองคนอยู่ในกระสอบเดียวกัน เคลื่อนที่ไปพร้อมๆกัน วางแผนรวมกันถึงจะสามารถไปยังจุดหมายได้สำเร็จ เด็กจะได้ฝึกการช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน"

3. ความร่วมมือ ก่อนทำการทดลองเด็กบางคนจะไม่ค่อยสนใจร่วมกิจกรรมจะยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง บางครั้งโวยวายขว้างปาสิ่งของเมื่อถูกเพื่อนหรือคนรอบข้างขัดใจ จะแยกตนเองออกจากเพื่อน วิ่งออกไปนอกห้องเวลาที่เพื่อนไม่ให้เล่นของเล่นด้วย ไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงของห้องเรียนหรือข้อตกลงของการทำกิจกรรมต่างๆ ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางในการทำกิจกรรม หลังจากที่ครูจัดกิจกรรมเกมกีฬา พบว่า การจัดกิจกรรมเกมกีฬาที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจนแต่ไม่ซับซ้อน เป็นการประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย โดยครูสอดแทรกให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในเรื่องความร่วมมือ การปฏิบัติตามข้อตกลง ยอมรับฟังและทำกิจกรรมร่วมกัน ทำกิจกรรมร่วมกันจนสำเร็จ ให้เด็กได้เรียนรู้ถึงการให้ความร่วมมือผ่านการจัดกิจกรรม ซึ่งเด็กสามารถแสดงพฤติกรรมทางสังคมด้านความร่วมมืออย่างเห็นได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกต่อไปนี้

"ในระหว่างที่ครูกำลังให้เด็กเล่นเกม กิจกรรมที่ 3 : ปิดตาตามหาสมบัติ เด็กได้ใช้ประสาทสัมผัสในการนำทางไปยังทิศทางต่างๆ เป็นประสาทสัมผัสจากเสียงที่ได้ยินจากเพื่อนๆ เด็กๆภายในกลุ่มจะต้องช่วยกันสื่อสารถึงเพื่อนเพื่อให้ได้สิ่งที่กำหนดให้ และกิจกรรมนี้เด็กๆ มีส่วนร่วมในกิจกรรมทุกคน โดยก่อนจะเล่นให้เด็กๆ ทุกคนในกลุ่มต้องตกลงวางแผนกันว่าจะให้ใครเป็นผู้หาสมบัติบ้าง สามารถผลัดเปลี่ยนกันได้ และทำอย่างไรถึงจะเก็บสมบัติได้ และให้ทันกับเวลาที่ครูกำหนด ส่วนเพื่อนในกลุ่มที่เหลือเป็นฝ่ายคอยบอกให้เพื่อนที่ปิดตาเดินหาสมบัติได้เดินไปในทิศทางต่างๆในกรอบเพื่อไม่ให้ชนแก้ว และต้องเดินไปเอาสมบัติที่ครูวางไว้ให้ได้ หากเดินชนต้องเริ่มใหม่ที่จุดเริ่มต้น เด็กจะเกิดความร่วมมือกัน"

บทที่ 5
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การนำเสนอผลการวิจัย เรื่อง การส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยด้วยเกมกีฬา อายุ 5 - 6 ปี โรงเรียนอนุบาล Huilong Yayuan เขต Longgang เซินเจิ้นมณฑลกวางตุ้ง ปีการศึกษา 2023 ผู้วิจัยได้สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. สรุป
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุป

เด็กปฐมวัยหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมกีฬามีพฤติกรรมด้านสังคม ดังนี้

5.1.1 เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมด้านสังคมหลังการจัดกิจกรรมเกมกีฬาสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรม โดยมีร้อยละของความก้าวหน้าเท่ากับ 56.58 มีค่าเฉลี่ย 15.46 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.09

5.1.2 เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมด้านสังคมสูงขึ้นหลังการจัดกิจกรรมเกมกีฬาทั้ง 3 ด้าน ดังนี้ ด้านการแบ่งปันก่อนการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ย 3.53 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74 หลังการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ย 5.33 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.72 ร้อยละของความก้าวหน้าเท่ากับ 59.00 ด้านการช่วยเหลือก่อนการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ย 3.53 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.51 หลังการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ย 4.93 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.59 ร้อยละของความก้าวหน้าเท่ากับ 53.90 ด้านความร่วมมือก่อนการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ย 3.73 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.45 หลังการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ย 5.30 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77 ร้อยละของความก้าวหน้าเท่ากับ 56.86

5.2 อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเกมกีฬา พบว่า เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมด้านสังคมสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมเกมกีฬาซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมเกมกีฬาเป็นกิจกรรมที่สามารถส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยให้สูงขึ้น ซึ่งสามารถอภิปรายได้ ดังนี้

5.2.1 กิจกรรมเกมกีฬา เป็นการจัดกิจกรรมการเล่นเกมที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจนแต่ไม่ซับซ้อน เป็นการประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย โดยครูสอดแทรกให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในการช่วยเหลือ การแบ่งปัน ความร่วมมือในการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนาน ผ่อนคลาย เกิดการเรียนรู้ รวมทั้งส่งเสริมกระบวนการทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย 2560 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560, น. 43) ที่เน้นการพัฒนาเด็กทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาอย่างเป็นองค์รวมและสมดุลครบทุกด้าน ส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคม สนับสนุนให้เด็กได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมต่างๆ รอบตัวจากการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ผ่านการเรียนรู้ทางสังคม เช่น การเล่น การทำงานกับผู้อื่น ฯลฯ การปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน การแก้ปัญหาข้อขัดแย้งต่างๆ และการพัฒนาสังคมนิสัยของเด็กปฐมวัย เป็นการพัฒนาให้เด็กมีลักษณะนิสัยที่ดี แสดงออกอย่างเหมาะสมและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ช่วยเหลือตนเองในการทำกิจวัตรประจำวัน มีนิสัยรักการทำงาน รักษาความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น รวมทั้งระมัดระวังอันตรายจากคนแปลกหน้า ให้เด็กได้ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันอย่างสม่ำเสมอ รับประทานอาหาร พักผ่อนนอนหลับขับถ่ายทำความสะอาดร่างกาย เล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น ปฏิบัติตามกฎกติกา ข้อตกลงของส่วนรวม เก็บของเข้าที่เมื่อเล่นหรือทำงานเสร็จ สอดคล้องกับแนวคิดของกรรณิการ์ สุริยะมาตร (2560, น. 24) ที่กล่าวว่า เด็กมีความต้องการเล่นกับเพื่อน ต้องการแสดงออก โดยการเล่นละครที่แต่งขึ้นเองหรือเลียนแบบและต้องการเป็นที่ยอมรับของผู้ใหญ่ ซึ่งการเปิดโอกาสให้เด็กได้เล่นละครโดยมีครูเป็นผู้กระตุ้นชักนำ โดยการจัดกิจกรรมและจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสม จะเป็นการเอื้อต่อการพัฒนาทุกด้านอย่างเป็นระบบ รวมทั้งพฤติกรรมด้านสังคม อันจะนำมาสู่การแสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมกีฬา เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการร่างกายสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมทุกด้าน สามารถอธิบายได้ ดังนี้

5.2.1.1 การแบ่งปัน ก่อนทำการทดลองเด็กบางคนจะชอบยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ไม่ชอบแบ่งปันของเล่น สิ่งของเครื่องใช้ให้กับผู้อื่นเล่นหรือใช้ด้วย จะเก็บไว้เล่นหรือใช้คนเดียวชอบเอาของเล่นมากอดไว้หวงไว้เล่นคนเดียว ไม่ให้เพื่อนเล่นด้วย ไม่รู้จักการแบ่งของเล่นให้เพื่อนเมื่อเพื่อนขอหรือส่งให้เองโดยที่ยังไม่ถูกร้องขอ ในขณะที่เล่นของเล่นไม่มีการสลับกันเล่นกับเพื่อน โดยหลังจากที่ครูจัดกิจกรรมเกมกีฬา พบว่า การจัดกิจกรรมเกมกีฬาที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจนแต่ไม่ซับซ้อน เป็นการประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย โดยครูสอดแทรกให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในการแบ่งปัน การพูดชักชวนให้เพื่อนร่วมใช้วัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมร่วมกัน การผลัดเปลี่ยนอุปกรณ์กันในการทำกิจกรรม ตลอดจนให้เพื่อนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ให้เด็กได้เรียนรู้ถึงการแบ่งปันผ่านการจัดกิจกรรม เด็กสามารถแสดงพฤติกรรมทางสังคมด้านการแบ่งปันอย่างเห็นได้ชัดเจน

มากยิ่งขึ้น ดังที่มณิฐา นิตยสุข (2563, น. 27) กล่าวว่า เกมเป็นการเล่นที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจน แต่ไม่ซับซ้อน โดยสามารถสร้างวิธีการเล่นขึ้นเองได้ ได้พัฒนาตนเองในด้านต่างๆ ทำให้ผู้เล่นเกิดความสนุกสนาน เกิดการเรียนรู้ ทักษะ และสามารถนำเกมไปทำเป็นใช้ได้ในทุกโอกาส ทุกสถานที่ และใช้ได้กับบุคคล ทุกเพศทุกวัย โดยเกมจะเป็นพื้นฐานนำไปสู่ทักษะทางกีฬา ทำให้เด็กได้เรียนรู้ถึงการให้อภัย การใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น การแบ่งปันสิ่งของ สอดคล้องกับจริยา สันตานนท์ (2553, น. 19) กล่าวว่า พัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยเกิดจากการเรียนรู้ประสบการณ์รอบๆ ตัว การปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมซึ่งมีอิทธิพลต่อการแสดงออกทางพฤติกรรม ซึ่งสังคมของ เด็กวัย 3-6 ปี เริ่มสร้างเอกลักษณ์ของตนเองสามารถแสดงความรู้สึก และพฤติกรรมที่เหมาะสมในสภาพแวดล้อมต่างๆ สามารถพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมให้เกิดการเรียนรู้ในการเข้าสังคม มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น รู้จักสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อน และปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขและจากทฤษฎีพัฒนาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างบุคคลของซัลลิแวน ได้กำหนดขั้นพัฒนาการจากพื้นฐานของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และประสบการณ์ส่วนตัวระหว่างบุคคล และการเรียนรู้ที่เกิดจากตัวบุคคลกับสิ่งแวดล้อมเป็นระยะๆ ตามช่วงวัยของอายุ ดังนั้น การพัฒนาสัมพันธภาพทางสังคมควรคำนึงถึงวัยและอายุของเด็กแต่ละบุคคล เพื่อส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลและสิ่งแวดล้อมรอบตัว สามารถปรับตัวได้ดี เหมาะสมตามวัยในแต่ละช่วงอายุ

5.2.1.2 การช่วยเหลือ ก่อนทำการทดลองเด็กบางคนจะค่อยช่วยเหลือ สนับสนุน หรือพูดให้กำลังใจเพื่อนในการทำกิจกรรมต่างๆ เมื่อทำกิจกรรมหรือเล่นของเล่นเสร็จก็จะลุกและเดินหนีทันที ไม่ช่วยเพื่อนหรือครูในการเก็บอุปกรณ์เมื่อสิ้นสุดกิจกรรม หลังจากที่ครูจัดกิจกรรมเกมกีฬา พบว่า การจัดกิจกรรมเกมกีฬาที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจนแต่ไม่ซับซ้อน เป็นการประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย โดยครูสอดแทรกให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในการช่วยเหลือ การให้คำแนะนำวิธีการทำกิจกรรมแก่เพื่อน พูดให้กำลัง หรือสนับสนุนเพื่อนในการทำกิจกรรม ช่วยเพื่อนหรือครูในการเก็บอุปกรณ์เมื่อสิ้นสุดกิจกรรม ให้เด็กได้เรียนรู้ถึงการช่วยเหลือผ่านการจัดกิจกรรม ซึ่งเด็กสามารถแสดงพฤติกรรมทางสังคมด้านการช่วยเหลืออย่างเห็นได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ดังที่สุมาลี บัวหลวง (2557, น.73) กล่าวถึงพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้จากการเล่นกับเพื่อนนั้น สามารถส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมของเด็กได้ ซึ่งการเล่นเกมเป็นวิธีการส่งเสริมกระบวนการทำงานและการอยู่ร่วมกัน สอดคล้องกับวิชัย ประมูลจักโก (2561, น. 36) กล่าวว่า เกมมีประโยชน์ด้านต่างๆ ดังนี้ ด้านร่างกาย ส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหว สุขภาพแข็งแรง มีความคล่องแคล่วว่องไวและมีบุคลิกภาพดี ด้านอารมณ์ เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ควบคุมอารมณ์ตนเองได้ ผ่อนคลายความเครียด ด้านสังคม ช่วยให้ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น เข้าใจคนอื่น ส่งเสริมความสามัคคีมีน้ำใจช่วยเหลือสังคม ด้านจิตใจ ทำให้สุขภาพจิตใจดี ไม่เครียด

มีเหตุผล มีคุณธรรมจริยธรรมที่ดี ด้านสติปัญญา มีไหวพริบ ปฏิภาณ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี สามารถคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ได้ดี สำหรับเกมกีฬาสำหรับเด็กปฐมวัย เป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญยิ่งต่อการฝึกทักษะและช่วยให้เด็กเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน การเล่นเกมเป็นวิธีการหนึ่งที่ส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้และช่วยพัฒนาทักษะต่างๆรวมทั้งเป็นการส่งเสริมกระบวนการทำงานและอยู่ร่วมกัน ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตาม เกมทางพลศึกษามีหลายชนิด ซึ่งรวมทั้งการฝึกบริหารร่างกายประจำวัน แต่นำมาฝึกทักษะอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะเช่น ฝึกรับฟัง ฝึกทำตามทิศทาง ฝึกการมีส่วนร่วมสำหรับเด็กเล็กๆ จะเห็นได้ว่าการเล่นเกมสำหรับเด็กเล็กๆ กฎ กติกา ต่างๆ กำหนดไว้ง่ายไม่ยุ่งยากซับซ้อน ฉะนั้นการเลือกเกมที่จะนำมาสอน ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการเล่น อายุร่างกาย ความสนใจ และความสามารถของเด็ก อาคารสถานที่จะต้องมีความเหมาะสม จำนวนผู้เล่นอุปกรณ์การเล่น รวมถึงกฎกติกาการเล่น ก็ต้องเหมาะสม การสอนเกมจึงต้องมีลำดับขั้นตอนโดยเริ่มตั้งแต่การอธิบายวิธีการเล่น การสาธิตให้เด็กดูจนเกิดความเข้าใจ หากไม่เข้าใจก็ต้องซักถามให้เข้าใจก่อนการเล่น

5.2.1.3 ความร่วมมือ ก่อนทำการทดลองเด็กบางคนจะไม่ค่อยสนใจร่วมกิจกรรมจะยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง บางครั้งโวยวายขว้างปาสิ่งของเมื่อถูกเพื่อนหรือคนรอบข้างขัดใจ จะแยกตนเองออกจากเพื่อน วิ่งออกไปนอกห้องเวลาที่เพื่อนไม่ให้เล่นของเล่นด้วย ไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงของห้องเรียน หรือข้อตกลงของการทำกิจกรรมต่างๆ ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางในการทำกิจกรรม หลังจากที่ครูจัดกิจกรรมเกมกีฬา พบว่า การจัดกิจกรรมเกมกีฬาที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจนแต่ไม่ซับซ้อน เป็นการประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย โดยครูสอดแทรกให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในเรื่องความร่วมมือ การปฏิบัติตามข้อตกลง ยอมรับฟังและทำกิจกรรมร่วมกัน ทำกิจกรรมร่วมกันจนสำเร็จ ให้เด็กได้เรียนรู้ถึงการให้ความร่วมมือผ่านการจัดกิจกรรม ซึ่งเด็กสามารถแสดงพฤติกรรมทางสังคมด้านความร่วมมืออย่างเห็นได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ดังที่เอกศักดิ์ เฮงสุโข (2555, น. 121) กล่าวว่า เกมกีฬาสำหรับเด็กปฐมวัย เป็นกิจกรรรมการเล่นที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจน แต่ไม่ซับซ้อน โดยเป็นเกมที่ประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนาน ผ่อนคลาย เกิดการเรียนรู้พัฒนาทักษะต่างๆรวมทั้งเป็นการส่งเสริมกระบวนการทำงานและอยู่ร่วมกัน ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน โดยมีกระบวนการเล่นที่หลากหลาย และการเลือกเล่นเกมจะต้องเหมาะสมกับวัยของเด็ก ความสนใจ และความสามารถของเด็ก อาคารสถานที่จะต้องมีความเหมาะสม จำนวนผู้เล่นอุปกรณ์การเล่น รวมถึงกฎกติกาการเล่น ก็ต้องเหมาะสม สอดคล้องกับสุมาลี บัวหลวง (2557, น. 1) ได้ศึกษาผลของการใช้เกมการเล่นกลางแจ้งที่มีต่อพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัย เปรียบเทียบพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเกมการเล่นกลางแจ้ง ภายหลังได้รับการจัดกิจกรรมเกมการเล่นกลางแจ้ง เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมร่วมมือสูงขึ้น

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 การจัดกิจกรรมเกมกีฬาสำหรับเด็กปฐมวัย ครูผู้สอนต้องเข้าใจธรรมชาติ และความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็กปฐมวัย ต้องเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกอย่างเต็มความสามารถ ยืดหยุ่นกิจกรรมได้ตามความเหมาะสม

5.3.1.2 การพัฒนาพฤติกรรมด้านสังคม ผู้จัดกิจกรรมควรทำความเข้าใจและศึกษาแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคม

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรมีการศึกษาการจัดกิจกรรมเกมกีฬา ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านอื่นๆ ของเด็กปฐมวัย เช่น ด้านสติปัญญา ด้านร่างกาย ด้านสมาธิของเด็กปฐมวัย เป็นต้น

5.3.2.2 ควรมีการศึกษาพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยในกลุ่มอายุอื่นๆ หรือเด็กพิเศษที่ใช้การจัดกิจกรรมเกมกีฬา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560.* สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560.* สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

กุลยา ก่อสุวรรณ. (2553). *การสอนเด็กที่มีความบกพร่องระดับเล็กน้อย.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กรรณิการ์ สุริยะมาตร. (2560). *การพัฒนากิจกรรมเสรีตามแนวคิดของไฮสโคปในการพัฒนาพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย.* หลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

กันตภณ วิชัยทา.(2558*). ผลการใช้เกมกลางแจ้งโดยใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อสมรรถภาพทางกลไก ของเด็กปฐมวัย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่* (ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2557). *การละเล่นพื้นบ้านไทย.* กรุงเทพฯ: กรมพลศึกษา.

จริยา สันตานนท์. (2553). *การพัฒนาสัมพันธภาพทางสังคมของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมการวาดภาพต่อเติมจากภาพปะติดเป็นกลุ่ม.* ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จักรเพชร วรสินธ์. (2557). *การนันทนาการ : ภาพสะท้อนจากวรรณกรรมเยาวชนหลังวิกฤตเศรษฐกิจโลกาภิวัฒน์* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.

ไฉไลรัตน์ รูปชัยภูมิ. (2549). *ความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการละเล่นไทย.* หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชนิตา อิศรเสนา. (2561). *ผลการจัดกิจกรรมทางกายโดยใช้สื่อวัสดุเหลือใช้ที่มีต่อพัฒนาการ 4 ด้านของเด็กปฐมวัย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.* มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

ชลิดา สินธุกุม. (2565). *การจัดกิจกรรมการละเล่นไทยเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย.* (การศึกษาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ดวงฤดี บุญราศรี. (2563). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ชุดกิจกรรมกลางแจ้ง เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลเทศบาลเมืองป่าตองจังหวัดภูเก็ต. วารสารเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 3(8), พฤษภาคม-สิงหาคม.

นุชรี บัวโค. (2562). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับทักษะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บุญชม ศรีสะอาด. (2546). *การวิจัยสำหรับครู* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: วีริยาสาส์น.

บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *การวิจัยเบื้องต้น ฉบับปรับปรุงใหม่* (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: บริษัทสุวีริยาสาส์น จำกัด.

ไพศาล วรคำ. (2559). *การวิจัยทางการศึกษา.* คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มหาสารคาม: ประสานการพิมพ์.

มณิฐา นิตยสุข. (2563). *ผลของการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาโดยใช้เกมนำไปสู่กีฬาที่มีต่อสมรรถภาพ กลไกของนักเรียนประถมศึกษากลไกของนักเรียนประถมศึกษา.* (หลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา). ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ลักคะณา เสโนฤทธิ์. (2551). *ผลการจัดกิจกรรมเกมการศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย.* หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ลดาวัลย์ แย้มควญ. (2559). *การออกแบบและพัฒนาเกมเพื่อการเรียนรู้สำหรับวิชาคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.* (วิทยานิพนธ์ วิทยาการสารสนเทศมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิควิจัยทางการศึกษา.* กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

วัชรีย์ ร่วมคิด. (2564). ผลของการใช้กิจกรรมเกมการเล่นกลางแจ้งที่มีต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย. *วารสารมณีเชษฐารามวัดจอมมณี*, 6(4), กรกฎาคม-สิงหาคม.

วิชัย ประมูลจักโก. (2561). *การพัฒนาโปรแกรมพัฒนาครูในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบใช้เกมสำหรับสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2.* (หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุรวาท ทองบุ. (2555). *การวิจัยทางการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 8). มหาสารคาม: อภิชาติการพิมพ์.

สุเทพ บุญศิริ. (2565). *การพัฒนาพฤติกรรมความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเกมกลางแจ้งแบบร่วมมือโรงเรียนบ้านห้วยทราย จังหวัดชัยภูมิ.* (หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการจัดการการปฐมวัยศึกษา). มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.

สุภาพร เพิ่มวงษ์มาก. (2562). การส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย โดยกิจกรรมเกมกลางแจ้ง สำาหรับนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนอนุบาลกำแพงเพชร. ใน *การประชุมวิชาการระดับชาติครุศาสตร์ศึกษา ครั้งที่ 2.* วันที่ 21-22 มีนาคม 2562 ณ ห้องคอนเวนชั่นฮอล ศูนย์วัฒนธรรมภาคเหนือตอนล่าง. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม (ส่วนวังจันทน์).

สุมาลี บัวหลวง. (2557). *ผลของการใช้เกมการเล่นกลางแจ้งที่มีต่อพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัย* (หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

สุมาลี บัวหลวง. (2557). *ผลของการใช้เกมการเล่นกลางแจ้งที่มีต่อพฤติกรรมความร่วมมือของเด็กปฐมวัย* (ปริญญานิพนธ์ ศษ.ม.). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

สุวภา บุญอุไร. (2562). ผลของการใช้กิจกรรมกลางแจ้งที่มีต่อพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านหนองเสือช้าง. *วารสารสถาบันวิจัยญาณสังวร,* 11(1), มกราคม-มิถุนายน.

สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์. (2550). *หลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต.* ในเอกสารประกอบการสอนวิชา ECED 201 สาขาการศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

ไหมไทย ไชยพันธุ์. (2557). *จิตวิทยา: แนวคิดทฤษฎีการศึกษาการปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน.* คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.

อวยพร ออละมาลี. (2559). *การพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์และทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัยโดยใช้แนวคิดเรกจิโอ เอมีเลีย และพหุสัมผัส.* (ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

Aksoy, P., & Baran, G. (2020). The effect of story telling-based and play-based social skills training on social skills of kindergarten children: An experimental study. *EGITIM VE BILIM-EDUCATION AND SCIENCE*, 45(204).

Alhassan, S., Sirard, J. R., & Robinson, T. N. (2007). The effects of increasing outdoor play time on physical activity in Latino preschool children. *International Journal of Pediatric Obesity,* 2(3), 153-158.

Hirose, T., Koda, N., & Minami, T. (2012). Correspondence between children's indoor and outdoor play in Japanese preschool daily life. *Early Child Development and Care,* 182(12), 1611-1622.

Li, J., Hestenes, L. L., & Wang, Y. C. (2016). Links between preschool children's social skills and observed pretend play in outdoor childcare environments. *Early Childhood Education Journal,* 44, 61-68.

Marlina, S., & Pransiska, R. (2017, December). The Effectiveness of Traditional Games on the Development of Social Ability of Children in Kindergarten of Baiturridha Padang Pariaman. *In International Conference of Early Childhood Education* (ICECE 2017) (pp. 220-223). Atlantis Press.

Miranda, N., Larrea, I., Muela, A., & Barandiaran, A. (2017). Preschool children's social play and involvement in the outdoor environment. *Early Education and Development*, 28(5), 525-540.

Moreira, M., Cordovil, R., Lopes, F., Da Silva, B. M., & Veiga, G. (2022). The Relationship between the Quality of Kindergartens' Outdoor Physical Environment and Preschoolers' Social Functioning. *Education Sciences*, 12(10), 661.

Sivasubramanian, N., Mahalakshmi, B., Garg, S., Aiyubdaud, P. S., Soma, B., Shaijo, K. J., & Ramji, B. K. (2022). Effect of outdoor games among school children in Northern Gujarat. *India. Bioinformation*, 18 (9), 791.

Yıldırım, G., & Akamca, G. Ö. (2017). The effect of outdoor learning activities on the development of preschool children. *South African journal of education*, 37(2).

Zhu, Y. T., Li, X., Jiao, D. D., Tanaka, E., Tomisaki, E., Watanabe, T., ... & Anme, T. (2021). Development of social skills in kindergarten: A latent class growth modeling approach. *Children*, 8(10), 870.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือในการจัดกิจกรรมเกมกีฬาเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือในการจัดกิจกรรมเกมกีฬา
เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา หวังสิทธิเดช กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

2. อาจารย์บงกชรัตน์ ภูวันนา ศษ.ม. (ปฐมวัยศึกษา) อาจารย์ประจำสาขาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

3. อาจารย์ ดร.รัตติกาล สารกอง ปร.ด. (วิจัย วัดผลและสถิติการศึกษา) อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและประเมินผลการศึกษา

4. อาจารย์ชินวัฒน์ ศรีพล ศศ.บ. (ภาษาจีน) อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาจีน

5. คุณครูสิริลักษณ์ เหมาะศรี ค.ม. (หลักสูตรและการสอน) ครูผู้สอนชั้นอนุบาล โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน

ภาคผนวก ข

- คู่มือแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย
- แบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย
- ค่าสถิติแสดงค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ของแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

คู่มือการใช้แบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

วัตถุประสงค์

แบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย จัดทำขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยทั้ง 3 ด้าน ซึ่งประกอบด้วย 1) การแบ่งปัน 2) การช่วยเหลือ 3) ความร่วมมือ

วิธีบันทึกข้อมูล

1. บันทึกข้อมูลเกี่ยวกับการสังเกตก่อนเริ่มการสังเกต ได้แก่ ชื่อผู้ประเมิน ชื่อผู้ถูกประเมิน และทำเครื่องหมายระยะการเก็บข้อมูลที่ตรงกับการประเมินพฤติกรรมด้านสังคมที่สังเกต

2. สังเกต พิจารณาพฤติกรรมด้านสังคมที่พบในแต่ละองค์ประกอบ

เกณฑ์การให้คะแนน

0 คะแนน หมายถึง เด็กแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม

1 คะแนน หมายถึง เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในบางครั้ง

2 คะแนน หมายถึง เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมอย่างสม่ำเสมอ

โดยรายละเอียดของการให้คะแนน ดังนี้

พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย	อุปกรณ์ในการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน
1) ด้านการแบ่งปัน		
1.1 พูดชักชวนให้เพื่อนร่วมใช้วัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมร่วมกัน	แบบบันทึกผล	0 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม 1 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในบางครั้ง 2 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมอย่างสม่ำเสมอ
1.2	.....	0 ..... 1 ..... 2 .....

พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย	อุปกรณ์ในการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน
1.3	.....	0 ..... 1 ..... 2 .....
2. ด้านการช่วยเหลือ		
2.1 ให้คำแนะนำวิธีการทำกิจกรรมแก่เพื่อน	แบบบันทึกผล	0 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม 1 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในบางครั้ง 2 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมอย่างสม่ำเสมอ
2.2	.....	0 ..... 1 ..... 2 .....
2.3	.....	0 ..... 1 ..... 2 .....
3. ด้านความร่วมมือ		
3.1 การปฏิบัติตามข้อตกลง	แบบบันทึกผล	0 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม 1 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในบางครั้ง 2 คะแนน เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมอย่างสม่ำเสมอ
3.2	.....	0 ..... 1 ..... 2 .....

พฤติกรรมด้านสังคม ของเด็กปฐมวัย	อุปกรณ์ในการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน
3.3	.....	0 ..... 1 ..... 2 .....

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม RAJABHAT MAHA SARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย
เรื่อง : การส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยด้วยเกมกีฬา

<u>คำชี้แจง</u> : แบบประเมินความเที่ยงตรง (IOC) ของแบบวัดฉบับนี้ เพื่อประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

ซึ่งจะประเมินความสอดคล้องระหว่างตัวชี้วัด/จุดประสงค์การเรียนรู้กับข้อคำถาม โดยกำหนดเกณฑ์ ในการพิจารณาความเที่ยงตรง ดังนี้

+1 คือ แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 คือ ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 คือ แน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็นของท่าน

ด้าน	ข้อคำถาม/ประเด็น		ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
	ข้อ	รายการประเมิน	+1	0	-1
ด้านการแบ่งปัน	1.	พูดชักชวนให้เพื่อนร่วมใช้วัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมร่วมกัน			
	2.	ผลัดเปลี่ยนอุปกรณ์กันในการทำกิจกรรม			
	3.	ให้เพื่อนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม			
ด้านการช่วยเหลือ	1.	ให้คำแนะนำวิธีการทำกิจกรรมแก่เพื่อน			
	2.	พูดให้กำลัง หรือสนับสนุนเพื่อนในการทำกิจกรรม			
	3.	ช่วยเพื่อนหรือครูในการเก็บอุปกรณ์เมื่อสิ้นสุดกิจกรรม			
ด้านความร่วมมือ	1.	การปฏิบัติตามข้อตกลง			
	2.	ยอมรับฟังและทำกิจกรรมร่วมกัน			
	3.	ทำกิจกรรมร่วมกันจนสำเร็จ			

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

ค่าสถิติแสดงค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์
ของแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ					$\sum R$	*IOC*	เกณฑ์คุณภาพ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
3	+1	0	+1	+1	0	3	.60	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
7	+1	0	+1	+1	+1	4	.80	สอดคล้อง
8	+1	0	+1	+1	+1	4	.80	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
รวม	9	6	9	9	8	44	.92	สอดคล้อง

ภาคผนวก ค

- ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมเกมกีฬา
- ค่าสถิติแสดงค่าดัชนีความสอดคล้องแผนการจัดกิจกรรมเกมกีฬา

แผนการจัดกิจกรรมเกมกีฬาเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคม ของเด็กปฐมวัยด้วยเกมกีฬา

กิจกรรมที่ 1 : พาน้ำกลับบ้าน

1. วัตถุประสงค์

1. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการช่วยเหลือ
2. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการแบ่งปัน
3. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการร่วมมือ
4. เพื่อพัฒนากล้ามเนื้อมัดใหญ่ให้สามารถเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องแคล่ว

2. เนื้อหา

เกมพาน้ำกลับบ้านเป็นกิจกรรมที่เด็กในแต่ละกลุ่มต้องใช้ภาชนะอุปกรณ์ที่ครูกำหนดให้ไปตักน้ำในอ่างไป แล้วนำไปเติมในขวดแก้วให้ได้มากที่สุดตามเวลาที่กำหนดให้ เป็นการฝึกให้เด็กได้มีการวางแผนการทำงานร่วมกัน อีกทั้งยังเป็นกิจกรรมที่ทำให้เด็กมีความสุข สนุกสนานอีกด้วย สามารถจัดได้ตั้งแต่ 4 ปี โดยครูเป็นผู้ที่ให้ความช่วยเหลือแนะนำในการทำกิจกรรม

3. วิธีการสอน

1. เด็กและครูร่วมอบอุ่นร่างกายก่อนทำกิจกรรมด้วยการผงกศีรษะตามสัญญาณที่ครูเคาะแทมมาริน ดังนี้

- เมื่อครูเคาะ 1 ครั้ง ให้ผงกไปทางซ้าย
- เมื่อครูเคาะ 2 ครั้ง ให้ผงกไปทางขวา
- เมื่อครูเคาะ 3 ครั้ง ให้ผงกหัวขึ้นลง
- เมื่อครูเคาะ 4 ครั้ง ให้อยู่ในท่านิ่ง หยุด

2. ครูแนะนำกิจกรรม แนะนำอุปกรณ์ และสาธิตวิธีการเล่น “พาน้ำกลับบ้าน” ดังนี้

- แบ่งกลุ่มเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละเท่าๆ กัน
- จากนั้นแจกอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับตักน้ำให้แต่ละกลุ่ม โดยจะใช้ช้อน, หลอด, ถ้วย, จาน, แก้ว, ฝาขวดน้ำ
- ให้เด็กทุกคนในกลุ่มร่วมกันวางแผนว่าจะให้ใครอยู่ก่อนหลัง แบ่งปันในการใช้อุปกรณ์ในแต่ละครั้ง และจะทำอย่างไรให้น้ำเต็มทันเวลาที่กำหนดภายใน 5 นาที (โดยต้องใช้อุปกรณ์ที่ได้ให้ครบ)
- ครูนำขวดไปวางไว้ที่โต๊ะให้อยู่ไกลจากจุดเริ่มประมาณ 10 - 15 เมตร

- เมื่อได้ยินสัญญาณเริ่มจากครู ให้เด็กคนแรกที่อยู่หัวแถวของแต่ละกลุ่มวิ่งมาตักน้ำในอ่างที่ครูเตรียมไว้ แล้ววิ่งไปเทใส่ขวดที่อยู่โต๊ะ จากนั้นวิ่งกลับมาต่อแถวข้างหลัง แล้วคนต่อไปก็ทำเช่นนี้วนจนหมดเวลาที่กำหนด

3. ครูและเด็กร่วมกันกำหนดข้อตกลงในการทำกิจกรรมร่วมกัน ดังนี้

- ต้องฟังเสียงสัญญาณเริ่มต้นจากครูถึงจะเริ่มกิจกรรมได้
- เมื่อได้ยินเสียงสัญญาณหมดเวลาให้เด็กหยุดกิจกรรมทันที
- ในแต่ละกลุ่มสามารถแบ่งปัน ผลัดเปลี่ยนอุปกรณ์ที่ใช้ในการตักน้ำได้
- เมื่อทำกิจกรรมเสร็จเด็กๆเก็บอุปกรณ์และทำความสะอาดช่วยกัน

4. เด็กเล่นกิจกรรม “พาน้ำกลับบ้าน” อย่างอิสระ (ในระหว่างเด็กเล่นครูคอยดูแลความปลอดภัย)

5. เมื่อเล่นเสร็จให้เด็กๆ ทำความสะอาดร่างกาย เก็บอุปกรณ์ช่วยกัน จากนั้นดื่มน้ำและนั่งพักให้ผ่อนคลาย

4. วัสดุ/อุปกรณ์

1. ลานกลางแจ้ง
2. อุปกรณ์ที่ใช้ในการตักน้ำ (ช้อน, หลอด, ถ้วย, จาน, แก้ว, ฝาขวดน้ำ)
3. น้ำ
4. อ่าง
5. ขวดแก้ว
6. แทมมาริน

5. การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมการช่วยเหลือของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
2. สังเกตพฤติกรรมการแบ่งปันของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
3. สังเกตพฤติกรรมการร่วมมือของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
4. สังเกตพฤติกรรมการเคลื่อนไหวของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม

กิจกรรมที่ 2 : นกหารัง

1. วัตถุประสงค์

1. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการช่วยเหลือ
2. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการแบ่งปัน
3. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการร่วมมือ

4. เพื่อสงเสริมใหเกิดความสนุกสนาน ผ่อนคลายความเครียด

5. เพื่อเรียนรู้การระมัดระวังรักษาความปลอดภัยทั้งของตนเองและผู้อื่น

2. เนื้อหา

กิจกรรมนกหารังเป็นกิจกรรมที่ให้เด็กได้ใช้ทักษะต่างๆ ผ่านกระบวนการในการวางแผนจากบทบาทที่ตนเองได้รับ เป็นการฝึกทักษะทางด้านสังคม รวมถึงทักษะการสังเกตและทักษะการฟัง

3. วิธีการสอน

1. เด็กและครูร่วมอบอุ่นร่างกายด้วยการก้าวกระโดดตามสัญญาณและทิศทางที่ครูเคาะแทมมาริน ดังนี้

- เมื่อครูเคาะแทมมารินพร้อมโยกแขนไปทางซ้าย ให้ก้าวกระโดดไปทางซ้าย
- เมื่อครูเคาะแทมมารินพร้อมโยกแขนไปทางขวา ให้ก้าวกระโดดไปทางขวา
- เมื่อครูเคาะแทมมารินพร้อมโยกแขนไปข้างหน้า ให้ก้าวกระโดดไปข้างหน้า
- เมื่อครูเคาะแทมมารินพร้อมโยกแขนไปข้างหลัง ให้ก้าวกระโดดไปข้างหลัง
- เมื่อครูเคาะรัวๆ ให้หยุด

2. ครูแนะนำกิจกรรม และสาธิตวิธีการเล่น “นกหารัง” ดังนี้

- ให้เด็กๆจับกลุ่มกัน กลุ่มละ 3 คน
- จากนั้นให้แต่ละกลุ่มร่วมกันวางแผนกันว่าจะให้ใครเป็นนก และอีก 2 คนเป็นรัง
- รังหันหน้าเข้าหากัน จับมือประสานกันทำเป็นรังยืนอยู่รอบๆ นก
- ในระหว่างที่นกอยู่ในรัง ครูจะร้องเพลงจิ๊บ จิ๊บ จิ๊บ เมื่อร้องจบครูจะเคาะแทมมาริน แล้วพูดว่า “นกเปลี่ยนรัง” ให้คนที่เป็นนกวิ่งไปหารังใหม่ โดยคนที่เป็นรังจะไม่เคลื่อนที่ (นกจะต้องได้อยู่ในรังทุกตัว)

3. ครูและเด็กร่วมกันกำหนดข้อตกลงในการทำกิจกรรมร่วมกัน ดังนี้

- เด็กๆ ช่วยกันวางแผนว่าใครรับบทเป็นอะไร
- ในรังไม่จำเป็นต้องมีนก 1 ตัวเท่านั้น สามารถมีนกหลายตัวใน 1 รังได้ แล้วเด็กๆ จะทำอย่างไรให้เพื่อนนกมีรังอยู่
- หากรังไหนที่ไม่มีนกอยู่ รังที่มีนกหลายตัวสามารถแบ่งนกไปให้เพื่อนรังได้ และเด็กๆ สามารถหารังช่วยเพื่อนนกได้
- เด็กๆต้องฟังเสียงสัญญาณเคาะแทมมารินจากครูถึงจะสามารถเปลี่ยนให้นกหารังใหม่ได้
- ในขณะที่วิ่งเด็กๆ ต้องเล่นอย่างระมัดระวังไม่ให้ไปชนเพื่อน เพื่อความปลอดภัย

4. เด็กเล่นกิจกรรม “นกหารัง” อย่างอิสระ (ในระหว่างเด็กเล่นครูคอยดูแลความปลอดภัย)

5. เมื่อเล่นเสร็จให้เด็กๆ ดื่มน้ำ และนั่งพักให้ผ่อนคลาย

4. วัสดุ/อุปกรณ์

1. แทมมาริน
2. เพลง จิ๊บ จิ๊บ จิ๊บ

จิ๊บ จิ๊บ จิ๊บ นกกระจิบบินมา จ๊าบ จ๊าบ จ๊าบ นกกระจาบบินมา
จิ๊บ จิ๊บ จิ๊บ ฉันชื่อนกกระจิบ จ๊าบ จ๊าบ จ๊าบ ฉันชื่อนกกระจาบ
จิ๊บ จิ๊บ จิ๊บ นกกระจิบบินไป จ๊าบ จ๊าบ จ๊าบ นกกระจาบบินไป

5. การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมการช่วยเหลือของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
2. สังเกตพฤติกรรมการแบ่งปันของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
3. สังเกตพฤติกรรมการร่วมมือของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
4. สังเกตพฤติกรรมทางอารมณ์ในขณะที่ทำกิจกรรม
5. สังเกตพฤติกรรมการเล่นที่ปลอดในระหว่างที่ทำกิจกรรม

กิจกรรมที่ 3 : ปิดตาตามหาสมบัติ

1. วัตถุประสงค์

1. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการช่วยเหลือ
2. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการแบ่งปัน
3. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการร่วมมือ
4. พัฒนาทักษะในด้านการสื่อสาร สื่อความหมาย

2. เนื้อหา

ปิดตาตามหาสมบัติ เป็นกิจกรรมที่ให้เด็กได้ใช้ประสาทสัมผัสในการนำทางไปยังทิศทางต่างๆ เป็นประสาทสัมผัสจากเสียงที่ได้ยินจากเพื่อนๆ เด็กๆภายในกลุ่มจะต้องช่วยกันสื่อสารถึงเพื่อนเพื่อให้ได้สิ่งที่กำหนดให้ และกิจกรรมนี้เด็กๆ มีส่วนร่วมในกิจกรรมทุกคน

3. วิธีการสอน

1. เด็กและครูอบอุ่นร่างกายด้วยการเคลื่อนไหวร่างกายตามสัญญาณจากเสียงกลองที่ครูตี ดังนี้

- เมื่อครูตีกลอง 1 ครั้ง ให้ยกแขนทั้ง 2 ข้างขึ้น
- เมื่อครูตีกลอง 2 ครั้ง ให้ยกแขนทั้ง 2 ข้างขึ้นพร้อมสะบัดมือ
- เมื่อครูตีกลอง 3 ครั้ง ให้จับที่หัวตัวเอง
- เมื่อครูตีกลอง 4 ครั้ง ให้เอามือวางไว้บนตัก

2. ครูแนะนำกิจกรรม และสาธิตวิธีการเล่น “ปิดตาตามหาสมบัติ” ดังนี้

- แบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละเท่าๆ กัน
- ครูนำเอาเทปมาติดให้เป็นช่องสี่เหลี่ยมเพื่อกำหนดกรอบในการหาสมบัติ
- โดยในพื้นที่กรอบครูจะนำแก้วน้ำกระดาษมาวางกระจายไว้ในลักษณะคว่ำ ประมาณ 3-4 แก้ว เพื่อเป็นสัญลักษณ์ห้ามเหยียบ
- ในการเล่นแต่ครั้งครูจะนำสมบัติ เช่น ตุ๊กตา ไม้บล็อก ของเล่น มาวางปนๆกับแก้วที่เป็นเป็นสัญลักษณ์ห้ามเหยียบ วางไว้ครั้งละ 1 อย่าง โดยผู้ที่ไปหาสมบัติจะต้องใช้ผ้าปิดตาเอาไว้
- ก่อนจะเล่นให้เด็กๆทุกคนในกลุ่มร่วมตกลงวางแผนกันว่าจะให้ใครเป็นผู้หาสมบัติบ้าง สามารถผลัดเปลี่ยนกันได้ และทำอย่างไรถึงจะเก็บสมบัติได้ และให้ทันกับเวลาที่ครูกำหนด ส่วนเพื่อนในกลุ่มที่เหลือเป็นฝ่ายคอยบอกให้เพื่อนที่ปิดตาเดินหาสมบัติได้เดินไปในทิศทางต่างๆในกรอบเพื่อไม่ให้ชนแก้ว และต้องเดินไปเอาสมบัติที่ครูวางไว้ให้ได้ หากเดินชนต้องเริ่มใหม่ที่จุดเริ่มต้น
- เล่นทีละกลุ่ม กลุ่มละ 10 นาที

3. ครูและเด็กร่วมกันกำหนดข้อตกลงในการทำกิจกรรมร่วมกัน ดังนี้

- เพื่อนที่เหลือในกลุ่มต้องช่วยกันสื่อสารให้เพื่อนได้เดินไปในทิศทางต่างๆ เพื่อเอาสมบัติมาให้ได้
- เมื่อเพื่อนคนแรกได้สมบัติแล้วสามารถผลัดให้เพื่อนอีกคนลงมาหาได้
- แล้วเพื่อนอีกกลุ่มนั่งเป็นกำลังใจให้เพื่อน

4. เด็กเล่นกิจกรรม “ปิดตาตามหาสมบัติ” อย่างอิสระ (ในระหว่างเด็กเล่นครูคอยดูแลความปลอดภัย)

5. เมื่อเล่นเสร็จให้เด็กๆ ช่วยกันเก็บอุปกรณ์และทำความสะอาดพื้นที่ จากนั้นดื่มน้ำและนั่งพักให้ผ่อนคลาย

4. วัสดุ/อุปกรณ์

1. กลอง
2. แก้วกระดาษ

3. ผ้าผืนเล็ก

4. สมบัติ (ตุ๊กตา ไม้บล็อก ของเล่น)

5. เทป

5. การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมการช่วยเหลือของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม

2. สังเกตพฤติกรรมการแบ่งปันของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม

3. สังเกตพฤติกรรมการร่วมมือของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม

4. สังเกตพฤติกรรมในการสื่อสารระหว่างที่ทำกิจกรรม

กิจกรรมที่ 4 : วิ่งกระสอบเก็บลูกบอล

1. วัตถุประสงค์

1. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการช่วยเหลือ

2. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการแบ่งปัน

3. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการร่วมมือ

4. เพื่อเรียนรู้การระมัดระวังรักษาความปลอดภัยทั้งของตนเองและผู้อื่น

2. เนื้อหา

วิ่งกระสอบเก็บลูกบอลเป็นกิจกรรมที่ให้เด็ก 2 คนอยู่ในกระสอบเดียวกัน จากนั้นให้ทรงตัวและเคลื่อนที่ไปพร้อมๆ กัน ต้องใช้ทักษะในการทรงตัว การวางแผนรวมกันถึงจะสามารถไปยังจุดหมายได้สำเร็จ

3. วิธีการสอน

1. เด็กและครูร่วมอบอุ่นร่างกายด้วยการกระโดดตามสัญญาณที่ครูเคาะแทมมาริน ดังนี้

- เมื่อครูเคาะ 1 ครั้ง ให้กระโดดไปข้างหน้า 1 ครั้ง
- เมื่อครูเคาะ 2 ครั้ง ให้กระโดดไปข้างหน้า 2 ครั้ง
- เมื่อครูเคาะ 3 ครั้ง ให้กระโดดไปข้างหน้า 3 ครั้ง
- เมื่อครูเคาะ 4 ครั้ง ให้กระโดดไปข้างหน้า 4 ครั้ง
- เมื่อครูเคาะรัวๆ ให้กระโดดไปข้างหลัง 4 ครั้ง เป็นการไปยืนอยู่ที่เดิม

2. ครูแนะนำกิจกรรม แนะนำอุปกรณ์และสาธิตวิธีการเล่น “วิ่งกระสอบเก็บลูกบอล” ดังนี้

- ครูนำอุปกรณ์ที่จะใช้ในการทำกิจกรรม ประกอบด้วย กระสอบขนาดพอดีกับเด็ก 2 คน

ลูกบอลจำนวน 2 สี (สีฟ้าและชมพู) สีละอย่างเท่าๆ กัน และกล่อง มาวางไว้ที่โต๊ะหน้าชั้น

- จากนั้นแบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม (กลุ่มสีฟ้าและสีชมพู) กลุ่มละเท่าๆ กัน
- ให้เด็กในแต่ละกลุ่มจับคู่กัน เพื่อที่จะเข้าไปในกระสอบ
- ให้เด็กแต่ละกลุ่มยืนต่อแถวกันเป็นคู่ๆ
- ครูนำลูกบอลทั้งหมดมารวมกันไว้อีกฝั่งหนึ่ง
- จากนั้นให้เด็กคู่แรกของกลุ่มเข้าไปในกระสอบเดียวกันทั้ง 2 โดยจะต้องวิ่งในกระสอบไปด้วยกัน ในขั้นตอนนี้ทั้งคู่จะต้องตกลงกันว่าจะใช้วิธีใดในการเคลื่อนที่ เพื่อให้ไปเก็บลูกบอลได้ไวที่สุด โดยใช้เวลาในการทำกิจกรรม 10 นาที
- ในระหว่างที่วิ่งหากเพื่อนที่อยู่ในกระสอบล้มต้องช่วยกันพยุงขึ้น และเพื่อนในกลุ่มก็สามารถเข้ามาช่วยเหลือเพื่อนได้
- เมื่อไปถึงจุดที่ครูวางลูกบอลไว้ เด็กๆจะต้องหยิบเอาลูกบอลมากลุ่มละ 1 ลูก ให้ตรงกับสีกลุ่มตัวเอง เมื่อได้แล้วให้กระโดดกลับมาที่แถวกลุ่มตัวเอง แล้ววางลูกบอลใส่ในกล่องที่ครูเตรียมไว้
- ทำเช่นนี้จนครบเวลาที่กำหนด

3. ครูและเด็กร่วมกันกำหนดข้อตกลงในการทำกิจกรรมให้ปลอดภัยร่วมกัน

4. เด็กเล่นกิจกรรม “วิ่งกระสอบเก็บลูกบอล” อย่างอิสระ (ในระหว่างเด็กเล่นครูคอยดูแลความปลอดภัย)

5. เมื่อเล่นเสร็จให้เด็กๆ ช่วยกันเก็บอุปกรณ์และทำความสะอาดพื้นที่ จากนั้นดื่มน้ำและนั่งพักให้ผ่อนคลาย

4. วัสดุ/อุปกรณ์

1. กระสอบ
2. ลูกบอล
3. กล่อง

5. การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมการช่วยเหลือของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
2. สังเกตพฤติกรรมการแบ่งปันของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
3. สังเกตพฤติกรรมการร่วมมือของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
4. สังเกตพฤติกรรมการเล่นที่ปลอดภัยในระหว่างการทำกิจกรรม

กิจกรรมที่ 5 : มดไต่ขอน

1. วัตถุประสงค์

1. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการช่วยเหลือ
2. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการแบ่งปัน
3. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการร่วมมือ
4. เพื่อเรียนรู้การระมัดระวังรักษาความปลอดภัยทั้งของตนเองและผู้อื่น

2. เนื้อหา

มดไต่ขอนเป็นกิจกรรมที่ให้เด็กได้เคลื่อนที่ไปพร้อมๆ กันหลายๆ คน โดยใช้ทักษะการทรงตัวจากการเหยียบบนผ้าใบและใช้มือดันผ้าด้านบนไว้เพื่อให้เดินไปถึงจุดหมายไปพร้อมๆ กันได้

3. วิธีการสอน

1. เด็กและครูร่วมกันอบอุ่นร่างกายด้วยการกิจกรรมขั้นตอน ดังนี้
   - ยกมือขึ้นทั้ง 2 ข้าง แล้วเอียงไปทางด้านซ้าย นับ 1-10
   - ยกมือขึ้นทั้ง 2 ข้าง แล้วเอียงไปทางด้านขวา นับ 1-10
   - ยกมือขึ้นทั้ง 2 ข้าง แล้วแยกแขนออก นับ 1-10
   - เอามือทั้ง 2 ข้างลงแล้วนับ 1-10
2. ครูแนะนำกิจกรรม แนะนำอุปกรณ์และสาธิตวิธีการเล่น “มดไต่ขอน” ดังนี้
   - ครูนำผ้าพลาสติกแผ่นใหญ่เชื่อมต่อกันเป็นวงแหวน
   - ครูแบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละเท่าๆ กัน
   - จัดให้เด็กแต่ละกลุ่มเข้าไปอยู่ด้านในผ้าพลาสติกแผ่นใหญ่จำนวน 5-6 คน โดยเหยียบบนผ้าใบและใช้มือดันผ้าด้านบนไว้
   - ให้เด็กๆ ที่อยู่ในผ้าแต่ละกลุ่มช่วยกันพยายามเดินไปข้างหน้าเรื่อยๆ โดยเด็กทุกคนที่อยู่ในผ้าห้ามออกจากผ้ายาง โดยจะต้องมีทักษะในการทรงตัวร่วมกัน มีจังหวะในการเดินเพื่อให้ทุกคนได้อยู่ในผ้า
   - ช่วยกันเดินพยุงไปจนถึงจุดที่ครูกำหนด จากนั้นให้เดินอ้อมมาที่จุดเริ่มต้นถือเป็นอันชนะ
   - หากในระหว่างที่กำลังเดินเกิดการล้ม เสียจังหวะ เพื่อนๆในกลุ่มจะต้องหาวิธีการช่วยเพื่อนเพื่อให้เดินไปพร้อมๆกันต่อไปให้ได้
   - เล่นพร้อมกันทั้ง 2 กลุ่ม
3. ครูและเด็กร่วมกันกำหนดข้อตกลงในการทำกิจกรรม ดังนี้
   - ให้ฟังสัญญาณจากครูถึงเริ่มเกมได้

- เด็กๆต้องค่อยๆเดินไปพร้อมๆกัน ช่วยเหลือกัน ไม่ผลักเพื่อน

4. เด็กเล่นกิจกรรม “มดไต่ขอน” อย่างอิสระ (ในระหว่างเด็กเล่นครูคอยดูแลความปลอดภัย)

5. เมื่อเล่นเสร็จให้เด็กๆ ช่วยกันเก็บอุปกรณ์ จากนั้นดื่มน้ำและนั่งพักให้ผ่อนคลาย

4. วัสดุ/อุปกรณ์

- ผ้าพลาสติกแผ่นใหญ่เชื่อมต่อกันเป็นวงแหวน

5. การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมการช่วยเหลือของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
2. สังเกตพฤติกรรมการแบ่งปันของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
3. สังเกตพฤติกรรมการร่วมมือของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
4. สังเกตพฤติกรรมการเล่นที่ปลอดภัยของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม

กิจกรรมที่ 6 : เก้าอี้ดนตรี

1. วัตถุประสงค์

1. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการช่วยเหลือ
2. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการแบ่งปัน
3. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการร่วมมือ
4. เพื่อฝึกทักษะในด้านการคิดตัดสินใจและแก้ปัญหา
5. เพื่อส่งเสริมให้เกิดความสุขสนุกสนานผ่อนคลาย

2. เนื้อหา

เก้าอี้ดนตรีเป็นกิจกรรมสันทนาการที่ทำให้เด็กๆ มีความสุขสนุกสนาน ในกิจกรรมนี้เด็กๆ จะต้องหาเก้าอี้ที่นั่งให้ได้ และที่สำคัญเด็กๆ จะต้องช่วยเหลือเพื่อนคนที่ไม่มีเก้าอี้ ซึ่งเป็นการส่งเสริมทักษะทางด้านสังคมได้เป็นอย่างดี

3. วิธีการสอน

1. เด็กและครูร่วมกันอบอุ่นร่างกายด้วยการกิจกรรมขั้นตอน ดังนี้
   - เมื่อครูตีกลอง 1 ครั้ง ให้กระโดดไปข้างหน้า 1 ครั้ง
   - เมื่อครูตีกลอง 2 ครั้ง ให้กระโดดไปข้างหน้า 2 ครั้ง
   - เมื่อครูตีกลอง 3 ครั้ง ให้กระโดดไปข้างหน้า 3 ครั้ง

- เมื่อครูตีกลองรัวๆ เร็วๆ ให้กระโดดวนเป็นวงกลม

- เมื่อครูตีกลองรัวๆ ในจังหวะต่อเนื่องอย่างช้าๆ ให้หยุดแล้วนั่งลง

2. ครูแนะนำกิจกรรม แนะนำอุปกรณ์และสาธิตวิธีการเล่น “เก้าอี้ดนตรี” ดังนี้

- มีเก้าอี้ที่จัดเตรียมไว้ในลักษณะเรียงเป็นวงกลมหันออกมาข้างนอก โดยในในการเล่นแต่ละรอบจัดเก้าอี้ให้น้อยกว่าจำนวนเด็ก เช่น เด็กเล่น 10 คน มีเก้าอี้ 9-8 ตัว เป็นต้น (หากเด็กมีจำนวนมากให้แบ่งเล่นเป็นทีม)

- จากนั้นครูเปิดเพลงแล้วให้เด็กๆเต้นหรือทำท่าประกอบพร้อมเดินไปรอบๆวง

- เมื่อเด็กๆ ได้ยินเสียงเพลงหยุดให้หาที่นั่งให้ได้ โดยมีเงื่อนไขว่า

- เด็กๆทุกคนจะต้องมีที่นั่ง แล้วเด็กๆจะทำอย่างไรให้เพื่อนมีที่นั่งกันทุกคน

- เก้าอี้ 1 ตัว สามารถนั่งกี่คนก็ได้

- เมื่อทำกิจกรรมในรอบต่อๆ ไปครูจะนำเก้าอี้ออกเรื่อยๆ เมื่อมีเพื่อนหลายคนที่ไม่มีเก้าอี้ เด็กๆ จะช่วยเพื่อนอย่างไร

3. ครูและเด็กร่วมกันกำหนดข้อตกลงในการทำกิจกรรม ดังนี้

- ให้ฟังสัญญาณจากครูถึงเริ่มเกมได้

- ในการเล่นกิจกรรมต้องช่วยเพื่อนให้มีที่นั่งในเก้าอี้ ไม่ผลักเพื่อน เล่นอย่างปลอดภัย

4. เด็กเล่นกิจกรรม “เก้าอี้ดนตรี” อย่างอิสระ (ในระหว่างเด็กเล่นครูคอยดูแลความปลอดภัย)

5. เมื่อเล่นเสร็จให้เด็กๆ ช่วยกันเก็บอุปกรณ์ จากนั้นดื่มน้ำและนั่งพักให้ผ่อนคลาย

4. วัสดุ/อุปกรณ์

1. เครื่องเสียง เพลง
2. เก้าอี้

5. การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมการช่วยเหลือของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
2. สังเกตพฤติกรรมการแบ่งปันของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
3. สังเกตพฤติกรรมการร่วมมือของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
4. สังเกตพฤติกรรมการคิดตัดสินใจแกปญหาในระหว่างการทำกิจกรรม
5. สังเกตอารมณ์ความรู้สึกในระหว่างการทำกิจกรรม

กิจกรรมที่ 7 : พาไข่เดิน

1. วัตถุประสงค์

1. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการช่วยเหลือ
2. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการแบ่งปัน
3. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการร่วมมือ
4. เพื่อพัฒนากลมเนื้อใหญ่ให้สามารถเคลื่อนไหวได้คล่องแคล่ว
5. เพื่อส่งเสริมให้เกิดความสนุกสนาน ผ่อนคลายความเครียด

2. เนื้อหา

พาไข่เดิน เป็นกิจกรรมที่เด็กๆ ต้องใช้ทักษะในการทรงตัวเป็นอย่างมาก เด็กๆ จะต้องคาบช้อนที่มีลูกปิงปองวางไว้แล้วค่อยๆ เดินไปยังจุดเป้าหมายให้ทันเวลา ในกิจกรรมกรรมเด็กๆ เล่นกันเป็นกลุ่ม เพื่อนๆ ภายในกลุ่มจะต้องมีการวางแผน ช่วยเหลือร่วมกันในการกิจกรรมให้สำเร็จ

3. วิธีการสอน

1. เด็กและครูร่วมกันอบอุ่นร่างกายด้วยการกิจกรรมขั้นตอน ดังนี้
   - เอามือท้าวเอวทั้ง 2 ข้างแล้วเอียงตัวไปทางด้านขวา นับ 1-10
   - เอามือท้าวเอวทั้ง 2 ข้างแล้วเอียงตัวไปทางด้านซ้าย นับ 1-10
   - เอามือท้าวเอวทั้ง 2 ข้างแล้วหมุนคอไปทางขวาอย่างช้าๆ นับ 1-10
   - เอามือท้าวเอวทั้ง 2 ข้างแล้วหมุนคอไปทางซ้ายอย่างช้าๆ นับ 1-10
2. ครูแนะนำกิจกรรม และสาธิตวิธีการเล่น “พาไข่เดิน” ดังนี้
   - แบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละเท่าๆ กัน
   - ให้แต่ละทีมยืนเรียงกันเป็นแถว โดยให้เด็กๆ แต่ละกลุ่มร่วมตกลงกันว่าใครจะอยู่ก่อนหลัง จากนั้นครูแจกอุปกรณ์ให้ ดังนี้ ลูกปิงปองทีมละ 1 ลูก และช้อนคนละ 1 คัน
   - กำหนดเวลาในการเล่นแต่ละรอบคือ 10 นาที
   - เมื่อได้ยินเสียงสัญญาณเริ่มจากครู ให้คาบช้อนไว้ แล้วให้นำลูกปิงปองมาใส่ในช้อน จากนั้นให้ค่อยๆ เดินไปที่จุดเป้าหมายอักฝั่ง เมื่อถึงแล้วให้เดินกลับมาที่เดิม จากนั้นเอาลูกปิงปองใส่ช้อนให้เพื่อนคนต่อไป
   - ถ้าหากลูกปิงปองตกระหว่างทางให้วิ่งกลับมาที่แถวจุดเริ่มต้น และเพื่อนในกลุ่มสามารถช่วยกันได้ โดยอาจจะให้คนที่ 2 ไปแทนก่อนได้ เพื่อให้ทันเวลาที่ครูกำหนด
   - เล่นพร้อมกันทั้ง 2 กลุ่ม

3. ครูและเด็กร่วมกันกำหนดข้อตกลงในการทำกิจกรรม ดังนี้

- ให้ฟังสัญญาณจากครูถึงเริ่มเกมได้

- เด็กๆในกลุ่มต้องร่วมกันตกลงก่อนว่าถ้าหากกรณีที่ลูกปิงปองตกระหว่างทางเราจะช่วยเหลือเพื่อนอย่างไรได้บ้าง

4. เด็กเล่นกิจกรรม “พาไข่เดิน” อย่างอิสระ (ในระหว่างเด็กเล่นครูคอยดูแลความปลอดภัย)

5. เมื่อเล่นเสร็จให้เด็กๆ ช่วยกันเก็บอุปกรณ์ จากนั้นดื่มน้ำและนั่งพักให้ผ่อนคลาย

4. วัสดุ/อุปกรณ์

1. ลูกปิงปอง
2. ช้อน

5. การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมการช่วยเหลือของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
2. สังเกตพฤติกรรมการแบ่งปันของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
3. สังเกตพฤติกรรมการร่วมมือของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
4. สังเกตพฤติกรรมการเคลื่อนไหวร่างกายของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
5. สังเกตอารมณ์ความรู้สึกของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม

กิจกรรมที่ 8 : วิ่งสามขาทรงพลัง

1. วัตถุประสงค์

1. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการช่วยเหลือ
2. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการแบ่งปัน
3. ส่งเสริมทักษะทางสังคมในด้านการร่วมมือ
4. ส่งเสริมทักษะการทำงานงานร่วมกับผู้อื่น
5. เพื่อเรียนรู้การระมัดระวังรักษาความปลอดภัยทั้งของตนเองและผู้อื่น

2. เนื้อหา

วิ่งสามขาทรงพลัง เป็นกิจกรรมการที่ช่วยให้เด็กๆ ได้เรียนรู้วิธีการทำงานและการประสานงานจังหวะร่วมกัน ผ่านการทรงตัวด้วยขาที่ผูกมัดติดกัน เด็กๆ จะต้องมีการวางแผนควบคุมขาไปในทิศทางและจังหวะเดียวกันเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายให้สำเร็จไปด้วยกัน

3. วิธีการสอน

1. เด็กและครูร่วมกันอบอุ่นร่างกายด้วยการกิจกรรมตามขั้นตอน ดังนี้

- ให้กระโดดตามจังหวะที่ครูเคาะแทมมาริน เช่น เคาะ 1 ครั้ง กระโดด 1 ครั้ง, เคาะ 2 ครั้ง กระโดด 2 ครั้ง

- เมื่อครูเคาะแทมมารินด้วยจังหวะรัวๆ ให้วิ่งอยู่กับที่

- เมื่อครูเคาะแทมมารินด้วยจังหวะช้าๆ ให้ขย้ำเท้าอย่างๆ แล้วหยุดยืนตรง

2. ครูแนะนำกิจกรรม และสาธิตวิธีการเล่น “วิ่งสามขาทรงพลัง” ดังนี้

- แบ่งเด็กในการทำกิจกรรมออกเป็นคู่ (2 คน)

- นำผ้ามาผูกที่ข้อเท้าของเด็กทั้ง 2 คนเข้าไว้ด้วยกัน โดยคนแรกผูกข้างขวา คนที่ที่สองผูกข้างซ้าย ดังนั้นเมื่อเด็กมีขาอีกข้างที่ติดกัน เด็กๆ จะต้องร่วมกันพยุงจังหวะในการวิ่งไปข้างหน้าไปพร้อม ๆ กัน

- หากในระหว่างการวิ่งมีการล้มเสียจังหวะ เด็กๆ ทั้งคู่จะต้องช่วยกันหาวิธีในการแก้ปัญหาช่วยเหลือกันในการวิ่งไปข้างหน้าเพื่อให้ถึงจุดเป้าหมายให้ทันเวลาที่ครูกำหนดให้ คือ 10 นาที

- ในการเล่น เล่นรอบละ 3 คู่

3. ครูและเด็กร่วมกันกำหนดข้อตกลงในการทำกิจกรรม ดังนี้

- ให้ฟังสัญญาณจากครูถึงเริ่มเกมได้

- เล่นกันอย่างปลอดภัย ไม่ดึง หรือผลักเพื่อน

4. เด็กเล่นกิจกรรม “วิ่งสามขาทรงพลัง” อย่างอิสระ (ในระหว่างเด็กเล่นครูคอยดูแลความปลอดภัย)

5. เมื่อเล่นเสร็จให้เด็กๆ ช่วยกันเก็บอุปกรณ์ จากนั้นดื่มน้ำและนั่งพักให้ผ่อนคลาย

4. วัสดุ/อุปกรณ์

1. ผ้าในการผูกข้อเท้า
2. แทมมมาริน

5. การประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมการช่วยเหลือของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
2. สังเกตพฤติกรรมการแบ่งปันของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
3. สังเกตพฤติกรรมการร่วมมือของเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม
4. สังเกตพฤติกรรมการทำงานงานร่วมกันของเด็กระหว่างการทำกิจกรรม
5. สังเกตพฤติกรรมการเล่นที่ปลอดภัยของเด็กระหว่างการทำกิจกรรม

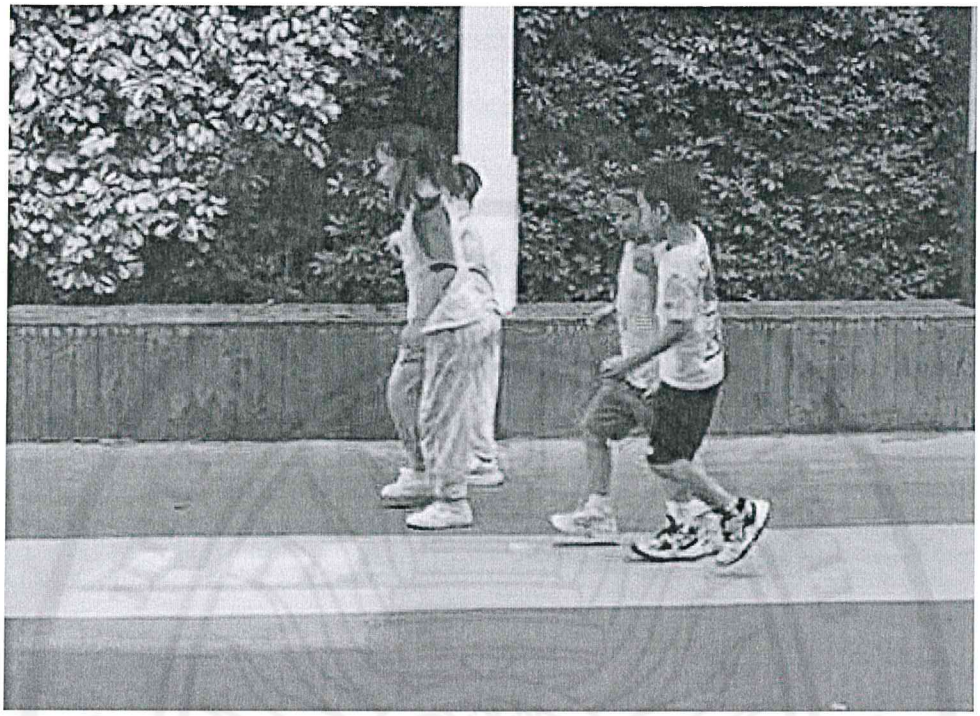
ค่าสถิติแสดงค่าดัชนีความสอดคล้องแผนการจัดกิจกรรมด้วยเกมกีฬา

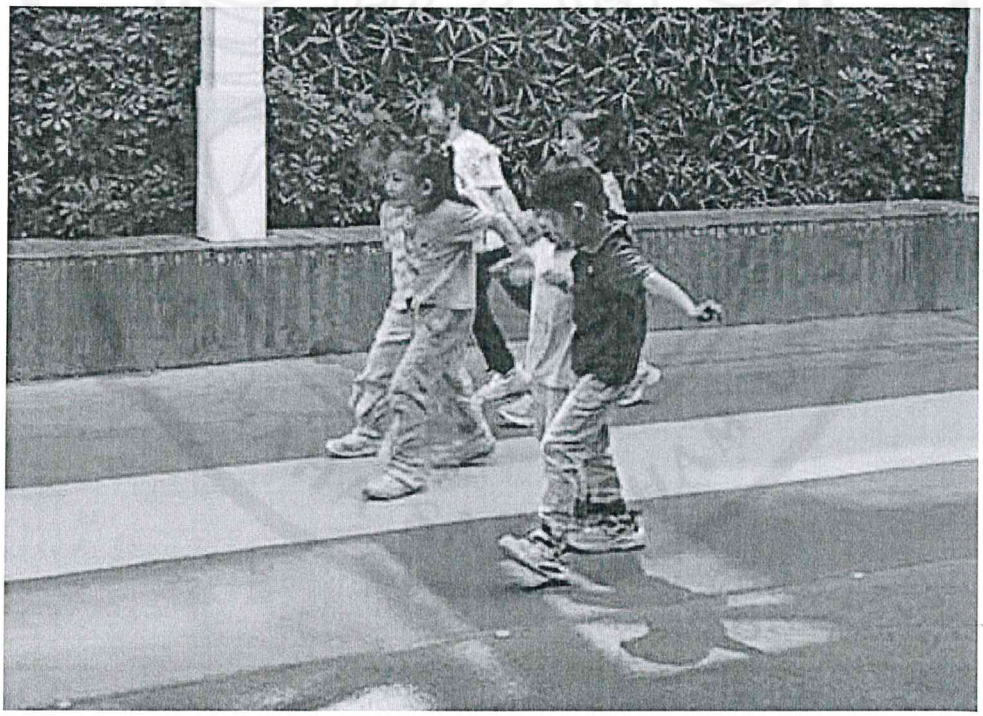
กิจกรรมที่	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ					$\sum R$	IOC	เกณฑ์คุณภาพ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	5	5	5	5	5	25	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
2	5	5	5	5	5	25	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3	5	5	5	5	4	24	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
4	5	5	5	5	4	24	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
5	5	5	4	5	5	24	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
6	5	4	4	5	5	23	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
7	5	4	5	5	4	23	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
8	5	5	5	5	4	24	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
รวม	40	38	38	40	36	24	4.80	เหมาะสมมากที่สุด

ภาคผนวก ง

ภาพตัวอย่างการจัดกิจกรรมเกมกีฬา

ภาพตัวอย่างการจัดกิจกรรมเกมกีฬา

陌上花开
初秋相见

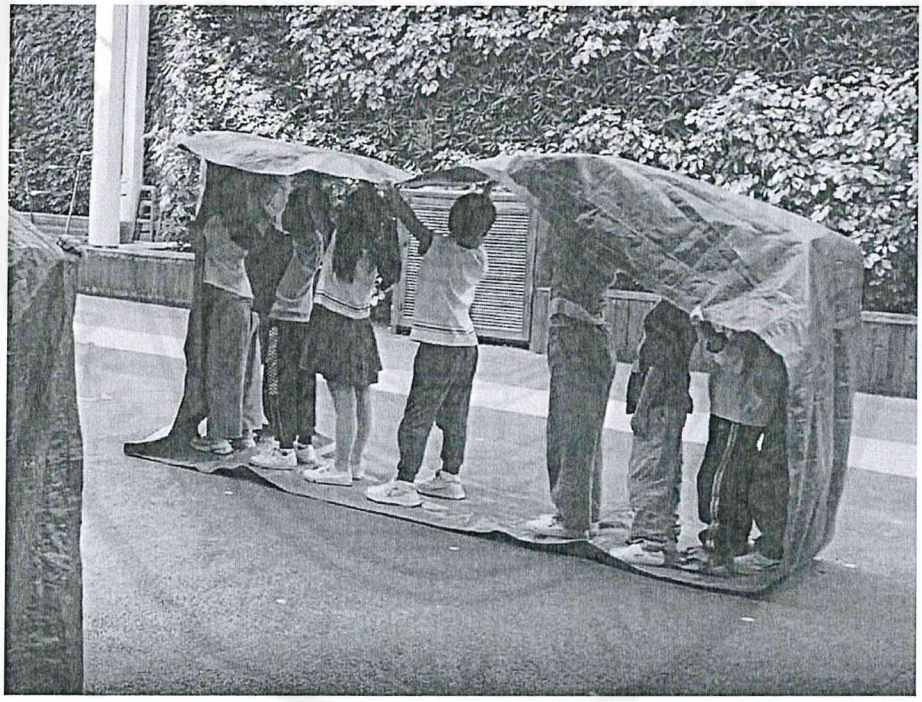

陌上花开
初秋相见

ภาพตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมเกมกีฬา

陌上花开
初秋相见

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	Mr.Yang Shuwei
วัน เดือน ปี เกิด	7 มกราคม 2538
ที่อยู่ปัจจุบัน	เซินเจิ้น มณฑลกวางตุ้ง ประเทศจีน
สถานที่ทำงาน	วิทยาเขตในมณฑลกวางตุ้ง ประเทศจีน
ตำแหน่ง	เจ้าหน้าที่บริหารวิทยาเขตในมณฑลกวางตุ้ง ประเทศจีน
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2563	ปริญญาตรี สาขาการจัดการ วิทยาลัยเศรษฐศาสตร์ไหโข่ว
พ.ศ. 2568	ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

RAJABHAT MAHA SARAKHAM UNIVERSITY